Muazzez Tahsin Berkand

YABANCI ADAM

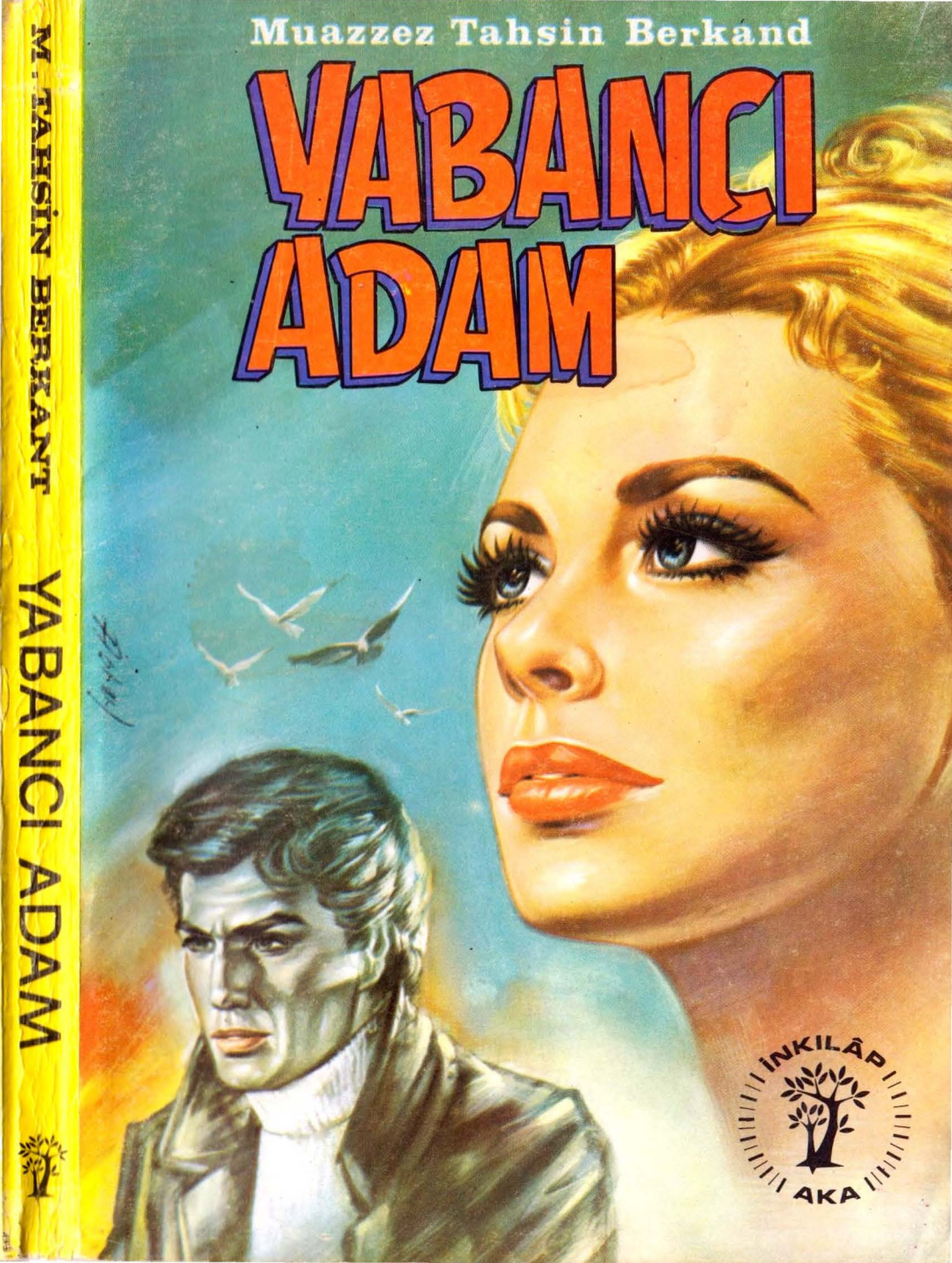

İNKILÂP AKA

M. TAHSİN BERKANT

YABANCI ADAM

MUAZZEZ TAHSİN BERKAND

YABANCI ADAM

ROMAN

Birinci Basım

İ·A

İNKILÂP ve AKA
KİTABEVLERİ

Ankara Cad. No. 95 - Istanbul

MUAZZEZ TAHSİN BERKAND'IN
ESERLERİ

Aşk Fırtınası
Aşk ve İntikam
Aşkla Oynanmaz
Aşk Tılsımı
Ateşli Kalb
Bahar Çiçeği
Bir Genç Kızın Romanı
Bir Rüya Gibi
Bir Gün Sabah Olacak mı?
Bulutlar Dağılınca
Bülbül Yuvası
Büyük Yalan
Çamlar Altında
Çiçeksiz Bahçe
Dağların Esrarı
Garip Bir İzdivaç
Gençlik Rüzgârı
Gönül Yolu
İki Kalp Arasında
Işık Yağmuru
Kalbin Sesi
Kezban
Kırılan Ümitler
Kızım ve Aşkım
Kıvılcım ve Ateş
İhtiyarlamayan Kadın (Jezabel)
Küçük Hanımefendi
Lâle
Mağrur Kadın
Mualla
Nişan Yüzüğü
O... ve Kızı...
Saadet Güneşi
Sabah Yıldızı
Sarmaşık Gülleri
Sen ve Ben
Sevgim ve Gururum
Sevmek Korkusu
Sonsuz Gece
Uğur Böceği
Uzayan Yollar
Yılların Ardından
Yabancı Adam

TERCÜMELERİ

Ateşli Kalb
Evleniyorum
Meçhul Sevgili
Safa

Nöbetçi Hemşire - Muazzez Tahsin Berkand ve Leylâ Moralı

Dizildiği yer : **GÜL MATBAASI**
Basıldığı yer: **GÜL MATBAASI**
Cilt : **KISMET Mücellithanesi**
İ S T A N B U L — 1980

— Yine sen bilirsin kızım ama, bana sorarsan, pırıl pırıl süslenmiş mir masada oturup yemek yenmesini elbette daha uygun bulurum. Ayakta rahatça yemeye imkân var mı? Misafir ne yediğini, ne içtiğini anlayamaz, evsahibi de misafirlerini iyi ağırlayamaz. Hele senin gibi bu işlere alışkın olmayan, aklı fikri resimleriyle boyalarında olan bir genç kız şarırır kalır.

Benden de sana hayır yok, biliyorsun.

Bu sözleri, pencerenin önündeki divana uzanmış kızının her hareketini dikkatle takip etmekte olan Füsun Yücel hanım söylemişti. Suna'nın bu fikirde olmadığını, kararını değiştirmeyeceğini bildiği halde, hayalindeki muhteşem sofraya gülümsüyor, son bir defa daha onu razı etmeye çalışıyordu.

Suna Yücel, iskemlenin ucuna oturmuş, elinde bir kalem, eğlence akşamı için başka neler alacağını, dizleri üzerindeki not defterine yazmakta idi. Annesinin bu sözlerine hafifçe gülümseyerek omuz silkti.

— Senden o akşam yardım beklemeyeceğimi biliyorum anne. Aslında ben de seni yormak istemiyorum. Zayıfsın, naziksin hastasın... Fakat sen de beni anlamaya çalış şekerim. Bunca insanı senin istediğin gibi ağırlamak bizim için kabil değil. Hem bir arkadaş topluluğu için bu kadar yorulmak da lüzumsuz. Böyle güçlükler eski zamanda kaldı. Biz bu eğlenceye bir piknik havası vereceğiz. Herkes bir şeyler getirecek. Kimi dolma, kimi meyve, kimi börek, kimi meyve suyu. Bazıları da sürprizler hazırlıyor.

Tatile girmeden bir toplantı yapmayı çoktan beri istiyorduk. Nihayet mehtaplı bir gece de Boğaz'da yemek

yemeye karar verirken arkadaşlardan birinin aklına bizim yalı geldi. Bir başkası bu vesile ile benim yaş günümü de kutlamayı hatırlattı. Böylece programımızı yaptık.

— Davetlilerin çok mu?

— Bu kaçıncı soruşun tontonum. İşte tekrar cevap veriyorum: Kaç kişi geleceğini bilmiyorum. Akademi arkadaşlarımın hepsi gelmeye hevesli. Bakarsın yalnız gelirler, bakarsın başka arkadaşlarını da getirirler. Bazısı nişanlısıyla, yeni evliler kocalarıyla gelecek. Sözün kısası kaç kişi olacağımızı bilmiyorum. Amacımız teklifsizce eğlenmektir. İşte bu kadar.

— Sen geçen gün yüzünüze maske takacağınızı söylemiştin. Öyle olunca bir maskeli balo tertipliyorsunuz demektir.

— Yok canım. Fazla abartıyorsun. Sadece değişik kıyafetlerde ve kiminle olduğunu bilmeden dans edip eğlenmek istedik. Bu da gece yarısına kadar sürecek.

— Sen böyle eğlencelere pek katılmazdın Suna. Çekingen bir kızdın. Sana ne oldu böyle!

— Böyle olmaya, daha doğrusu böyle görünmeye mecbur olduğum için herkesten uzak kalmak istediğimi bildiğin halde bana hep ayni sözleri söylüyorsun anne. Lüzumsuz yere beni üzmekten zevk mi alıyorsun kuzum? Şunu yapma, bunu etme, oraya gitme, filânla görüşme, eve geç gelme, misafir getirme, çocukluğumdan beri senden hep bu sözleri işitmedim mi? Seni kırmamak, babamı fazla masrafa sokmamak için buna katlanmadım mı? Biraz da eğlenmek benim de hakkım. Bugüne kadar okuldan eve, evden okula gittiğim, hep senin dizlerinin dibinde yaşadığım yetmiyor mu? Benliğimi bulmak zamanı daha gelmedi mi? Artık kır çiçeği olmaktan, arkadaşlarımın bana taktığı bu isimden kurtulmak istiyorum.

Füsun hanım derin derin içini çekti:

Gezip eğlenmeye elbette hakkın var çocuğum. Ah bu hastalığım olmasa benim...

— Öyle küskün ve kinâyeli konuşma! Haydi bu konuyu değiştirelim. İnan bana, sen de bizimle beraber eğleneceksin, hastalığını unutacaksın.

— İnşallah... Fakat yorgunluk, masraf.

— Hayır, ne fazla yorgunluk, ne de fazla masraf. Dediğim gibi her şeyi hep birlikte yapacağız. Göreceksin ne kadar tatlı saatler geçireceğiz.

— Baban?...

— Babam buna çoktan razı ve memnun.

— Biz içerden sizi seyretsek daha münasip olmaz mı?

— Hayır öyle şey olmaz. Misafirlerime bir hoşgeldin de demeyecek misiniz?

— Ben kalabalığın arasına giremem.

— Kalabalık deme canım. Olsa olsa otuz beş kişi gelecek. Babam ve seninle belki kırk kişi oluruz.

— Ben... Ya ben ne oluyorum? Beni hesaba katmıyor musun?

Bu sözleri, az ötede, geniş bir koltukta uzanmış gibi oturarak anneyle kızın konuşmalarını dinleyen Yılmaz Altan söylemişti. Kendi evinde imiş gibi rahat bir hali vardı.

Gerçekten de o her zaman, her yerde kendisini rahat hisseden yaradılışta bir insandı. Onu böyle büyütmüşler, böyle şımartmışlardı.

Şimdi de, elinde bir coca-cola bardağı, tatlı suyu yudum yudum içerek keyiflenmekte idi.

İki yaşlı abla, müşfik bir anne ve birlcik oğlunu dünyalara değişmeyen zengin bir baba tarafından çocukluğundan beri el üstünde tutulmuştu. Yakışıklı bir delikanlı olunca da etrafındaki genç kızlar onu şımartmakta birbirleriyle yarış etmişlerdi.

Füsun hanım, ürkek denecek kadar telaşlı bir sesle:

— Sahi, nişanlını unuttun kızım dedi.

Suna defterini kapatarak Yılmaz'a baktı. Gerçekten de onun odadaki varlığını unutmuştu. Gülümsemeye çalışarak cevap verdi:

— Benim bulunduğum her yerde sen de varsın. Bunu tekrarlamaya hacet yok.

Genç adam rahatlamış gibi coca-cola'sından bir yudum daha içti.

— O kadar dalmıştın ki benim burada olduğumu bile unuttun sandım sevgilim.

Suna yüzünün hafifçe kızardığını hissetti. Yirmi bir yaşına geldiği halde hâlâ kendisine «sevgilim!» diye hitap edilmesine alışamamıştı.

Füsun hanım iki genci tatlı tatlı seyretmekte idi. Damadını o kadar beğeniyor, onunla o derece övünüyordu ki, biricik kıymetli kızını bile ona lâyık göremiyor, kızının böyle zengin biriyle nişanlanmış olmasını bir mucize sayıyor, bu kadar üstün bir insanın, nasıl olup da onu seçtiğine şaşıyordu.

Ona göre Suna güzel sayılamazdı. Saçları dalgalı değildi. Üstelik küçücük burnunun üstünde birkaç çil vardı. Evet çil... Füsun hanım bu çillerden ne zaman bahsetse bir sakatlıktan, yahut bir namus lekesinden söz ediyormuş gibi sesini alçaltır, önüne bakardı. Bembeyaz, dümdüz deriye sahip bir annenin böyle bir kızı olması ne büyük bir haksızlıktı.

İşin en tuhafı, bu zengin ve kusursuz adam Suna'yı beğenmişti, onu güzel bulmuştu.

«Sevdanın gözü kör!» deyimi meğer ne kadar doğru imiş! Fakat küçük hanım başına göklerden inen bu kısmeti adeta önemsemeyerek işte böyle ona hiç danışmadan bir arkadaş toplantısı yapmayı kararlaştırıyor, bu eğlenceyi istediği gibi tertipliyor, evin içinde, ışıklar altında geçecek bir gece için hazırlıklar yapacak yerde karanlık bahçede, hem de maskeli bir eğlence planlıyordu.

İnşallah o gece mehtap çıkar, çiçekler de güzel kokar.

Füsun hanımın düşüncelerini Suna'nın kararlı sesi kesti :

— O kadar yorgunum, yapacak o kadar çok işim var ki Yılmaz... Sen de benimle aynı fikirde değil misin? Sıcak bir yaz gecesinde dört duvar arasında kalacak yerde bahçede ay ışığında dans etmek daha iyi değil mi?

Suna bu sorusuna cevap beklemeden birden telaşla bir çığlık kopardı :

— Eyvah Fenerleri asmak için ince tel almayı unuttum.

— Fenerleri mi?

— Evet, ağaçlara renkli kâğıttan fenerler asacağım. Göreceksiniz ne şahane bir gece olacak. Arkadaşlarımın hakkı var, onların arasında geçireceğim son yıldönümüm için hiç bir şeyi esirgememeliyim.

Füsun hanım kızının ne demek istediğini anlayamadan telaşla :

— Allah esirgesin dedi... Neden son yıldönümün olacakmış?

Genç kız tekrar kızardığını belli etmemek için annesine döndü :

— Canım, tatile giriyoruz. Hem de şey... Şeyden evvel...

Bu kesik kelimelere Yılmaz kahkaha ile güldü. Yarı alaycı bir sesle ona takıldı :

— Şey... şey diyecek yerde açıkça söylesene yavrum.

Suna büsbütün kızararak ona baktı.

— Biliyorsun işte...

Yılmaz, anlamazlıktan geldi. Nişanlısının utanıp kızarması çok hoşuna gittiği için her zaman ona takılırdı. Gerçekten de, yanakları kızardığı zaman laciverte ça-

lan koyu mavi gözleri, siyah kirpikleri altında parıldar, yüzüne bambaşka bir ifade gelirdi.

— Ne demek istediğini anlamıyorum cicim. Rahatça konuşamaz mısın?

— Boş yere ısrar ediyorsun. Nikâhtan evvel demek istediğimi pekalâ anladın.

— Hiç de anlamamıştım.

— Saçmalama kuzum. Bırak da listemi tamamlıyayım.

Kızının son sözleri Füsun Hanımı büsbütün telaşlandırdı.

— O nasıl söz? Kiminle konuştuğunu unuttun mu Suna?

Fakat yaşlı kadının telaşı yersizdi. İki nişanlı kahkaha ile gülüyor, Suna da dizleri üzerindeki listeye ilâveler yapıyordu.

— Tamam, artık bir şey unutmadığımı sanıyorum. Eğer hazırsan gidebiliriz. Vapura ancak yetişeceksin. Ben alış-verişimi dönüşte yaparım. Sen bir şey istiyor musun anneciğim? Ben gelene kadar uslu uslu otursun değil mi tontonum?

Füsun Hanım nazlı bir sesle cevap verdi:

— Elimden geleni yapacağım yavrum. Sen bana bakma. Benim halim işte hep böyle, haydi üzülme, git. Dur, yanıma şu gazeteleri koy, Gülnaz'a da saat beşte sütümü getirmesini tenbih et!

Annesinin hastalık hastası olduğunu ve şımartılmaktan hoşlandığını bildiği için onun nazlanmalarına çoktan alışmıştı Suna.

— Peki anne. Tabii kızarmış ekmekle tereyağ ve reçel de...

— Bilmem yiyebilecek miyim. Ama her halde getirsin. Haydi güle güle oğlum. Yakında yine bekleriz.

Yılmaz büyük bir saygı ile Füsun hanımın elini öpüp

uzaklaşırken yaşlı kadın gözlerini kapadı ve biraz evvelki düşüncelerini tamamladı:

— Terbiyeli çocuk. Bugünkü züppe gençlerden değil. Belli ki iyi bir ailenin oğlu. Onun gibi bir delikanlı ile evleneceği için Sunacığım ne kadar sevinse yeri var. Onunla mesut olacağına inanıyorum. Yeter ki kıymetini bilsin. Geçen gün okuduğum kitapta ne diyordu? «Nazik bir kocanın, aile mutluluğunu tamamlamakta etkisi büyük olursa, onun söyliyeceği küçük kelimecikler, tatlı sözler, günlük hayata çeşni katar.» Ne kadar doğru! Suna'nın bunları takdir edeceğini umuyorum.

O, yattığı yerde düşüne dursun, iki genç o sırada vapur iskelesine varmışlardı. Suna yarı şaka yarı ciddi bir sesle:

— Birkaç dakika evvel geldik, dedi. Bu defa vapuru kaçırmak tehlikesi yok.

Onun her şeyi vaktinde yapmak istediğini, telaştan, beklenmedik güçlükler çıkmasından hoşlanmadığını biliyordu ve bu titizliği için ona takılmaktan hoşlanıyordu.

Yılmaz cevap vermeden koluyla onun belini sardı ve hafifçe eğilerek yanağını öptü.

— Kaç saatten beri seni öpmek için sabırsızlanıyordum. Söyle, beni seviyor musun Suna?

Genç kız beklemediği bu soru karşısında şaşırarak ona baktı:

— Şey... Elbette...

— Mutlu musun?

— Biliyorsun.

— Tatlı kızım benim. Gelecek haftaya kadar Allaha ısmarladık.

— Güle güle. Cumartesi günü geç kalma ve saliya kadar babandan izin koparmaya çalış.

— Elimden geleni yapacağım. Zaten annem de be-

nim bu yaz hiç dinlenmediğime üzülüyor, babama sık sık çatıyor. Benim her gün İstanbul'a ineceğimi bilmiş olsaymış Boğaz'da ev kiralamazmış diyor.

— Hakkı var. Sen maske almayı ve giyeceğin kıyafeti seçmeyi unutma!

— Unutur muyum? Sen ne giyeceksin?

— Söylemem. Sürprizdir. Elbisemi kendim dikiyorum. Bakalım beğenecek misin?

— Şimdiden onu beğenmeye hazırlanıyorum. Senin zevkine güvenim var.

— Dikkat! Yolcular çıktı.

Yılmaz eğilerek nişanlısının elini öptü.

— Hoşça kal güzelim.

— Güle güle.

* * *

Paşabahçe iskelesinden ayrıldıktan sonra Suna Beykoz'a gidecek olan otobüse ancak yetişebildi. Elindeki listede yazılı olan bazı şeyleri Beykoz'dan alacaktı.

Alış-verişi umduğundan çabuk bitti. Ama hava o kadar güzeldi ki eve hemen dönmeyi canı istemedi. Ağır ağır yürümeye, otobüsü dönüş yolunda yakalamaya karar verdi. Tatlı bir rüzgâr saçlarını okşuyor, güneş denizin üzerinde dalga dalga parlıyordu: Yaşamak güzel şeydi! Yarına güveniyordu. Yılmaz, balayı dönüşü bir otomobil alacağını söylemişti. Bir araba! Böyle bir şeyi hayalinden geçirmemişti. Bütün ömrü Paşabahçe'de geçmiş, orta halli bir ailenin kızı olduğu için evleneceği adamın da kendi çevresinden biri olacağını düşünmüş, böyle zengin biriyle nişanlanacağını ummamıştı. Fakat işte rastlantılar her şeyi değiştirmekte idi.

Koskoca Boğaziçi'nde yazı geçirecek başka bir köy yokmuş gibi Yılmaz'ın ailesi gelmiş, Paşabahçe'de, on-

ların komşusundaki küçük evi kiralamıştı. O günden sonra da her şey bambaşka bir yön almıştı: Vapurda karşılaşmalar, ikl annenin dostlukları, karşılıklı ziyaretler ve nihayet Yılmaz'ın ısrarla ona yaklaşması ve birkaç hafta içinde söz kesilmesi...

Nişanlısı onu seviyordu. Evlenince ona dünyayı tanıtacak, onu dar çevresinin dışına çıkaracak, kendisinin gezdiği, gördüğü yerleri ona gösterecekti. Buna söz vermişti.

Yılmaz onu seviyordu.

— Evet, o seni seviyor. Fakat sen, sen onu seviyor musun?

Durup dururken böyle bir soru nereden aklına gelmişti? Öfkelendi.

— Saçmalama kızım. Onunla evleneceksin...

Kafasından geçen bu soru ve cevaptan sonra tekrar normal düşüncesine döndü:

Yılmaz'ın annesiyle ablaları gelip onu istedikleri günden sonra olaylar o kadar rahatça ve üzüntüsüz geçmişti ki içine en ufak bir kuşku ve korku düşmemiş, hatta Yılmaz'ın evlenmemiş bir ablası olması, bu ablanın kardeşinin gözünün içine bakması, onu dünya yüzündeki insanların en üstünü sayması bile kafasının içinde, yarınki müşterek hayatı bakımından bir endişe izi yaratmamıştı.

Nazlı Hanımın kıymetli erkek kardeşine karşı gösterdiği aşırı sevgi ve şuursuz şefkat, gülünç denecek kadar garip bir tutkudan başka bir şey değildi ama bunun üzerinde durmaya değmezdi.

Suna dalgın adımlarla yürüyüp bunları düşünürken kendi duygularını incelemeye lüzum görmüyor, evlenmesinin annesiyle babasının yaşayışlarına getireceği rahatlığı da düşünerek için için seviniyordu.

Sevgili babası doktor Ömer Yücel, sabahtan akşa-

ma kadar bir hastadan ötekine koştuğu halde devamlı surette para sıkıntısı çekmekte idi. Bunu ne kadar saklamak istese Suna'nın sevgi ve ilgi dolu bakışlarından kaçmasına imkân olamazdı. İşte bu sebepten değil midi ki Güzel Sanatlar Akademisi'ni bitirir bitirmez evlenmeye razı olmuştu. Böyle olunca babasının üzerinden bir yük eksilecek, hatta zengin kocasının kendisine vereceğini umduğu harçlıktan bir kısmını kendi özel ihtiyacı için sarf etmiyerek babasına yardım edebileceğini umuyordu. Annesinden bir fedakârlık beklemek boştu. O, böyle gelmiş, böyle gidecekti. Nazlı, şımartılmış, evhamlı bir kadındı bu tatlı anne. Her zaman başkasından fedakârlık beklemeyi normal saymıştı. Halbuki evle biraz uğraşsa ve aile bütçesini ihtiyar Gülnaz kalfanın eline teslim etmese, hiç şüphesiz artan para ile evin taksiti ödendikten sonra tamirler de yapılabilecekti. Suna, altmışını aşmış babasının Beykoz'dan Kanlıca'ya, hatta Üsküdar'a giderken saatlerce vasıta beklediğini, hastalarına yetişmek için insanüstü bir güç sarfettiğini görerek üzülüyor, ona yardım edemediği için kendisini biraz suçluyordu.

— Acaba zengin Yılmaz kaynatasına küçük bir araba hediye edemez mi?

Bu düşünce tatlı bir ümit gibi içine garip bir heyecan verdi ve fakirler doktoru olarak ün salmış olan babasının o araba ile Boğaz köylerinde dolaştığını düşünerek gülümsedi. Doktor Ömer Yücel gibi, muhtaç hastalarından para almak şöyle dursun, onların yastıkları altına birkaç lira bırakan, yahut onlara ilâç götüren bir hekimin bu arabayı da satması işten bile olmazdı. Böyle bir ihtimali tasavvur edince içinden taşan kahkahayı zor tuttu.

Fakat bu olmayacak hayallere dalmış yürürken Suna yolun kavşağından karşıya geçmeye yeltenince ansı-

zın arkadan gelen özel bir arabanın altında kalmamak için dengesini kaybetti, bir sağa, bir sola doğru yöneldi. Aynı saniyede otomobil kuvvetli bir fren gıcırtısı ile yanı başında durdu ve korkunç bir erkek sesi kulaklarının dibinde gürledi:

— Babanın tarlasında mı dolaşıyorsun aptal kız? Yürüyüşüne dikkat etsene. Ezilip öleceksin.

Haykıran adam bunları söylerken öfke ile yere atlamıştı. Uzun boylu, gösterişli, iyi giyinmiş bir adamdı. Gözlerinden şimşekler çakarak Suna'nın kolunu yakaladı.

— Neden ürkek bir tavşan gibi sağa sola kaçıyordun? Yolun ortasında durup ölümü mü bekliyordun?

Geçirdiği heyecan ve korkudan perişan olan genç kız bu kaba saba sözlere büsbütün sinirlenmişti. Kolunu sıkan iri eli sert bir hareketle iterek yarı şaşkın bir sesle:

— Ne söylüyorsunuz? Ne demek istiyorsunuz? dedi.

— Sağdan yürüyemez miydin? İki tarafa bakmadan karşıya geçmek için insanın senin kadar aptal olması gerekir. Sokağa ilk defa mı yalnız çıktın? Başka sefer annenin elini sıkı sıkı tut ve onun eteği dibinden ayrılma.

Delice bir öfke ile söylenen bu sözler Suna'yı o kadar ürkütmüştü ki sesi tutulmuş, verecek cevap bulamamıştı.

— Cevap versene! Sen ömründe otomobil görmedin mi? Ondan korunmak için yolda dikkatli yürümek lazım olduğunu bilmiyor musun. Yoksa köyden yeni mi geldin?

Suna yavaş yavaş dengesini bulmaya çalışırken, öteki durmadan söylüyordu:

— Hayır, sana köyden yeni gelmiş şaşkın bir kız desem olmaz.

İstanbul'da doğup büyümüşsün sanırım. Dur bakayım, halin tavrın züppe değil, saçların omuzlarına serpilmiş, ama yüzün boyasız, göz kapakların da kömürlük ka-

pısı gibi kapkara değil, bu da senin sade ve zevkli bir hanım olduğunu gösteriyor. Dur bakayım, öfkelendiğin zaman göz bebeklerinde yıldızlar, şimşekler parlıyor ama bakışların derin ve manalı. O halde duygulu ve mağrursun. Bunlar senin lehine yazılacak iyi noktalar. İnce ve uzun boylu olduğunu da fark etmedim değil... Fakat, işte bir nokta var ki bütün bu güzel şeyleri silip süpürüyor. Yolda yürümesini bilmiyorsun küçük hanım.

Bu söz yağmuru altında ilkin gerçekten şaşkına dönmüş olan Suna nihayet dengesini tamamıyla bulmuştu. Bu terbiyesiz ve saygısız yabancıya artık dersini verebilirdi, başını ağır ağır kaldırarak ona baktı ve öfkeden titreyen bir sesle :

— Beni öldürebilirdiniz, dedi. Bunun farkında mısınız siz? Bir de kalkmış benden özür dileyecek yerde küstah tavırlarla, nezaketsiz sözlerle bana çıkışmaya cesaret ediyorsunuz. Sizin gibilere hem suçlu, hem güçlü derler.

— Senelerden beri araba kullanıyorum. İlk defa böyle saçma bir durumla karşılaştım. Kazayı önlemeseydim ömrüm hapishanede geçebilirdi.

Ben kabristana giderken siz de suçlular evine.

— Yıllarca orada kalmak için.

— Kendi dikkatsizliğiniz yüzünden.

Ne münasebet!

— Boşuna kendinizi savunmaya girişmeyin. Kavşakta korna çalmalı ve sür'ati kesmeli idiniz. Birdenbire karşıma çıktınız. Görüyorsunuz ya bunları bilmeyecek kadar aptal değilmişim.

— Sokağın ortasında şaşkın birinin yürüdüğünü nereden tahmin edebilirdim? Sokak bir bahçe midir?

Yoksa siz bir otomobil sahibi olmakla yollara hakim olabileceğinizi mi sanıyorsunuz? Kavşağı geçerken işaret vermemek suç değil mi? Sizi ilk karakola götürüp fazla

sür'atle gittiğiniz ve trafik kurallarına aykırı hareket ettiğiniz için polise teslim edebilirim.

Bu sözleri karşısındakinin gözleri içine bakarak mağrur bir tavırla söylemişti. Güneş ışıkları altında kumral saçları altınlaşmış, gözleri parlamıştı.

— Kadınlarla münakaşa etmek faydasız. Akıllıca sözlere karşı saçma karşılıklar vermekten başka bir şey yapmazlar ve susmasını bilmezler.

— Saçma sapan konuşan sizsiniz. Bana hakaret ettiğiniz halde ağzımı açmamıştım.

— Şimdi de susmak bilmiyorsun. Madem ki arabam sana çarpmadı ve şimdilik kabristana gitmek şöyle dursun sağsın ve karşımda gevezelik ediyorsun.

— Söze başlayan ben değilim. Efendice yolunuza devam edecek yerde arabadan atlayıp bana kabaca muamele eden sizsiniz. Hem lütfen bana «Sen» diye hitap etmeyin.

— Ben mi. Ben mi kaba davrandım? Sana... şey... size ne dedim? Ne yaptım? Aksine iltifatlar yağdırdım.

— İlk sözünüz bana aptal demek oldu.

— Aptal demedim, yaptığınızın aptallık olduğunu söyledim. Siz sinirlerinize hakim olamadınız ve benimle kavga etmek istediniz.

Genç kız hep o mağrur bakışları ile yabancıyı süzdü.

— Şimdi de inkara kalkışıyorsunuz. Size suçlu olduğunuzu kabul ettirmeye imkan olmadığını anlıyorum. Sizin kadar nezaketsiz bir insana bugüne kadar rastlamadım. Yolumdan çekilin, sizi gözüm görmesin.

Bunu söyleyerek yürümeye başladı. Az sonra otomobilin aksi yönde yol aldığını işitince rahat bir nefes aldı.

Gerçekten bu adamdan kurtulunca rahat bir nefes almıştı. Fakat ona iyi bir ders verdiğine memnundu. Kaba,

hoyrat adam. İşte bu vesile ile nişanlısının ne kadar nazik olduğunu düşünmemesi kabil mi idi? Buna benzer bir durumda Yılmaz hemen arabadan atlar, kendi suçlu olmasa bile karşısındaki kadından özür diler, onun kolunu açıtacak yerde elini öper, hatta onu korkuttuğu için arabasıyla evine götürmeyi teklif ederdi. Özel bir araba sahibine yakışan da bu değil miydi?

Arkasından bir korna sesi duyunca otobüsün gelmekte olduğunu sandı, durağa doğru koşmaya başlamıştı ki az evvelki sert erkek sesini duydu:

— Hâlâ yaya kaldırımına geçmediniz mi? Yollar ne kadar tenha olursa olsun yayaların kendilerine ayrılan kısımda yürümeleri lazım geldiğini bilmiyor musunuz?

Suna öfke ile başını çevirdi:

— Bana ders vermek için mi geri döndünüz? Yolunuza gitsenize siz?

— Ne münasebet! Geri dönmedim. Boş yere vakit kaybetmeye niyetim yok. Yolumu şaşırdığım için döndüm. Üsküdar'a gidecek yerde yanlışlıkla Beykoz'a yönelmişim.

Bundan da genç kız sorumlu imiş gibi ona sert sert bakarken birdenbire yüzünün ifadesi değişmişti:

— Daha uzun zaman yürüyecek misiniz siz?

— Sizin üstünüze vazife değil, ister yürürüm, ister yürümem.

— Sizi evinize götürebilirim.

— İstemem. Otobüsü beklemeyi tercih ederim.

Suna'nın sesi soğuktu. Yabancı adam, alaycı alaycı gülümsedi.

— Sizi yutarım diye mi korkuyorsunuz?

Genç kız kızardığını hissetti ama mağrur tavrını bozmadı.

— Sizin şahsınıza önem vermiş olsaydım belki korkardım.

— Öyle mi? Demek beni bu kadar küçük görüyorsunuz. Demek şahsıma önem vermeye tenezzül etmiyorsunuz. Pekala büyük hanım. Öyle ise hoşçakalın ve yaya yürümeye devam edin. İnşallah bir vasıtanın altında kalmazsınız. Allahaısmarladık.

Sert bir hareketle gaza basarak uzaklaşırken gülüyordu. Konforlu bir arabada evine kadar gidebileceği halde saatlerce otobüs beklemeyi ve elindeki paketlerle yayan yürümeyi tercih eden bu mağrur ve inatçı kızla alay eden bir hali vardı.

Suna'ya gelince, uzun zaman otobüsü bekledikten sonra tâ eve kadar yürümek zorunda kaldı. Elindeki paketler gittikçe ağırlaşmıştı ama o küstah adamın teklifini reddettiğine yine de pişman değildi.

Genç kız yorgun argın bahçe kapısından girdi. Annesine bile görünmeden hemen odasına çıkıp terden ıslanan elbisesini değiştirmek, biraz serinledikten sonra aşağı inmek niyetinde idi ama, mutfak penceresinin önünden geçerken bacının ocak başında ekmek kızartmakta olduğunu görünce durakladı.

— Annem hâlâ sütünü içmedi mi?

İhtiyar kadın pencereye yaklaştı. İşaret parmağını dudaklarına götürerek :

— Yavaş konuş, dedi. Paketlerini bana ver ve hemen annenin yanına git.

— Ne var? Ne oldu?

— Vakit kaybetmeden çabuk git kızım. Ne olduğunu orada anlarsın.

Suna merak ve heyecanla bahçenin öteki tarafına koştu, camlı kapıyı telaşla itti, içeri girince gördüğü manzara karşısında donmuş gibi olduğu yere mıhlandı kaldı.

Annesi hâlâ divan üzerinde uzanmıştı. Halinde telaş edecek bir şey yoktu ama karşısındaki koltukta bir adam

oturmakta idi ve bu adam bir saat evvel sokakta rastladığı yabancıdan başkası değildi. İşin garibi, bu yabancı adam bir eliyle yanındaki masada duran çaydanlıktan fincanına çay doldururken, öteki eliyle de tabaktaki kızarmış ekmeği almakta idi. Masanın üzerinde bir reçel kavanozu, bir peynir tabağı, bir de kızarmış ekmek tabağı vardı.

Suna'nın ilk düşüncesi, onun arkasının dönük oluşundan faydalanarak hemen oradan kaçıp gitmek olduysa da herhangi bir güçlük karşısında gerileyecek tipte bir insan olmadığı için bundan vazgeçti. Esasen annesi de onu görmüştü. Sesleniyordu.

— İşte kızım da geldi. Gel yavrum, sana babanın eski bir dostunu tanıtayım. Affedersiniz, isminizi tekrarlar mısınız!

— Çetin Başaran.

— Evet, düşün bir kere Suna, Çetin bey senelerden beri babanı arayıp duruyormuş. Vaktiyle, yani bu bey gençken baban İzmit'te onu ölümden kurtarmış imiş. Zannederim kolu kırılmış. Öyle değil mi beyefendi?...

— Hem kolum, hem bacağım kırılmıştı. Başım da yarılmıştı.

— Her ne ise. İşte o zamandan beri babanı bulup teşekkür etmek için sabırsızlanıyormuş ama çok seyahat ettiği için onu iyice arayacak vakit bulamamış. Bu defa İstanbul'a dönüşünde nihayet İzmit'e gidip oradaki evimizde babanı aramış, bunca seneden beri İstanbul'a naklettiğimiz için onu bulamamış. Sözün kısası, sora sora araya araya, nihayet onun Beykoz'da yerleştiğini öğrenmiş. Oraya gitmiş ve bir eczaneden evimizin edresini sormuş, babanın Paşabahçe'de bulunduğunu ve adresini öğrenince buraya gelmiş.

Suna annesinin anlattıklarını kayıtsızca dinlemişti

ama her ne sebeple olursa olsun evlerine gelmiş olan bir misafire karşı nezaketsizce davranmasına artık imkan yoktu. İsteksiz adımlarla ona doğru ilerleyerek:

— Hoş geldiniz efendim, dedi.

Arkası kapıya dönük olan misafir bu sesi işitince yerinden fırladı.

— A... Siz misiniz? Üstünüz toz içinde kalmış, yüzünüz terlemiş. Arabama girmeyi kabul etseydiniz iyi ederdiniz.

Ona sokakta yaptığı gibi sert davranmıyordu şimdi. Genç kız da nazik bir sesle cevap verdi:

— Teşekkür ederim. Fakat otobüsle gelmeyi tercih etmiştim.

— Beklediğiniz otobüs gelmedi değil mi?

— Herhalde bir arıza olmuştur.

— Hakkınız var. Araba arızalanmıştı.

— Bundan sizin haberiniz var mıydı?

— Evet, Beykoz'daki yolcuların bir saat sonraki otobüsü bekleyeceklerini işitmiştim.

Bu son sözler Suna'yı yine çileden çıkarmaya kafi geldi. Bir an için misafire karşı nazik davranmak zorunda olduğunu unutur gibi oldu ama son saniyede kendini topladı. Durgun bir sesle:

— Bunu bana söylemeniz doğru olmaz mıydı? dedi.

— Arabamda size yer göstermiştim. Teklifimi kabul etmeniz bence akıllıca bir hareket olurdu.

Genç kız yine dudaklarını ısırarak ağzından fırlayacak kelimeleri söylememeye muvaffak oldu.

Onların bu tartışmalarını hayretler içinde dinleyen Füsun hanım tam zamanında yetişti:

— Siz tanışıyor muydunuz? Bunu bilmiyordum. Ne zaman ve nerede tanıştığınızı söylerseniz memnun olurum.

Suna, annesinin merakını gidermek için olayı hafifleterek ve gülümseyerek anlatmaya çalıştı. Fakat öteki her saniye sözünü kesiyor, onun dediklerinin aksini iddia ediyor, suçu karşısındakine yüklemeye çabalıyordu. Sokakta başladıkları kavgaya daha rahatça devam etmekte idiler. Bunu gören Füsun hanım büsbütün heyecanlandı. Sinirleri bozuldu. Titrek bir sesle onlara yalvardı:

— Allah rızası için kavgayı bırakın da olup bitenleri bana anlatın. Deli olacağım.

— Size anlatmaya çalışıyorum anneciğim. Bu bey izin vermiyor ki...

— Yanlış anlatıyorsunuz. Sokağın ortasında yürümekte olduğunuzu neden annenize söylemiyorsunuz?

Füsun hanım bu sefer iniltiye benzeyen bir sesle sordu:

— Hangi sokak? Ne demek istiyorsunuz? Ay başım çatlayacak.

— Beykoz'a alış-verişe gittiğimi biliyorsun anne. Dönüşte hava çok güzel olduğu için otobüsü beklemeden biraz yürümek istemiştim. Birdenbire bu beyin otomobili üstüme doğru geldi. Az kaldı beni ezecekti.

Alaycı bir gülüş yine sözünü kesecekti ama buna meydan vermeden devam etti:

— Evet, mucize kabilinden ölümden kurtuldum. Sür'atle gelen araba bana çarpmış olsaydı kurtulmama imkan yoktu.

— Fakat araba size çarpmadı.

— Tesadüf eseri olarak.

— Buna rastlantı denemez. O saniyede ben fren yapmasaydım kaza olabilirdi. Size dokunmadan frenlemeyi başardığımı inkar edemezsiniz. Yolun ortasında yürümekte olduğunuzu da niçin itiraf etmiyorsunuz?

Suna sert bir bakışla onu süzdükten sonra cevap verdi:

— Evimde misafir olduğunuz için sizinle daha uzun münakaşa etmeye lüzum görmüyorum. Lütfen bu konuyu kapayalım.

Yabancı hep o alaycı gülüşü ile ona bakarak omuz silkti.

— Aslında bir bardak suda fırtına yaratmaktır sizin bu yaptığınız.

Bu münakaşa sürüp giderken. Füsun hanım şaşkın gözlerle bir yabancıya, bir kızına bakıyor, ne diyeceğini bilemiyordu. Bereket versin o sırada Gülnaz bacı kapıdan girdi. Füsun hanım:

— İşte istediğiniz kızarmış ekmekleri getirdi... Afiyet olsun Çetin bey, sen de çayını iç kızım, diyerek divana iyice uzandı ve gözlerini kapadı. Kızıyla misafir arasında geçen bu anlaşılmaz çatışma onu fena halde yormuştu.

Çetin Başaran bir dilim ekmeğe tereyağı ve reçel sürdükten sonra iştah ile yemeye koyulurken Suna da sessizce çayını içmeye başladı. Öfkeden tir tir titriyordu. Bu nezaketsiz adam hasta annesinin karşısında neler söylemiş, ne kabaca davranmıştı! İyi bir aile terbiyesi görmediği nasıl belli oluyordu.

— Yavrum yastıklarımı düzeltir misin?

Füsun hanımın sesi adeta cansızdı. Onun bu hali kızının aklını başına getirmeye kâfi geldi. Hemen divana yaklaşarak sakin bir tavırla annesinin yastıklarını düzeltti.

— Gözlerini kapa, biraz dinlen tontonum...

— Aman kızım, bu korkunç adamdan kurtulmanın çaresine bak. Geleli beri öyle çok konuştu ki fena halde yoruldum.

Bu sözler bir fısıltı kadar hafif söylendiği halde, tereyağlı ekmeğini iştah ile yiyen misafir kaygısız bir tavırla:

— Anneniz ne dedi? diye sordu.

Füsun hanım hemen yüksek sesle ve kızının cevap vermesine sıra bırakmadan durumu idare etti:

— Yirmi sene sonra babasını aramanızın çok nazik bir davranış ve düşünce olduğunu Suna'ya tekrarladım.

Ancak, annesinin bu cevabı genç kızın öfkesini artırmıştı.

— Evet ama onu göreceğinden ben pek emin değilim anne, dedi.

— Neden?

Bunu telaşla Çetin sormuştu.

— Çünkü babamın geleceği saat belli değil. Muayene için ayırdığı zaman dışında onu evde bulmak çok güçtür.

Misafiri başından savmak için kızının çevirdiği manevrayı hemen anlayan Füsun hanım da hep o yorgun sesiyle:

— Zavallı baban öyle yoruluyor ki... dedi.

— Ne yapabilir? Beykoz'dan Üsküdar'a kadar her tarafta durmadan aranıyor.

— Gece demiyorlar, gündüz demiyorlar.

— Ona dinlenecek zaman bırakmıyorlar.

— Onunkisi yaşamak değil...

— Geceleri telefonun fişini bile çekmeye onu razı edemiyoruz.

— Ne yemek, ne uyku saati belli.

Ana ile kızın bu konuşmalarındaki gizli maksadı sezdiği halde Çetin Başaran rahatça koltuğuna yaslanarak büyük bir nezaketle lafa karıştı:

— Sizi rahatsız etmezsem doktoru bekleyeceğim hanımefendi.

— Nasıl isterseniz efendim.

Annesinin bu yumuşak cevabı da Suna'nın hoşuna gitmemişti. Bu saygısız, pişkin ve laubali adamla açıkça konuşmaktan başka çare kalmadığına inandı.

Bana kalırsa beklemeniz faydasızdır.

— Sebep?

— Sebebi meydanda. Babam bu akşam geç gelecek ve yorgun olduğu için sizinle görüşemeyecek.

— Belli olmaz. Ben herhalde onu beklemeye kararlıyım.

— Başka bir gün gelseniz olmaz mı?

— Onun adresini bulmakta bu kadar güçlük çektim. Bugünümü de onu bulmakla geçirdikten sonra doktorumu bulmadan ve görmeden bir yere gidemem. Onu birkaç dakika da olsa mutlak göreceğim.

Füsun hanım kızının fazla ileri gittiğini, doktorun da bundan hoşlanmayacağını bildiği için yine lafa karıştı:

— Kocamın sizi görmekten memnun kalacağına eminim beyefendi. Ancak çok geç gelir diye korkuyorum. Belki sizin acele bir işiniz var.

— Bugün hiç acelem yok. İcap ederse sabaha kadar bekleyebilirim.

— Nasıl isterseniz. Ben çok yorgun olduğum için müsadenizle odama çıkacağım. Sunacığım bana yardım eder misin?

Genç kız annesine cevap vermeden tekrar misafire döndü :

— O halde babamın muayene odasına buyurun.

Çetin, bu şımarık kızın kendisine hakaret sayılabilecek sözlerine aldırış etmeden yerinden kalktı.

— Muayene odasını gösterir misiniz?

— İşte şurası.

— Lütfen kapıyı kapamayın. Babanızın geldiğini görmek istiyorum.

— Pekalâ.

Kızının koluna yaslanarak merdivenlerden çıkarken Füsun hanım da öfkesini yenemedi.

— Oof, ne sıkıcı adam! Kimin nesidir acaba? Lüks bir otomobili olmak bu zamanda bir şey ifade etmez. Belki araba onun değildir. Yoksa çalmış mı dersin?

— Aman anne sen de neler düşünüyorsun. Adam sert ve fazla teklifsiz ama hiç de otomobil hırsızına benzemiyor.

— Evet. Kılık kıyafet yerinde... Yakışıksız da değil...

— Haydi sen rahatına bak şekerim. Ben aşağı inip Gülnaz'a biraz yardım edeceğim.

— Hakkın var. Biliyorsun ya misafirine karşı saygısızlık gösterirsen baban kızar.

— Davetsiz misafir.

— Doğru. Geldiği dakikadan beri durmadan konuştu. Başım çatlıyor, bana bir hap ver!

— Sen de onunla sohbet etmekten hoşlandın anne. Ben geldiğim zaman tatlı tatlı birşeyler anlatıyordun.

— Başka ne yapabilirdim? Sabahtan beri yollarda olduğunu, babanı bulmak için nerelere başvurduğunu anlattı. Ona karşı nezaketsizlik gösteremezdim.

— Şimdi ne yapacağız?

— Babanın onu akşam yemeğine alıkoyacağından şüphem yok.

— Eyvahlar olsun! Yemeğimiz var mı?

— Bize kadar var. Ona yetişmez. Dev gibi yiyor.

— Genç, sağlam bir adam, elbette yiyecek. O halde birşeyler hazırlamak lazım.

— Buzdolabında biraz kıyma var. Gülnaz'a söyle birkaç cızbız yapsın.

— Tamam. Yanına da bolca patates kızartsın. Biz ne yiyecektik?

— Pilav... Patlıcan oturtması, karpuz.

— Ben de hemen bir çoban salatası yaparım.

— Bunların hepsi iyi, hoş ama baban yorgun argın

gelince karşısında belki artık unuttuğu bu adamı görmekten hoşlanacak mı acaba?

— Belli olmaz. Belki memnun olur. Haydi sen şimdi gözlerini kapa, biraz dinlen, ben de yemeğe ve sofraya bakayım. Babam nerede ise gelir.

Merdivenlerden inerken babasının holdeki masa üzerinde duran bir zarfı açmakta olduğunu görünce rahat bir nefes aldı.

— Çok şükür, o aksi adamla yalnız kalmayacağım.

Bu sevinçle ona doğru acele inmek isterken birdenbire durdu. Elindeki kağıdı okuyan babasının kaşları çatılmış, yüzü değişmişti. Kağıdı evirip çevirdikten sonra üzgün bir tavırla buruşturup cebine koyduğunu gördü. Onun yüzünü hiç bu kadar bozuk görmemişti. Alelacele babasına doğru gitti ama bir şey söylemesine meydan bırakmadan onun gülümsediğini görünce telaşlanmasına sebep olmadığını, hatta onu uzaktan gördüğü için belki yanıldığını düşündü. Aynı saniyede, muayene odasında oturan yabancı da doktoru görmüş, onun yanına gitmişti.

— Saygılarımı sunarım doktor bey. Acaba beni hatırladınız mı?

— Sizi mi? Durun bakayım, şöyle karşıma gelin.

Gözlüğünü takarak onu tanımaya çalıştı.

— Eskilere, çok eskilere gidiniz doktor bey.

— Çok eskilere mi? Kaç sene evveline?

— İzmit'e... Kapınızın önünde bir otomobil kazası olmuş ve siz bir gencin hayatını kurtarmıştınız.

— Evet, evet. O korkunç trafik kazasını hatırlıyorum şimdi. Kapıdan çıkıyordum. İki arabanın çarpıştığını ve bir delikanlının kanlar içinde yere serildiğini görmüştüm.

— O delikanlı bendim doktor bey. Benim yaralarımı sarmış, kırılan kolumla, bacağımı alçıya koymuştunuz. Başımın yarasını sarmıştınız.

— Evet, Yaralıyı hemen evimdeki muayenehaneme götürmeseydim çok geç kalacaktık. Korkunç kan kaybediyordu.

— Tamam. Bunları sonradan öğrendim ben. Bir hastaneye götürecek vakit bile yokmuş, hemen kanı durdurmak lazımmış.

— Şimdi iyice hatırlıyorum. İlk yardımı yaptıktan sonra bir röntgenci arkadaşa telefon edip kırılan yerlerini tesbit ettirmiş ve onun yardımıyla alçıları koymuştum.

Çetin Başaran büyük bir saygı ile ona baktı.

— Sizin söylemek istemediklerinizi de ben tamamlayayım, doktor bey. Bundan tam onbeş sene evveldi. Ben onyedi yaşında idim. Beni bir hastaneye götürmek istemiştiniz. Masrafı karşılayacak kadar param olmadığını, bir iş bulmak için İzmit'e gittiğimi ve umduğum işe girememiş olduğumu size söylemiştim. Ümitsizdim. İstanbul'a bir arkadaşımın arabası ile dönecektim. Onun da yaralı olarak hastaneye kaldırılmış olduğunu öğrendim.

Size bunları anlattığım zaman bana:

— Oğlum, demiştiniz. Ben karımla kızımı İstanbul'a hava tebdiline yolladım. Bir ay sonra ben de oraya gideceğim. Bu evde boş oda var, seni misafir ederim. Hastaneye götürmeye lüzum yok. Elimden geldiği kadar sana bakarım ben.

Size teşekkür etmekten başka çare bulamamış, bu olağanüstü teklifinizi sevinçle kabul etmiştim.

Beni tedavi etmiştiniz. Bir ay beslemiştiniz, bütün masraflarımı karşıladıktan başka cebime bir harçlık koyarak beni bir ahbabınızın arabasiyle İstanbul'a yollamıştınız.

O konuşurken doktor yarı mahçup bir tavırla dinliyor ve unuttuğu o günleri hatırlamaya çalışırken kesik bir sesle sadece:

— Evet, evet, diyordu.

— Kolum, bacağım sargılar içindeydi, kıpırdayacak halim yoktu. Bana yardım etmesi için bir kadın getirmiştiniz. Bir saniye bile yalnız kalmamıştım. Bütün ihtiyaçlarımı temin etmiştiniz.

— Evet... Evet.

— Evinizde beni en mükemmel hastaneden daha iyi tedavi etmiştiniz, bana bir baba şefkati göstermiştiniz. Hayatımı kurtardığınız yetmiyormuş gibi sakat kalmamam için her şeyi yapmıştınız.

— Allah yardım etmişti oğlum.

— Tamam. Fakat Allah yardımına sizin gibi bir doktoru, sizin gibi bir babayı yollamamış olsaydı sokak ortasında can verebilirdim ben.

Bu karşılıklı konuşma uzun uzun devam edebilirdi. Suna, babasının yorgun olduğunu, daha fazla ayakta duramayacağını gördüğü için aralarına girdi.

— Babacığım, misafirinizi odanıza almaz mısınız?

Doktor kızına tatlı tatlı gülümsedi.

— Elbette kızım. Affedersiniz isminizi hatırlayamadım beyefendi.

— Çetin... Çetin Başaran.

— Buyurun Çetin Bey, içerde rahatça konuşur, eski günleri canlandırırız.

Bu sözler Suna'yı hayal kırıklığına uğrattı. O, babasının bu yabancıyı çabucak savacağını ummuştu. Halbuki onlar birbirleriyle konuşmaktan hoşlanan iki dost gibi kol kola odaya girip koltuklara yerleştikten başka akşam yemeğini de beraber yemeğe hazırlanmışlardı. Genç kız sofrayı kurarken kendi kendine:

— Ah şu babam, diyordu. Önüne çıkanı yemeğe alıkoyar. Fakat benimle bir kaplan gibi konuşan adam doktorunun karşısında nasıl bir kuzu oluverdi! İkisi de karşılıklı şakalaşıp duruyorlar. Beraber geçirdikleri otuz güne ait hatıralarını tazelemekten memnun görünüyorlar.

Gerçekten, iki erkeğin keyifleri pek yerinde idi. Yemeği de neş'e ile yediler, soğuk bira içtiler.

Doktora tatlı hikâyeler anlatan bu yabancı sanki birkaç saat evvel Suna'yı sokak ortasında paylayan, onunla kavga eden sert ve haşin adam değildi. Bir ara Gülnaz'a bile iltifat etti:

— Ben ömrümde bu kadar nefis cızbız köfte yemedim kalfa. Eline sağlık. En büyük lokantalarda bile böylesini yapamazlar.

Bu sözleriyle kadının kalbini fethettiğinin farkında olmadan tekrar doktora dönerek dış seyahatlerine ait hikayeleri anlatmaya devam etti.

Suna bir taraftan yemek yerken, bir taraftan da göz ucuyla ona bakmakta idi. Garip şey! Gülerek laf anlatan ve herkesi, hatta onu bile güldüren bu adam o suratsız ve kaba yabancı mı idi? Nasıl olur? Karşısındaki misafir çok sevimli, çok nazik, çok bilgili ve görgülü bir insandı. Etrafındakileri kendisine yakınlaştırmayı, her haliyle onların ilgisini çekmeyi başarıyordu.

Gerçekten Çetin Başaran, soyadını tam kendine uygun seçmişti. Her haliyle becerikli, tuttuğunu koparan bir genç olduğunu gösteriyordu.

Suna, ona bakarken ve onu dinlerken bu yabancı ile Yılmaz arasında hiç bir benzetme yapılamayacağını düşünmekten kendini alamadı. Nişanlısı, herkesin dediği gibi, ince ruhlu, kibar tavırlı idi. Ona güveniyordu. Halbuki Çetin Başaran da etrafındakilere hakim olan, onları kendine çeken bir kuvvet vardı. Onunla ilgilenmemek; onu dinlemekten hoşlanmamak, hatta gülümserken onu sevimli bulmamak imkânsızdı.

Genç kız bunu düşünürken, ilkin kendine kızdı ama saatler geçtikçe bu öfkesi de tamamiyle geçti ve misafire doğrudan doğruya sorular sormaya başladı.

— Çetin bey, siz keyfiniz için mi bu gezileri yapıyorsunuz?

— Keyfim için mi? Ne münasebet! İş için.

— Ne gibi işlerle uğraşıyorsunuz.

— Nasıl? Benim kim olduğumu anlamadınız mı? Demek ki iyi bir propaganda yapamamışız.

— İsmim size bir şey hatırlatmıyor mu? Halbuki arkanızdaki elbise belki benim fabrikamdandır.

— Öyle mi? Şey... Şey... Yoksa siz Çetin Tekstil...

— Evet Suna Hanım. Ben Çetin Tekstil firmasının sahibi ve kurucusuyum.

Bu konuşmayı dikkatle izlemiş olan doktor Ömer Yücel heyecanla :

— Sizi tebrik ederim dostum!

Demekten kendini alamadı.

— Bu başarıyı da size borçlu olduğumu unutmayın doktor bey.

— Nasıl? Ne demek istiyorsunuz? Ben ne yaptım?

— Sizinle bir ay akşamları baş başa kalmıştık. O zaman ben yaşamaktan ürken, ümitsiz, hasta bir gençtim. Siz sözlerinizle beni sağlam bir insan olarak hayata kavuşturdunuz, bana cesaret verdiniz, moralimi yükselttiniz. Bunu ömrüm oldukça unutmayacağım. Bu inançla, İstanbul'a döndüğüm zaman sıfırdan işe başlayarak en güç yolları aşabilmiştim. Parasız kaldığım günler oldu. Bazan da binlerce lira kazandım.

Bunları geçelim şimdi. Sizi yormak istemiyorum. Sözün kısası, babamdan kalan mirası iyiye kullanarak güney vilayetlerinde birkaç dönüm pamuk tarlası, birkaç dönüm portakal bahçesi edindim.

Avrupa'da üç yıl okuduktan sonra dönüşte bu araziyi kârıyla satarak gerçek işime başladım. Bugün biri Adana'da, ikisi İstanbul'da üç fabrikam var. Bunlara ait

makine ve malzemeleri sağlamak için sık sık memleket dışına çıkmaktayım.

— Kumaşlarınız ve trikolarınız çok beğeniliyor Çetin bey...

— İltifatınıza teşekkür ederim Suna hanım. Müşterilerimizi hoşnut etmek için elimizden geleni yapmaktayız.

— İstanbul'daki fabrikanız nerededir?

Bunu doktor sormuştu.

— Biri Pendik'te, öteki Topkapı dışında. İşiniz olmadığı bir gün gelip sizi alırım. Daha yakın olan Topkapı fabrikasını olsun gezerseniz pek memnun kalırım.

— Boş zamanım yok oğlum. Bütün gün didinip duruyorum.

Kahve pişirmek için dışarı çıkarken Suna babasının bu sözlerini duymuştu.

Zavallı babacığım diye düşündü. Gerçekten bütün gün didiniyor ama bunun karşılığı ne? Küçük bir memur aylığından bile az.

Elinde kahve tepsisiyle tekrar odaya döndüğü zaman misafiri yalnız buldu.

— Babam nerede?

— Telaşlanmayın. Annenizin yanına çıktı. Birazdan gelir. Kahve pek lezzetli olmuş. Elinize sağlık.

Genç kız cevap vermeden babasının fincanını masa üzerine koyarken hiç beklemediği bir soru ile Çetin onu birdenbire şaşırttı.

— Benimle biraz ilgilenmeye başladınız mı?

Bunu sorarken sesinde tatlı fakat meydan okuyan bir ifade vardı. Suna şaşkın şaşkın ona baktı.

— İlgilenmek mi? Sizinle mi?

— Yolda iken beni hiçe saydığınızı söylemiştiniz.

Bu sözler, hele bu yabancının geniş bir koltukta ra-

hatça oturarak kendisine meydan okuyuşu, Suna'yı tekrar sinirlenmeye ve öfkelendirmeye yetmişti.

— Herkesin sizinle ilgilenmeye mecbur olduğunu mu sanıyorsunuz?

— Hayır, herkesin değil... Bazılarının beni hiçe saydığını görmek içimdeki şeytanı uyandırıyor. O zaman şeytan omuzuma oturup kulağıma bir şeyler fısıldıyor.

— Öyle mi? Neler fısıldıyor acaba?

Bu soruyu alaycı bir sesle sormuştu ama Çetin aldırmadı, ciddi bir tavırla cevap verdi:

— Mademki o seni hiçe sayıyor, seninle ilgilenmeye onu mecbur etmelisin diyor.

— Siz de bu saçmaları hem tekrarlıyor, hem de komik bularak gülüyorsunuz değil mi?

— Gülüşüm hoşunuza gidiyor sanmıştım. Yanılmış mıyım?

— O halde dikkati üstünüze çekmek için mi ilk görüştüğümüz anda bana karşı kabaca davranmıştınız? Doğrusunu isterseniz bunu başaramadınız diyemem...

— Aman Allahım, siz hâlâ bu eski olayı unutmadınız mı?

— Unutur muyum? Benden özür dilemenizi bekliyorum.

— Niçin? Ne yapmıştım?

— Bana karşı küstahça davranmıştınız. Tanıdığım erkeklerin hiç biri böyle yapmaz, farkında olmadan beni kıracak olsalar hemen özür dilerler.

— Tanıdığınız erkekler mert değillermiş.

— Neden?

— Düşündüklerini söylemediklerinden.

— Aksine her zaman düşündüklerini söylerler.

— Tanıdığım erkekler dediniz. Çok erkek mi tanıyorsunuz? Onların nesini tanıyorsunuz?

İyi huylarını.

— Yazık. Beni dinlerseniz bazan madalyonun öteki tarafına da bakmalısınız.

— Bu sözlerinizle sizin de aynı usulü kullanarak ilkin kendinizin kötü taraflarınızı gösterdiğinizi söylemek mi istiyorsunuz?

Çetin Başaran'ın gözlerinde bir ışık yandı, söndü. Lafı hemen değiştirdi.

— Anneniz sizin yıldönümünüzün yaklaştığını söyledi ve maskeli eğlencenize beni de davet etti. Siz buna ne dersiniz?

Birdenbire gelen bu soru genç kızı yine şaşırttı. Hiç düşünmeden cevap verdi:

— Hiç bir şey demiyorum.

— Yani geleyim mi, gelmeyeyim mi?

— Annem davet ettiğine göre isterseniz onun misafiri olursunuz.

Fakat bu sözleri söyler söylemez pişman oldu ve hemen ilave etti:

— Bana kalırsa hiç tanımadığınız kimselerin arasında sıkılırsınız.

— Ben öyle sanmıyorum. İyi vakit geçireceğimden eminim. Önemli bir işim çıkmazsa geleceğim herhalde. Gelecekler arasında erkek arkadaşlarınız da var mı?

— Akademi arkadaşlarımla bu taraftaki ahbaplarımın hepsini çağırıyorum.

— Belki içlerinde tanıdığım gençler vardır. Birkaç isim söyler misiniz?

Suna öfkelenmeye, sabırsızlanmaya başlamıştı.

— Hemen aklıma gelmiyor.

Öteki kayıtsızca devam etti:

— Meselâ listenin başına yazdığınız ismi de hatırlamıyor musunuz?

Söylerken dikkatle genç kızın parmağındaki yüzüğe bakmıştı. Suna'nın yanakları kıpkırmızı oldu ama onun ısrarlarına baş eğmedi.

İlk aklıma gelen babamdır.

— Yalan. Listenizin başına babanızı yazdığınıza beni inandıramazsınız.

— Ne cesaretle bana yalancı diyorsunuz? Biraz ileri gittiğinizi size hatırlatırım. Evimde olmasanız başka bir şey yapardım.

— Mesela?

— Sizi kovardım.

Başaran alaycı bir gülüşle güldü.

— Gençlerin toplantısına en evvel büyükler davet edilmez. Hem sizin listenize babanızın adını yazmaya da lüzum yok.

— Yanılıyorsunuz. Benim toplantılarımda babamın her zaman yeri vardır.

— Tamam. Fakat onun adını listenin başına yazmak manasız.

— Rica ederim bu münasebetsiz sözleri bırakın. Canımı sıkıyorsunuz.

— Öyle mi? Buna sevindim. Demek artık beni hiçe saymıyorsunuz. Varlığımı kabul ediyorsunuz. Hakkımdaki fikirlerinizi öğrenebilir miyim?

— Evet. Sizin, rastladığım erkeklerin en nezaketsizi, en sevimsizi ve en küstahı olduğunuzu düşünüyorum.

Genç kızın gözleri öfke ile parlamakta idi. Öteki bunu da görmezlikten geldi.

— Bu tatlı kelimeleri yolda rastladığımız zaman tekrar tekrar işitmiştim. Yeniden sıralamaya değmez.

Bunu o kadar ciddi bir sesle söylemişti ki Suna kendini tutamadan bir kahkaha attı.

— Ha şöyle. Gülmek size ne kadar yaraşıyor! Bu vesileyle olsun güldüğünüze memnun oldum.

O vakte kadar ayakta durmakta olan genç kız bir iki adım geriledi. Bu yabancı onu hem ilgilendiriyor, hem öfkelendiriyordu. Ona karşı nasıl davranacağına bir türlü karar veremiyordu.

O böyle yarı şaşkın, yarı kızgın bir halde odanın ortasında dururken Çetin birdenbire eğildi, onun sol elini yakaladı.

— Ne yapıyorsunuz? Lütfen elimi bırakın!

Kaşları çatılmıştı, öfkeden sesi titriyordu. Boş yere çabaladığını anladığı halde parmaklarını kurtarmaya uğraşıyor, başaramıyordu.

— Bu çirkin yüzük nedir?

— Elimi bırakın diyorum size.

— Hayır!

— Çetin bey. tekrar ediyorum. parmaklarımı acıtıyorsunuz.

— Bana cevap verin.

— Bana soru sormaya hakkınız yoktur.

— Siz böyle çırpınmakla kendinize ıstırap veriyorsunuz. Rahat durun.

— Küstah.

— Sizden cevap beklediğimi hatırlatıyorum.

— Nişanlıyım. Bu yüzük nişan yüzüğümdür. Tamam mı? Şimdi elimi bırakın.

Çetin Başaran koltuğuna yaslanarak durgun bir sesle:

— Nişanlınız zevksiz bir adammış, dedi. Bunu üzülerek söylemek zorundayım, onun adını söyler misiniz?

— Kimin?

— Nişanlınızın.

— Sizin üstünüze vazife mi?

— İnat etmeyin, lütfen söyleyin.

— Pekala. Yılmaz.

— Soyadı?

— Aman çok oluyorsunuz artık. Susunuz.

— Pekala küçük hanım. Görüşürüz.

Bu tehdit karşısında Suna vücudunun buz kesildiğini hissetti. Ne demek istediğini anlamak için ona baktı. Fakat Çetin'in yüzü bir maske gibi manasızdı. O dakikada doktor içeri girdiği için yerinden kalktı.

— Müsadenizle efendim. Size tekrar teşekkür ederim. Ömür boyunca size minnettar kalacağım. Şimdilik allahaısmarladık.

— Sizi yine beklerim oğlum. Bu tarafa işiniz düştükce bize uğrarsanız sevinirim.

— Hanımefendi lütfettiler, beni Suna hanımın yaş gününe davet ettiler. Yakında görüşürüz doktor bey.

— Çok sevinirim oğlum. Misafirimizi kapıya kadar geçir kızım. Ben biraz yorgunum, dinleneceğim.

Suna misafirin dudaklarındaki gülümseyişi, gözlerinde çakan şimşeği görmeden yürüdü. Kapıdan çıkarken Çetin Başaran'ın son sözü şu oldu:

— İçimdeki şeytan omuzuma yerleşti. Dikkatli olun küçük hanım. Şimdilik hoşça kalın.

* * *

Suna son bir kere aynaya bakınca sevinçle gülümsemekten kendini alamadı. Evde dikildiği halde kıyafeti pek güzel olmuştu. Kimse onu tanıyamayacaktı.

Sabahtan akşama kadar hazırlıklarla uğraşmış, didinmiş, koşuşmuştu. Bundan sonraki saatlerde artık eğlenecek, güzel ay ışığının, sıcak gecenin tadını çıkaracaktı. Yapacak bir işi kalmamış, her şey yoluna girmişti.

Mutlu idi. Bu mutluluğunu gölgeleyen tek üzüntü, annesinin misafiri olarak gelecek Çetin Başaran'ı, nişanlısının nasıl karşılayacağı endişesi idi. Gerçekten de iki erkek birbirleriyle taban tabana zıddılar. Biri ne kadar nazik,

çekingen, zarif ise öteki o derece rahat, girgin, tasasız bir insandı. Birbirinden hoşlanmalarına imkân olmadığı için bir tatsızlık çıkmasından, başkalarının da keyfini kaçırmalarından korkuyordu.

— İnşallah maske altında birbirleriyle görüşmek fırsatını bulmazlar, sonradan da vakit geç olur, birbirleriyle tanışmadan ayrılırlar.

— Ben de onunla tekrar nasıl karşılaşacağım? Yine aramızda çekişmeler olacak mı?

Birdenbire, misafirleri maskesiz olarak annesiyle babasının karşılayacaklarını hatırlayınca rahatladı.

— Ne iyi ettim de onları razı ettim. Böyle olunca maskeli olarak gelenler beni tanımayacaklar, ben de bambaşka kıyafetler içindeki arkadaşlarımı bile tanıyamayacağım. Asıl istediğimiz bu değil mi idi? Tam bir maskeli eğlence, daha doğrusu bir kör döğüşü. Düğüm ancak gece yarısı çözülecek ve sürpriz tamam olacak.

Bu tatlı düşüncelere gülümseyerek merdivene doğru ilerledi. Ama ne yazık ki ilk adımda bir aksilikle karşılaştı. Yılmaz aşağıdaki sofada, ayna karşısında maskesini takmaya uğraşmakta idi. Olan olmuş, nişanlısının kıyafetini ve maskesinin rengini görmüştü. Artık onu kalabalık arasında bile hemen tanıyacaktı.
Tatsız bir rastlantı idi bu.

Merdiven başında durarak onun bahçeye çıkmasını bekledi ve hemen kararını verdi; Ne olursa olsun, kendisini gördüğünü Yılmaz bilmeyecekti. Bu durumu son derece dikkatle idare etmeye çalışacak, kimseye sezdirmeyecekti. Hele o şeytan adamın bunu asla öğrenmemesi şarttı. Yoksa sahiden bir tatsızlık çıkabilir, gecenin tadı kaçardı.

Bu düşüncelerle Suna kimseye görünmeden arka kapıdan bahçeye çıktı.

Bahçe, ay ışığında peri masallarında görülen renklere bürünmüştü. Az ileride deniz, gümüş bir çağlayan halinde dalgalanmakta idi. Dallara asılı fenerlerin ışıkları ağaçların altına sızıyor, oralara esrarlı bir derinlik veriyordu.

Suna, bu güzelikler karşısında bütün korkusunu ve yorgunluğunu unuttu. Bu akşam için ev sahibi durumunda olmadığını öteki misafirler gibi eğlenmeye, kimseyi tanımadan, başkalarına da kendisini tanıtmadan eğlenmeye hakkı olduğunu düşündü ve yaklaşan ilk erkeğin kolları arasında dans etmeye başladı. Herkes çılgınca gülüp eğlenmekte idi. Arkadaşlardan birinin getirdiği orkestra durmadan baş döndürücü havalar çalıyor, kahkahalar rüzgârla yükselip yavaşlıyordu. Bu güzellik hepsini sarhoş etmiş gibiydi.

Genç kız bir ara bir gölgenin kendisine yaklaştığını görünce heyecanla titredi ve nefesi kesildi.

Eyvah! O'dur. O... diye düşünmekten kendini alamadı, ama yanılmıştı. Yaklaşan gölge korkarak beklediği «O» değil, nişanlısı idi.

— Gel dans edelim. Sen Suna'sın, biliyorum. İnkâr etme sevgilim, seni tanıdım. Lütfen benimle konuş, birşey söyle. Seni nasıl tanıdığım benim sırrımdır.

Heyecandan mı, hayal kırıklığından mı, neden olduğunu anlayamadan ,ona cevap vermeden ve bütün ısrarlarına rağmen dansın sonuna kadar bir tek kelime söylemeden ondan ayrıldı. Yorulmuştu. Biraz dinlenecekti ama bu defa bir başkası onu yakalamak istedi. Ondan kurtulmak için koşarken bir ağacın dibinde babasını görünce ona yaklaştı. Kimsenin işitmemesi için kısık bir sesle:

— Babacığım, dedi. Bana yardım et. Arkamdan gelen bu adamla dans etmek istemiyorum. Çok yoruldum.

Doktor gülerek onun koluna girdi, ağaçların arasına daldılar.

— Sen şu taraftan git, ben onu öteki yöne yollarım. Merak etme.

Suna, rahat bir nefes alarak arka bahçede yürümeye başladı. Çınarın dibine gidip oturmaya kararlı idi. Bunu da başaramadı.

Arkasından biri gelmekte idi. Başını çevirince ağaçlar arasından yaklaşan gölgenin yine nişanlısı olduğunu zannetti ve tekrar kaçmak istedi ama gölge yetişip onu yakaladı. Boğuk bir sesle:

— Dur, kaçma Suna, dedi.

Genç kız sinirlenmişti. Onun kolundan kurtulmak için sert bir hareket yaptı.

— Ben Suna değilim, aynı kıyafette bir arkadaşıyım.

— Olamaz, doktora baba dediğini duydum.

— O halde benim yakalanmak istemediğimi bile bile bunu yapmak hoş bir hareket değil Yılmaz.

Boğuk ses bir fısıltı halinde cevap verdi:

— Bu gece bütün hilelere başvurulabilir. Maskeli balonun icabıdır bu. Gel!

Bu sözlerden sonra kuvvetli iki kol onu yakalayarak döndürmeye başladı. Ayakları yere değmiyordu sanki. Dönüyorlar, dönüyorlardı. Yılmaz o güne kadar onu böyle kucaklamamıştı. Dans ederken eli onu böyle sımsıkı tutmamıştı. Bu yakınlığı, bu baş döndürücü tatlılığı bugüne kadar duymamıştı. Onun bu kadar içtenlikle kulağına bu kadar tatlı sözler fısıldadığını hatırlamıyordu. Acaba içkili mi idi?

— Seni kollarım arasında dünyanın öteki ucuna götüreyim mi?

— İkimizden başkası yok. Benim için sen varsın, senin için de ben değil mi? Söyle değil mi?

Suna bağulacak gibiydi. Bu tatlı fısıltılara karşılık vermek istiyor, kelimeler boğazına tıkanıyordu. Hiç bir zaman Yılmaz'a bu kadar yaklaşmamış, ondan bu kadar hoş-

lanmamıştı. Gözlerini kapadı, rüya âlemine dalıp gitti. Ne kadar zaman için? Bilmiyordu. Bir ara fener ışığı altında gözlerini açınca, dans ettiği adamın elbisesiyle maskesinin mor olduğunu fark etti.

— Yılmaz'ınki galiba siyahtı, diye düşünür gibi oldu ama daldığı rüyadan uyanmadı, daha derinlere gömüldü. Çünkü kuvvetli kollar birdenbire onu göğsüne basmış, sıcak bir nefes dudaklarını yakmıştı. Bu sıcaklığı da o güne kadar duymamış, bütün varlığının eridiğini hiç hissetmemişti. Artık dünya dönmüyordu, herşey durmuştu.

Birdenbire yüzündeki maskenin çıkarıldığını duyarak uyandı, gözlerini açtı. O dakikaya kadar nişanlısı sandığı adamın maskesiz yüzünü gördü ve dudakları arasından bir feryat yükseldi:

— Eyvah!

Karşısındaki Çetin Baraşan'dı ve tatlı tatlı gülerek ona hitap etmekte idi.

— Beni tanıdınız değil mi güzelim? Artık beni hiçe saymayacaksınız değil mi? Size bunu söylemiştim. Bana inanmamıştınız. Şimdi de içimdeki şeytan beni tanıyarak ve bilerek öpmenizi emrediyor. Onun emrine itaat edin.

— Beni bırakınız... bırakınız... lütfen. Hayır sizi öpemem. Siz... siz. Bunu nasıl yaptım Allahım!

— Kendinizi böyle üzmeyin canım. Sizin suçunuz yok. Suçlu olan içimdeki şeytandır. Size söylemiştim. Bütün gece gözleriyle sizi takip etti, rahatınızı kaçırdı.

— Sizi tanıyamamıştım. Yılmaz sanmıştım. Neden bana kendinizi tanıtmadınız? Neden yanıldığımı bana söylemediniz?

— Varlığımı size ispat etmek istedim. Beni dediğiniz kadar hiçe saymadığınızı anlamanızı istedim.

— Demek beni tuzağa düşürmeyi tasarlamıştınız?

— Boş yere üzülüp durmayın. Lüzumsuz yere büyük kelimeler de kullanmayın.

Suna içinin heyecan, korku ve bunların hepsinden kötü acaip bir zevk ve sevinçle karışık bir utançla titrediğini duyuyor ve bu duygunun, serbest kalmadıkça onun kollarının kelepçesinden kurtulmadıkça devam edeceğini anlıyor, birşey yapamamak aczi içinde çırpınırken gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Fakat Çetin'in bu karmakarışık durumun farkında olmadığını görünce büsbütün korktu. Paniğe kapıldı. Birdenbire misafirlerden birinin yahut Yılmaz'ın onu bu durumda yakalayabileceğini düşündü. İçi isyan ve öfke ile doldu.

— İlk hissim beni aldatmamış. Evet, sizi görür görmez korkunç ve tehlikeli bir insan olduğunuzu tahmin etmiştim.

— Ben size kusursuz bir insan olduğumu mu söylemiştim? Böyle bir iddiada bulunduğumu hatırlamıyorum.

— Hayır, siz söylememiştiniz. Ben kendi iç duygumu dinlemeli ve sizden kaçmalıydım.

— Belki hakkınız var.

— Şimdi size yalvarıyorum. Beni bırakın. Misafirlerden biri bizi görebilir.

— Daha doğrusu nişanlınız.

Bu sözleri gülümseyerek söylemişti.

— Korkunç birşey olur bu... Lütfen beni bırakınız.

— Neden benim güvenilecek bir insan olmadığımı düşündüğünüzü ve buna hangi sebeplerden inandığınızı bana anlatır mısınız?

— Sizi gördüğüm zaman böyle düşünmüştüm. Şimdi bu düşüncemde ne kadar haklı olduğumu anlıyorum. İlk hissim beni aldatmamış.

— Nişanlandığınız küçük bey kusursuz mudur?

— Şüphesiz.

— Bunu davranışlarıyla ispatladı mı?

— Onun çok meziyetli bir insan olduğunu herkes söylüyor.

— Suna heyecandan kesilen bir sesle konuşmakta idi. Çetin buna aldırmadan devam etti:

— Ben herkesin fazla övdüğü insanlardan hoşlanmam. Bunun gizli bir sebebi olabileceğini düşünerek evhamlanırım. Mamafih bunu bırakalım şimdi. Olaylar birdenbire nasıl değişti değil mi? Yolda rastlayıp kavga ettiğimiz gün, bir hafta sonra benim kollarım arasında dans edeceğinizi düşünebiliyor muydunuz?

— Hayır. Şimdi de beni rahat bırakmanızı istiyorum.

— Bunu yapmayacağımı biliyorsunuz.

— Niçin? Niçin? Bırakın beni, bırakın diyorum.

Hırçın, çılgın bir öfke ile onun göğsünü yumrukluyor, bağırmamak, başkasını yardıma çağırarak bir rezalet çıkarmamak için dudaklarını ısırıyordu.

— Neden kaçmak istiyorsunuz? Biraz evvel kollarım arasında dönerken çok mutlu görünüyor, bundan zevk aldığınızı gizlemiyordunuz.

— Hayır, hayır.

— İnkâr etmeyin. Çok mutlu idiniz. Göğsüme yaslanıyor, gülümsüyordunuz.

— Bunları uyduruyorsunuz.

— Doğru söylüyorum. Şunu da itiraf edeyim ki, aynı mutluluğu ve zevki ben de tatmakta idim. Öyle olmasa sizi bir saniye göğsüme basar mıydım?

— Sizden nefret ediyorum. Anlıyor musunuz? Nefret, nefret...

— Sebep?

— Çünkü siz yabancı bir insansınız. Beni zorla öptünüz.

— Öpmek bir suç mu? Nişanlınız sizi öpmüyor mu?

— Onun hakkı var, beni seviyor.

— Ya siz, siz de onu seviyor musunuz?

— Saçmalamayın. Onunla nişanlıyım.

— Onu sevmek için bir sebep sayılmaz bu.

— Sevmemiş olsam onunla nişanlanmazdım.

— Nişanlınız olduğu için onu sevmeye mecbur olduğunuzu sanıyorsunuz.

— Küstah! Sizden nefret ediyorum.

— Sizinle mantıklı konuştuğum zaman, daha doğrusu duygularınızı açıkça görmenize yardım ettiğim zaman benden daha çok nefret ediyorsunuz. Neden acaba?

— Beni zorla öptünüz.

— Öyle olduğunu bir saniye için farzetsek de bunun ne önemi var?

— Nasıl ne önemi var? Beni öptünüz diyorum size... Söylerken gözlerinden yaşlar akıyordu.

— Çocuksunuz. Sizi ilk öpen erkek ben miyim?

— Kaç defa tekrarlayacağım size. Nişanlım başkadır. Nişanlı bir kızı önüne çıkan herkes öpmez.

— Öyle mi? O halde beni neden öptünüz.

— Yalan! Beni siz öptünüz.

— Ben ne dediğimi biliyorum. İstediğiniz kadar inkâr edin.

— Yalan!

— Peki, sizin fikrinizce nişanlı olmayan genç bir erkekle genç bir kadın öpüşemezler mi?

— Hayır... Meğer ki...

— Evet, sözünüzü bitirin. Meğer ki...

— Birbirlerile evlenmek istiyorlarsa...

— O halde sizin dediğinizi yapalım. İşte size soruyorum: Benimle evlenir misiniz?

Bu sözleri kendisine büyük bir hakaret sayan genç kız öfkeden titreyerek ona baktı ve onun kolları arasından sıyrılmaya çalışırken meydan okuyan bir sesle sordu:

— Ya siz. Siz benimle evlenmek istiyor musunuz?

— Çetin bu karşılığı beklemiyordu. Afalladı. Kekeleyerek:

— Allah esirgesin! dedi.

— Gördünüz mü? Şimdi size ne kadar hakaret etsem hakkım yok mu?

Fakat Çetin onun bu son sözlerini işitmeden kollarını gevşetmişti.

— Size hayran olmamak kabil değil. Benimle boy ölçüşecek kadar kuvvetli bir karakteriniz varmış. Beni mağlup ettiniz Suna hanım. Huzurunuzda eğilerek sizi selâmlıyorum.

Büyük bir ilgi ile ona bakmakta idi ama, genç kız serbest kaldığını, onun ellerinin çenberinden kurtulduğunu hissedince bir şey söylemeden uzun eteklerini toplayarak eve doğru koşmaya başladı. Arkadaki şeytan onu kovalıyormuş gibi bir solukta merdivenleri çıktı, odasına girip kendini yalnız ve emniyette duyunca bir koltuğa çökerek gözlerini kapadı. Başının içinde binbir düşünce birbiriyle kavga ediyor, bunlara verecek cevap bulamıyordu.

Yavaş yavaş derin bir uçuruma inmekte olduğunu, garip bir uyuşukluk içinde daha derinlere batmakta olduğunu anlayınca büyük bir irade kuvvetiyle yerinden fırladı. lâmbasını yaktı. Bu gece için özenerek hazırladığı kıyafeti üstünden çıkarıp dolaba attı. Maskesini masa üzerine fırlattı.

— Şimdi benliğimi buldum. Aklım başıma geldi. Ooh, çok şükür!..

Başkasıyla konuşuyormuş gibi yüksek sesle söylediği bu sözler gerçekten aklını başına getirmişti. Tekrar koltuğa oturarak sükunetle ve mümkün olduğu kadar soğukkanlılıkla durumu düşünmeye koyuldu. Her zaman yaptığı gibi için için kendisiyle konuşuyor, sorularını yine kendisi cevaplandırıyordu.

— Ne yaptım?

— Nişanlıma ihanet ettim.

— Bilerek mi?

— Bilmeyerek, istemeyerek yaptım bunu. Maskeli adamı Yılmaz sanmıştım.

— Kimi aldatıyorsun? Sonradan seni kolları arasına alan adamın Yılmaz olmadığını anlamıştın.

— Onu ilkin nişanlım sanmıştım. Çünkü az evvel onunla dans etmiştim.

— İşte gerçeği açıklıyorsun: Daha evvel dans ettiğin adamla bu yabancı arasındaki büyük farkı anlamıştın sen. Anladığın halde bilerek ve isteyerek kendini onun kolları arasına bıraktın. Gözlerini kapayarak hayal âlemine daldın. Mutlu idin. Neden inkâr ediyorsun?

— İnkâr etmiyorum. Doğruyu söylüyorum.

— Öyle ise şimdi yüzün neden alev alev yanıyor? Neden o dakikaları tekrar yaşıyormuşsun gibi kalbin çarpıyor? Az evvel o yabancı adamın sesiyle ,onun ellerinin dokunmasıyla bambaşka bir âleme dalıp gitmiş olduğunu unutuyor musun?

— Onun kolları kuvvetli idi. Bana hiç tatmadığım bir rahatlık duygusu vermişti.

— Bunun için mi onu öpmüştün?

— Beni o öpmüştü. Karşı gelemedim.

— Tamam. Fakat sen de onu öptün, zevkten titreyerek öptün, yalan mı?

— İstemedim, çırpındım. Beni bırakması için yalvardım.

— Fakat mesuttun. O dakikaların ömür boyunca sürmesini diliyordun.

— Sarhoştum. Yorgundum. Uykuda idim. Artık bu geçen olayı unutmak istiyorum.

— Unutacaksın. İradene hakim olmaya çalış.

— Nişanlıma karşı suçlu olduğumu kabul ediyorum. Şimdi ne yapacağım? Bunu düşünmeliyim, buna karar vermeliyim.

Yılmaz iyi bir insan. Kusursuz denecek kadar iyi. Beni seviyor. Zengin bir aile çocuğu. Annemle babam böyle bir damatları olacağından memnunlar, mutlular. Her şey yolunda giderken bu yabancı, bu şeytan birdenbire karşıma nereden çıktı?

— Tekrardan onu hatırlama! Yılmaz'ı düşün.

— Hatırlamamak kabil mi? Nişanlı olduğum halde o adamın o şeytanın karşısında küçüldüm, alçaldım. O kadar ki ona benimle evlenmek isteyip istemediğini bile sordum.

— Bunlar ona meydan okumak içindi. Unut!

— Hâlâ büyülenmiş gibiyim.

— Yılmaz'ı düşün. Seni seviyor o... Yoksa onu sen

— Nişanlımdır. Elbette ondan hoşlanıyorum, ona güveniyorum.

— O halde bu olay sana ders olsun. Bir daha böyle saçma ve tehlikeli durumlara düşmemeye çalış:

— Utancımdan yerlere geçiyorum. Gururum nasıl kırıldı! Fakat onu bir daha görmeyeceğim.

— İyi edersin. Bir an için kendini kaybetmiştin. Herkesin başına böyle bir olay gelebilir.

— Evet. O yabancıyı bir daha görmemeliyim. Onun içindeki şeytandan korkuyorum.

— Keşke onu baloya davet etmeseydiniz.

— Ben istemedim. Annemle babam buna sebep oldular.

— Sen direnseydin. Madem ki ilk görüşte ondan nefret etmiştin.

— Nefret... Evet... İlk görüşte... Buna başka bir kelime bulamam.

— Düşünme. Şimdi Yılmaz'ı düşün artık.

— Acaba ona söylesem mi?

— Neyi?

— Onu... O yabancıyı öptüğümü.

— Çıldırdın mı sen? O kadar iyi bir insanı üzmek doğru mu?

— Haklısın. Hem ona güveniyorum, ona inanıyorum. Yakında evleneceğiz, mutlu olacağız.

— Mutlu... belki...

— Yine saçmalamaya başlama! Haydi kalk giyin, tekrar aşağıya in. Bahçede misafirlerin olduğunu unutma.

Bu düşünce Suna'yı daldığı garip durumdan ayırdı. Az evvel çıkardığı balo elbisesini tekrar giydi, aynanın karşısında yüzünü pudraladı, dudak boyasını tazeledi, maskesini taktıktan sonra lambasını söndürdü.

Bu geceki üzücü olayların sonu henüz gelmemişmiş meğer.

Suna kararlı ve acele adımlarla merdivenden inince sofada eski Mısır Kraliçesi Kleopatra kıyafetine girmiş bir kadınla çarpışmamak için bir adım geriledi ve maskeli baloya yakışan ciddi bir sesle:

— Özür dilerim kraliçe hazretleri! Huzurunuzda eğilir, saygılarımı sunarım efendim.

Diyerek yoluna devam etmek istedi, ama kuvvetli bir el onu kolundan yakaladı.

— Dur, gitme, sana söyleyeceklerim var.

Bu ses Yılmaz'ın ablası Nazlı'nın sesi idi. Genç kızın kalbi fena fena çarpmaya başladı.

Nişanlısının ailesi içinde hoşlanmadığı tek kişi o idi. Çünkü bu evlenmemiş yaşlı kız ilk günden beri her fırsatta onu iğnelemekten zevk duymakta idi. Ne yapsa tenkit ediyor ,iri kara gözleriyle onun hareketlerini takip ediyor, bir kusurunu yakalamaya çalışıyordu.

Fakat bu dakikada durum başka idi. Suna kendisini suçlu duymakta idi. Bu sebepten kalbi korku ile çarptı, ama büyük bir direnişle bu korkusunu yenmeye çalıştı.

— Siz misiniz Nazlı abla? Akşamdan beri güzel el-

bisenizi hayranlıkla seyretmiştim de bu şahane kıyafet içinde sizi bulacağımı tahmin etmemiştim.

Gerçekten de yaşlı kızın bu derece iddialı bir kıyafet seçeceğini ummamıştı.

Annesinin, hele Yılmaz'ın onu bu garip karardan vazgeçirmeye çalışmış olduklarından emindi. Fakat Nazlı hanımın dediği dedikti.

— Bu elbise size pek yaraşmış ablacığım. Zevkinize hayran oldum. Müsaadenizle...

Ancak Nazlı'nın onu bırakmaya hiç de niyeti yoktu. Hırçın ve sert bir tavırla onun kolunu sıkmaya devam ediyordu.

— Hayır, gitme. Sana söyleyeceklerim var.

Maskenin altında gözlerinin kötü bakışını farkettiği halde genç kız onun bu otoriter tavrını anlamazlıktan geldi. Sahte bir neşe ile:

— Gelin siz de dans edin. Sonra konuşuruz. Maskeli balода bu ciddi tavrı almayın Nazlı abla dedi.

— Sana söyleyeceklerim de ciddidir Suna.

— Öyle mi?

Kalbi yine korku ile çarptı. Acaba beni gördü mü? Acaba bir şey sezdi mi diye düşündü. Onun için için sorduğu bu suallere Nazlı yüksek sesle cevap verdi:

— Az evvel seni bir adamla ağaçlar arasında gördüm.

Bu sözlerinin Suna üzerindeki tepkisini anlamak için sustu ve ona baktı ama onun karşılık vermediğini görünce devam etti.

— O adamın kolları arasında idin.

— Dans ederken her genç kız erkeğin kolları arasında olur.

— Bunu biliyorum. Dans ettiği erkeği öper mi?

Hücum sert ve açıktı. Suna yüzünün maskeli olduğuna şükrederek yine cevap vermemeyi uygun buldu. Öteki zehrini akıtmaya devam etti:

— Maskeni çıkarmıştın. Ay ışığında yüzün parlıyordu. İnkâr etmeye kalkışma!

— Yanımdaki kavalyenin kim olduğunu seçtiniz mi abla.

Bu cesur manevrayı çevirebildiği için az sonra Allaha şükür edecekti. Çünkü Nazlı'nın cevabı kaçamaklı oldu:

— Aşağı yukarı seçtim ama yüzü karanlıkta idi.

— Benim nişanlı olduğumu unuttunuz mu yoksa?

Suna soğuk kanlılığını bulmuş, hücuma geçmişti şimdi:

— Hayır. Nişanlı olduğunu bildiğim için söylüyorum. Öptüğün adam nişanlın mı idi?

— Siz cevap verin. Gördüğünüz adam Yılmaz mı idi?

— Kıyafeti, boyu posu benziyordu ama şüpheliyim.

— Neden?

— Çünkü sen eve doğru koşarken ben hemen karşı tarafa yürüdüm ve az sonra Yılmaz'ı gördüm.

— Maskesiz mi idi?

— Hayır!

— Neden yanına yaklaşıp ona sormadınız?

— Çünkü şüphelerimde yanılmamışsam acı gerçeği söyleyerek onu üzmek istemiyordum. Bunu senin ağzından işitmeyi daha uygun buldum.

— Bir sorgu hakiminin karşısında bulunmaktan hiç hoşlanmam. Bu sebepten size cevap veremeyeceğim için özür dilerim.

— Ben Yılmaz'ın ablasıyım.

— Bunu inkâr etmiyorum. Ancak ben Yılmaz'la nişanlıyım, ablasiyle değil.

— Ben kardeşimin evleneceği kızın kusursuz olmasını istiyorum.

— Beni ona layık bulmuyor musunuz?

— Çok az genç kız ona layık olabilir.

— Sizin fikrinizce bu azınlık arasında ben bulunmuyorum. Öyle mi?

— Yılmaz her bakımdan bir beyefendi olduğu için karısının da bir hanımefendi olmasını istemek hakkımdır.

— Olabilir. Onun benden şikayetçi olduğuna emin misiniz?

— Ben kendi kanaatimi söylüyorum.

— Gidip kardeşinize bu düşüncenizi açıklamaktan neden çekiniyorsunuz?

— Belki buna karar veririm. Belli olmaz. Benim kuşkularımı giderecek yerde hücuma geçmeni affedemiyorum. Şayet kardeşimi uyarmayı bir vicdan borcu bileceksem hiç çekinmeden ona kuşkularımı söyleyeceğimden emin olabilirsin.

Bu tehditleri savurduktan sonra Nazlı mağrur bir tavırla başını dik tutarak uzaklaştı.

Suna'ya gelince öfkenin, korkunun ve isim veremediği başka duyguların tepkisiyle birkaç dakika onun arkasından baktıktan sonra dalgın ve kararsız adamlarla misafirlerine doğru yürümeye başladı. Artık ne yapacağını, ne düşüneceğini bilmiyordu. Kendini akıntıya kaptırmıştı. Tam o sırada holdeki büyük duvar saatinin on ikiyi çalmakta olduğunu duyunca birden bire aklı başına geldi.

— Eyvah! Şimdi maskeleri çıkaracağız. Misafirler beni bekliyor. Hemen aralarına katılmalıyım.

Heyecan ve telaşla bahçeye doğru koşarken içinde bir eziklikle:

— Keşke bu toplantıyı yapmasaydım. Ne büyük yanlışlık yapmışım.

Diye düşünmekten kendini alamadı. Ama iş işten geçmiş, maskeler çıktığı için herkes birbirini tanımıştı.

— Mutlu yıllar Suna!
— Güzel ev sahibimizin şerefine içelim.
— Yaşa, var ol Suna!
— Nice yıllara...
Öpüşmeler, el sıkmalar, tebrikler, alkışlar, içkiler.
— Şerefe!
— Şerefe!

Genç kız ağlamamak için çılgın bir neşe göstermeye çalışarak güldü, konuştu, dans etti, var gücüyle misafirlerini eğlendirerek içindeki korkuyu gidermeye çalıştı.

* * *

Öte yandan Çetin Başaran bahçenin karanlık bir köşesine bırakılan bir ağaç gövdesi üzerine oturmuş, acı acı düşünmekte idi. Başından geçen olay onda, sonradan, büyük bir pişmanlık ve utanç duygusu yaratmıştı. Kendisini suçlu bulmakta idi. Bu kibar ailenin gözü açılmamış, hatta bir kır çiçeğinden farksız denecek kadar temiz kızının henüz olgunlaşmamış kadınlık duygularıyle neden oynamıştı. Neden ona karşı, bekarlık hayatının sürüklediği ve tanıttığı kolay kadınlara karşı davrandığı gibi davranmıştı? Neden içindeki şeytana uyarak onun belki de henüz uyanmamış duygularını canlandırmış, onu hoyratça öpmüştü? Zavallı yavrucak nasıl çırpınmış, nasıl korkmuştu! İlkin ölü gibi cansız duran soğuk dudakları az sonra nasıl ateşler içinde yanmıştı! Fakat Çetin bu hareketi çirkin ve kötü olduğunu bilerek yapmış, durmadan nişanlı olduğunu tekrarlayan o mağrur, o inatçı kızı dize getirmek istemiş ve, bunu başarmıştı. Fakat niçin? Evet niçin? Gerçi Suna, yolda ilk karşılaştıkları dakikadan itibaren ona kafa tutmuş, meydan okumuştu ama buna sebep de kendisi idi. Çünkü temiz bir aile kızı olduğunu ilk görüşte anladığı bu mağrur küçük hanımın gururunu kırmak istemişti. Sebe-

bini araştırmadan ona karşı kabaca davranmıştı. Sonra da tesadüfler onları tekrar karşılaştırınca, onun nişanlı olduğunu anladığı halde içindeki şeytanın kulağına fısıldadığı «Onu bırakma. Aradığın ve beklediğin kız O'dur. Ne yapıp yapıp onu kendine sakla!» sözlerini dinlemekten kendini alamamıştı ve kendinden çok kuvvetli bir duygu onu buna itmişti. Neden? Bunu incelemek istemiyordu. Fakat vicdanı rahat değildi şimdi. İç huzurunu kaybetmişti. Kendini çok suçlu saymakta idi.

Bu duyguların ağırlığı altında büsbütün ezilmemek için yerinden kalktı ,az evvel Suna'nın koşarak kaçtığı yolda yürümeye başladı. Düşünüyordu:

— Acaba bu tertemiz kızcağızın nişanlısı nasıl bir adamdır? Gerçekten birbirlerini seviyorlar mı?

Bu düşüncelerine de cevap bulamadığı için büsbütün öfkelenerek ağaçtan bir dal kopardı, yaprakları sinirli elleri arasında didiklemeye başladı. Buradan sessizce kaçmakla kaçmamak arasında bir karara varamıyordu. Kaçarsa bir daha buralara uğramayacak, o kızı da görmeyecekti.

O sırada ince bir kadın sesinin:

— Saat on iki, maskelerinizi çıkarın.

Diye bağırdığını işitince şuursuz denecek bir hareketle yüzünden maskesini çıkararak cebine koydu ve etrafına baktı. Bu güzel manzara karşısında kendi kara düşüncelerine acı acı gülümceyerek bir sigara yaktı, kalabalığa doğru ilerledi.

Dumanla birlikte başının içindeki vehimlerin de uçacağını umuyordu. İşte o anda hiç beklemediği bir olayla karşılaştı: Ağaçların arasından koşarak bir kadın geçti. Sarı saçları rüzgârda uçuyordu. Arkasında onu kovalayan bir erkek vardı. Fakat erkek tam Çetin'in yanına gelince, her nedense koşmaktan vazgeçerek durdu, Çetin'e yaklaştı:

Sigara mı içiyorsunuz? Ne mutlu size. Ben acele ile paketimle çakmağımı öteki elbisemin cebinde unutmuşum. Lütfen bana bir sigara verir misiniz?

Çetin nezaketle paketini uzattı.

— Buyurun. Bende bir paket daha var.

— Hayır, hayır, teşekkür ederim. Bir sigara kâfi.

— Siz bilirsiniz.

Çakmağını ateşleyerek onun sigarasını yakarken birdenbire onu tanıdı.

Aa... Ahmet bey siz miydiniz? Özür dilerim, gölgede kaldığınız için sizi hemen tanıyamadım. Sizinle burada karşılaşacağımı ummuyordum.

Fakat Çetin'in bu dostça denecek kadar sakin sözlerine, karşısındaki öfkeli ve sert bir cevap verdi:

Ahmet mi? Yanılıyorsunuz. Ben Ahmet değilim. Beni birine benzetmiş olacaksınız.

Öyle mi?

Evet, benim adım Yılmaz Altan'dır.

Gerçi Ahmet beyle ancak iki defa görüştüğüm için yanılabilirim ama ona o derece benziyorsunuz ki, şaşmamak kabil değil. Bundan başka göz göze geldiğimiz saniyede sizin de beni tanıdığınızı sanmıştım.

Bu sözleri söylerken başının içinden bir şimşek çabukluğuyla sorular geçiyordu:

Acaba Suna'nın kusursuz dediği nişanlısı bu mudur? Ahmet değil Yılmaz'mış. Ne yazık ki Adana'da onun soyadını öğrenememişim. Hayat gerçekten garip, beklenmedik rastlantılarla dolu. Onu burada, bu gece göreceğimi beklemezdim.

— Düşünüyorum da sizi katiyen tanımadığımı anlıyorum. Nerede? Nasıl tanışmıştık acaba? Lütfen adınızı söyler misiniz?

— Adım Çetin. Çetin Başaran.

— Sizinle bu vesile ile tanıştığıma memnun oldum beyefendi. Bundan evvel sizi görmediğime şimdi kesinlikle inanıyorum. İsminizi de iki gün evveline kadar duymamıştım.

— Ben de Yılmaz adını iki gün evvel bu evde duydum.

— Olabilir.

Yılmaz kayıtsız görünmeye çalışıyordu, ama bu durum hoşuna gitmemişti.

Demek Füsun hanımla Suna'nın bana bahsettikleri kaba adam Çetin Başaran'mış. Bundan zerre kadar şüphe etmiş olsaydım onunla karşılaşmamak, hele böyle başbaşa kalmamak için elimden geleni yapardım. Şimdi dikkat etmeli, bu güç durumdan sıyrılmanın çaresine bakmalıyım.

Onun bu endişeli durumunu farketmemiş gibi Çetin sükunetle:

— Çok acaip şey! dedi. Ahmet bey denilen adam da bir defa, Adana'da karşılaştığımız zaman yolunu değiştirerek beni görmezlikten gelmişti.

— Tekrar ediyorum Çetin Bey. Benim sizin dostunuz Ahmet beyle hiçbir ilişkin yoktur.

Fakat Çetin bundan evvel geçmiş olayları tamamiyle hatırlamıştı.

— Sinirlenmeyin canım, dedi. Bakınız ben ne kadar sakinim. İlkin şunu söyleyeyim ki Ahmet Bey benim dostum değildir, ama bazen onunla çok garip rastlantılarımız olduğunu da itiraf etmek zorundayım. Ahmet Beyle ilk karşılaşmamızın da yine böyle yarı karanlık bir yerde olduğunu söylersem şaşmaz mısınız?

— Canımı sıkıyorsunuz. Bu adamla benim ilgim yok diyorum size.

— Ne dediğinizi işitiyor ve anlıyorum. Yalnız izin verin de iki sene evvel bana Adana'da tanıtılmış olan Ahmet

beyi ben de size tanıtayım. Benim Adana'da bir fabrikam olduğunu biliyorsunuz.

— Bilmiyorum. Size ait hiçbir şey bilmiyorum.

— Pek güzel. Çırpınmayın, rahat durun. Şimdi öğrendiniz. Lütfen dinleyin. Evet ne diyordum? Benim Adana'da bir fabrikam ve bu fabrikanın başında da güvendiğim bir müdür var. İki sene evvel bu müdür önemli bir rahatsızlık geçirdiği için ben bir ay kadar Adana'da kalmaya mecbur olmuştum. Bir gece arkadaşlar beni bir kulübe götürmüşlerdi. Oyun oynamak istemiştik ama bir kişi eksikti. O sırada Ahmet Bey kapıdan girmişti. Arkadaşlardan biri onu tanıyormuş, bize de tanıttı ve sabaha kadar poker oynadık. O gece en çok Ahmet bey kazandı. En çok kaybeden de bendim.

— Bu masalı bana neden anlatıyorsunuz. Bilmem...

— Telaşlanmayın canım. Biraz sabırlı olun. Evet onunla bir gece sabaha kadar oynamıştık ve o kazanmıştı, ama ikinci bir gece tekrar beraber oynadığımız zaman içime bir şüphe düşmüştü. Dünkü çocuk değildim ve pokerde ne kadar hile yapılabileceğini biliyordum.

— Tebrik ederim.

— Saçmalamayın. Beni dinleyin. İşte açıklıyorum. O gece Ahmet Bey hile yaptı, kağıt değiştirdi. Bunu gördüm ama, kulüpte bir rezalet çıkarmak istemediğim için ilk oyun biter bitmez masadan kalktım. Ertesi gün yine bir arkadaşla çarşıdan geçiyorduk, Ahmet Beyi uzaktan gördük. O bizi görmezlikten gelip karşı kaldırıma geçti. Benimle yüz yüze gelmekten korktuğu belli idi. Yanımdaki dostuma bunu söyleyince güldü.

— Sen bu adamla nasıl aynı masaya oturup kağıt oynarsın? dedi ve anlattı.

Meğer Ahmet bey İstanbul'da tanınmış bir fabrikatörün oğlu imiş ve babasının işlerini yapmak için devamlı

surette Anadolu'da dolaşırmış. Ancak adamcağız oğlunun yalnız fabrikaya ait işlerle uğraştığını zannederken Ahmet Bey başka işler de çeviriyormuş. Meğer onun on parmağında on marifeti varmış. Birincisi ve en önemlisi afyon kaçakçılığı. İkincisi kumarda hile. Üçüncüsü de gittiği şehirlerden bazılarından seçtiği sözde nişanlılar.

— Artık fazla oluyorsunuz. Bu saçmaları dinleyemem. Sizin Ahmet beyiniz beni hiç ilgilendirmez.

— Halbuki benim anlattıklarımı çok dikkatle dinliyorsunuz. Yüzünüzde öfke ile karışık bir endişe seziyorum. Bakınız buradan da kaçamıyorsunuz.

— Ne demek istiyorsunuz?

— Şunu demek istiyorum ki Adnan'daki Ahmet beyle şimdi karşımda gördüğüm Yılmaz bey aynı insandır.

— Bana hakaret ediyorsunuz. Ben Yılmaz Altan'ım.

— Soyadınızdan bana ne? Ben sizi tanıdım.

— Hay Allah cezanı versin. Ne laf anlamaz adamsın sen? Ben Ahmet değilim.

— Belki Ahmet Yılmaz'sın. İstanbul'da ailenin yanında ikinci ismini, taşrada da birincisini kullanıyorsun.

— Sus.

— Yumruklarını sıkmak için bir sebep yok. Bunu böyle bir gecede ilan edecek değilim. Haydi defol.

Yılmaz ağzının içinde birşeyler homurdanarak uzaklaştı ama keyfi tamamiyle kaçmıştı. Bu Allahın belası adam nereden karşısına çıkmış ve kimsenin bilmediği gerçekleri ortaya koymuştu? Bir gizli maksadı mı vardı? Şimdi ne yapacaktı? Başta babası olmak üzere annesi ve kız kardeşleri onun, dünyanın en namuslu ve iyi insanı olduğunda birleşmekte idiler. Babası biraz müsrif olduğunu ileri sürüyorsa da biricik oğlundan hiç bir fedakârlığı esirgemiyordu. Şimdi herşey yolunda giderken bu münasebetsiz adam ne maksatla karşısına bir yargıç gibi

dikilerek bu gerçekleri haykırmıştı? Niçin? Yoksa bildiklerini nişanlısına ve ailesine açıklamaya mı niyet etmişti? Onlar da Yılmaz Altan'ın dünyanın en namuslu insanlarından olduğuna inanmakta idiler. İki ailenin de bu derece büyük bir hayal sükutuna uğramaları korkunç sonuçlar doğurabilirdi. Bu sonuçların en müthişi Suna'nın sevgisini kaybetmekti. Çünkü onu seviyordu. Hayatında ilk defa olarak seviyordu. Belki bu aşk onu eski kötü huylarından da vazgeçirecek kadar içtendi. Kim bilir? Bunu umuyor ve bekliyordu. Ancak, geçmişteki suçlarının hiç beklemediği bir anda ve ummadığı bir kişi tarafından böylece apaçık ortaya çıkarılması, zehirli bir yılanın ısırma tehlikesiyle karşılaşmış gibi, genç adamı ürkütmüş, titretmişti. Bu sebepten, neşe içinde gülüp eğlenen misafirlerin arasına katılmaktan çekinmiş, bahçenin en kuytu köşesine sığınarak acı düşüncelerine dalmayı ve duruma bir çözüm yolu araştırmaya çalışmayı daha uygun görmüştü.

Nişanlısının geçirmekte olduğu buhrandan haberi olmayan Suna ise boş yere onu arayıp durmakta idi. Kendisini ona karşı suçlu durumda gördüğü için ona yaklaşarak, ona sokularak vicdan azabından kurtulmak istiyordu.

Çetin'le öpüştüğünü ona söylemeyecekti ama bundan böyle ona karşı bütün fedakarlıkları yapmaya da kararlı idi. Nazlı'nın huysuzluklarını da hoş karşılayacak ve bu olayı ona unutturmaya çalışacaktı. Bu sebepten bundan sonra dikkatli olacak onun şüphesini çekmemek için en ufak bir yanlışlık yapmayacaktı. Onun, kardeşini üzmemek için bu olay üzerinde durmayacağından emindi.

— İşte Suna'yı yakaladım. Nerede idin kızım? Kayıplara mı karıştın?

Bu sözleri bir arkadaşı söylemişti. Suna ona gülümseyerek baktı. Öteki devam etti:

— Annen bizi içeriye çağırdı. Sofra hazırmış. Fakat Yılmaz nerede? Anlaşılan, çifte kumrular ağaçların arasına saklanmıştınız.

Yarı şaka, yarı ciddi söylenen bu sözler genç kızı uyarmıştı.

— Vallahi beraber değildik. Ben de Yılmaz'ı arıyorum. Arkadaşlardan birinin onu bir köşeye sıkıştırmış olmasından korkuyorum.

— Onu senden ayıracak bir kadını pek göremiyorum.

Suna başını çevirince Orhan'ı gördü :

— Siz öyle zannedin Orhan, dedi. Erkeklere pek güven olmaz.

— Ya kadınlara!?

Genç kızın kalbi birden sert sert çarpmaya başladı. Yüzü kızardı, içi rahat değildi.

— Hakkınız var, kimseye inanmak caiz değil. Haydi içeri girelim. Açık büfe olduğu için yemek kalmazsa annem üzülür.

— Yılmaz'ı aramaktan vaz mı geçtiniz?

— Az evvel dediğim gibi onu çok aradım, bulamadım. Bir arkadaş onu kaçırmış olmasın?

Bu sözleri söyledikten sonra şakrak bir kahkaha atarak içeri girdi ama yavaş yavaş endişelenmeye başlamıştı. Yılmaz nerede olabilirdi? Neden, yanına gelmiyordu? Yoksa?... Yoksa?... Aman Allahım, yoksa Nazlı denilen o zehirli yılan nişanlısına her şeyi anlatmış mı idi? Öyle ise Yılmaz öfkelenip kaçabilirdi. O zaman da...

Suna kendini için için kemiren kuşkuları belli etmemeye çalışıyordu ama, Nazlı'nın salona girişi bile onun endişelerini yok etmeye kâfi gelmedi. Aksine, onu Çetin Başaran'la kol kola görünce üzüntüsü büsbütün arttı. Karşısında bir oyun mu oynanmakta idi? Nazlı'nın Çetin'le ne ilişiği olabilirdi? Yoksa bu kötü ruhlu kız bir şeyler mi sezmişti? Bu ne korkunç bir ihtimaldi.

Acaba Çetin Başaran kendisini böyle alt üst ettikten sonra şimdi de bu yaşlı kızla flört ediyormuş gibi tavırlar alarak ne yapmak istiyordu? Amacı ne idi? Hele vakit vakit bir yan bakışla onu süzmesine sebep ne idi? Aklı sıra ona meydan okumak, onu kıskandırmak mı istiyordu?

Arka arkaya sıralanan bu cevapsız soruların tesiri o kadar kuvvetli olmuştu ki, Suna yerinden fırlayıp onlara doğru koşmak, onları birbirinden ayırmak için bir şeyler yapmak istediğini duydu ve bu çılgınca isteğini yenmekte büyük güçlük çekti.

Garip şey! Onun içindeki çekişmeyi uzaktan anlamış gibi Çetin'in yüzündeki ifade birdenbire değişmiş, gözlerinde derin bir acıma ve dostluğa çok benzeyen bir bakış belirmişti.

Genç kız, kalbinin daha sert çarptığını, başının döndüğünü sanarak iki eliyle masaya dayandı. Tam o sırada yanı başında annesini gördü. Füsun hanım bitkin bir sesle :

— Kızım dedi. Allah rızası için babanı bul, buraya getir. Ben yorgunluktan bitkin bir haldeyim. Misafirlerle biraz da o meşgul olsun. Bir saattenberi içeride bir hasta mı kimdir biriyle kapandı kaldı. Böyle bir gecede yapılacak şey değil.

Suna bunu fırsat bildi.

— Hakkın var anneciğim, hemen gidip babamı çağırayım. Aslında misafirlerle uğraşmaya artık lüzum yok. Herkes tabağına yiyeceği yemekleri doldurup dağıldı. Sen yukarı çık, ben babamı bulurum.

Muayene odasına yaklaştığı zaman kapalı kapının ardından birtakım fısıltılar duydu. Ne konuşulduğu işidilmiyordu ama seslerden biri sinirli, daha doğrusu öfkeli idi, öteki yumuşak, yalvaran bir sesti.

Suna'nın yüzünde tatlı bir ifade belirdi :

— Zavallı babacığım. Haşin, sinirli bir hastayı yatıştırmak için ne kadar nefes tüketiyor, onun moralini yükseltmek için ne kadar çabalıyor!

— Fakat bir saniye sonra genç kız yanıldığını anladı. Öfkeli ve sinirli ses bir hastanın değildi.

— Boş yere ısrar etmeyiniz dostum. Benim elimden bir şey gelmez. Ben bir avukatım, müvekkillerimin verdikleri talimatın dışına çıkamam.

Öteki ses titrek ve üzüntülü idi:

— Onların beni bu kadar sıkıştıracaklarını zannetmiyorum. Her halde birkaç ay olsun müsaade edeceklerdir.

— Böyle bir şey ummayın doktor. Bana verilen emir kesindir. Ben de bunun dışına çıkamam.

Suna iliklerine kadar titrediğini hissetti. Bu sevimsiz, bu hoyrat ses zavallı babasına işkence etmekte idi. Niçin? Neden? Bu adam kimin davetlisi olarak gelmişti? Babasından ne istiyordu?

Genç kız o kadar üzülmüş ve korkmuştu ki, dayanamadı, babasının kesin yasaklamasına karşılık muayene odasının kapısını aralayarak başını uzattı.

Doktor masası başında bitkin bir halde oturmuştu. Yüzü bembeyazdı. Karşısında uzun boylu bir adam ayakta durmakta idi. Durumun korktuğundan daha kötü olduğunu hemen anladı. Babasının bakışları şaşkın, dudakları titrek ve çarpıktı.

— Babacığım? diye haykırarak ileri atıldı. Onun bağırmasıyla doktor uykudan uyanmış gibi sıçradı.

Öteki adam da başını o tarafa çevirdi. Birden ortalığı derin bir sessizlik kapladı.

Soğukkanlılığını ilk bulan yine doktor oldu. Kaşlarını çatarak kızına baktı.

—Suna muayene odama girmeyi yasakladığımı bilmiyor musun? İçeride hasta varken nasıl buraya gelebiliyorsun?

— Evet babacığım... Fakat... Bu gece...

— Cevap istemiyorum. Bir doktorun muayenehanesi aile fertlerinin buluşacağı yer değildir.

— Bir şeye ihtiyacınız var sanmıştım.

— Lütfen Suna!

Onun üzüntüsünü öfke ile maskelediğini kızı anlamıştı ama yine de cesaretini toplayarak hemen dışarı çıkmadı, vakit kazanmak için :

— Beni annem gönderdi. Sizin de yemek odasına gelmenizi istiyor.

— Fazla konuşma kızım. Annen de seni buraya göndermemeli idi. Kendisine söyle, işim biter bitmez geleceğim. Beyefendi ile birlikte yemek yiyeceğiz.

Bunları söylerken babasının yüzündeki ifade genç kızı büsbütün üzdü. Gözlerinden yaşlar boşandı. Onun çok güç bir durumda olduğunu anlamıştı.

— Haydi git kızım. Görüyorsun ki çok önemli bir iş üzerindeyim. Sükûnetle düşünmek zorundayım.

Çaresiz kalan genç kız sessizce dışarı çıktı ama, sofaya adım atar atmaz durdu. Birdenbire iki üç gün evvel onun bu sofadaki masa üzerinden aldığı bir kağıdı okurken de, ne kadar heyecanlandığını ve sarardığını hatırladı. O akşam da yüzü böyle karma karışık olmuştu. Acaba o mektupla bu avukatın gelişi arasında bir ilişki mi vardı? Adamın otoriter tavrı ve yüksekten bakışları ile doktoru ezmekte olduğu belli idi. Niçin? Bunu yarın babasına sorup öğrenmesi gerekti.

Suna tekrar misafirlerin yanına gitmek zorunda olduğunu düşündüğü halde bunu yapamadı, onların diledikleri gibi eğlenmekte olduklarını bildiği için arka kapıdan bahçeye çıktı. Nefes almak istiyordu. Ağaçların arasına doğru ilerledi. Kalbi kuvvetle çarpmakta idi. İçini korku bürümüştü. Bu gece tekrar olağanüstü bir şeyler olacağını altıncı hissiyle sezmekte idi.

Birdenbire karşısında siyah bir gölge görünce bu korkunun baskısı ile haykırmamak için var gücüyle oradan kaçmaya yeltendi. Gölgenin Çetin olduğunu sanmıştı. Ondan kaçmak istiyordu.

Bir ses kulağında çınladı:

— Sunacığım. Benden mi kaçıyorsun?

— Ay sen misin Yılmaz? Öyle korktum ki...

— Evet benim şekerim.

— Nereden çıktın?

— Şuradaki tahta kanapede oturup kalmışım.

Yılmaz'ın sesi de bambaşka idi. Belki Nazlı ona her şeyi söylemişti. Yoksa çok sinirli olduğu için mi her şeyde bir başkalık olduğunu sanıyordu. Vicdanı rahat olmadığı için ne söyleyeceğini bilemeden ona yaklaştı:

— Bir saatten fazladır seni arıyorum Yılmaz. Misafirlere ikram için bana yardım etmeni istiyordum. Demek sen buralara kaçmışsın.

Yılmaz ciddi bir sesle cevap verdi:

— Çok önemli bir problemi çözmek için buraya sığınmıştım. Büyük kararlar almak üzereyim. Şu kanapeye oturalım Suna. Sana söyleyeceklerim var.

Genç kızın kalbi büsbütün sıkıştı, kulakları uğuldadı. Demek Nazlı konuşmuştu. Demek her şey bitmişti. Ses çıkarmadan kanapeye çöktü ve nişanlısının vereceği hükmü dinlemeye hazırlandı.

Yılmaz'ın kendisine sokulduğunu, kolları ile sardığını farkettiği halde bu dalgınlığından kurtulamıyordu.

— Sunacığım. Artık senden uzak yaşamaya gücüm kalmadı. Bir an evvel nikâhlanıp evlenmemizi istiyorum. Bir saattenberi işte bunu düşünüyor ve bu kararı almaya çalışıyordum. Söyle bana, cevap ver, sen de bunu istiyor musun? Hemen evlenmemize razı mısın?

Genç adamın sıcak nefesini kulağında, boynunda du-

yan ve boğuk, ateşli sesini işiten Suna, bir saniye içinde bambaşka bir dünyaya gitmiş gibi sarsıldı. Başını onun omuzuna dayayarak gözlerini kapadı. Fırtınalı bir denizden dalgaları aşarak kıyıya varmıştı sanki. Dinlenmek istiyordu. Öyle yorgundu ki...

— Susuyorsun sevgilim... Bana evet demeni sabırsızlıkla bekliyorum.

— Sana cevap vermeme ne lüzum var Yılmaz? Yakında nikâhımızın kıyılması için hazırlık yapılmıyor mu? Kesin günü elbette bildirilecek.

— Biliyorum. Fakat artık yakın zaman bana çok uzak görünüyor. Dayanamıyorum. Senden bir dakika bile ayrılmak bana zor geliyor. Korkuyorum.

— Korkuyor musun? Neden? Niçin?

— Birdenbire elimden kaçacakmışsın, seni kaybedecekmişim gibi geliyor... Sen...

Sözünü bitirmeden durdu. Ne söyleyeceğini bilemeyen bir insan şaşkınlığı ile etrafına baktı. Korku içinde idi. Fena bir rastlantı ile karşısına çıkan Çetin'in Suna'ya veya babasına Adana'daki olayları haber vermesi ihtimali onu titretiyordu. Böyle bir durum karşısında nişanın hemen bozulacağı şüphesizdi.

Genç kıza gelince, o güne kadar çok çekingen bir insan olarak tanıdığı nişanlısının bu garip heyecan ve telaşına, bu sıcak yakınlığına, bu tatlı sözlerine bir anlam veremiyordu. Soğukkanlılığını ve dengesini bulmaya çalışarak doğruldu onun kolları arasından sıyrıldı.

— Ne demek istediğini anlayamıyorum Yılmaz. Lütfen açıkça konuşur musun

— Söyledim ya! İçimde tuhaf bir duygu var. Bir şeyler olmasından mutluluğumuzun son anda engellenmesinden korkuyorum.

— Saçma şeylerle kendini yoruyorsun.

— Hayır, bir felaketin yaklaştığını bildiren duygularım beni aldatmaz. Seni kaybedersem yaşayamam ben. Buna inan sevgilim...

— Hasta mısın? Neden böyle fena şeyler düşünüyorsun! Beni de korkutuyorsun...

Gerçekten, hiç beklemediği bu sözler Suna'yı da ürkütmüştü. Demek Yılmaz birbirinden ayrılabileceklerini, olağanüstü olayların nişanlarını bozabileceğini düşünüyordu. Demek böyle bir şey olabilirdi. Birdenbire paniğe kapıldı. O da kötü kötü düşünmeye başladı. Kendi kendine:

— Aman Allahım, dedi. Kendisine güvendiğim, gücüne inandığım, bu geceki gibi beklenmedik olaylara karşı beni koruyacak biricik insan bildiğim Yılmaz'dan nasıl ayrılırım ben! Hayır, hayır, bu olamaz... Sebepsiz vehimlere kapılıyor o...

Bu karışık düşüncelerin etkisiyle, görünmeyen korkunç bir tehlikeden kaçmak istiyormuş gibi nişanlısına sokuldu, kollarını onun boynuna doladı.

— Beni bırakma Yılmaz! Senden ayrılmamak için her şeye razıyım...

Genç adam rahat bir nefes alarak onun saçlarını okşadı. Onun da kendisini sevmekte olduğundan emindi.

— Korkma yavrum. Seni kimse benden ayıramaz.

— Sen güçlüsün, kuvvetlisin, bense zayıf bir kızım.

— Böyle söyleme Suna. Aşkımız her şeyden güçlüdür. Bütün engelleri yeneceğiz.

Zavallı nişanlılar, bu engellerin kendi içlerinde olduğunu ve başka başka yönlerden yaklaşan tehlikeleri düşünemeyecek, kendi korkularının altında ezildiklerini anlayamayacak kadar zayıf ve iradesizdiler.

— Yılmaz, sevgili Yılmaz, yalvarırım sana, beni koru, beni bırakma!

— Sakin ol yavrum, hiç bir kuvvet bizi ayıramaz.

Genç adamın sesi şimdi daha rahattı, daha güçlüydü. Suna'nın artık hiç bir şeye itiraz etmeyeceğine, bütün tekliflerini kabul edeceğine inanıyordu. Ona kararını hemen bildirmeli, vakit kaybetmeden harekete geçmeliydi.

— Beni dinle Sunacığım, dedi. Bu acaip vehimlerden kurtulmak için hemen nikâhlanmamıza razı mısın?

— Elbette. Nikah gününü daha evvele almak istediğini babama söyle. Onun itiraz etmeyeceğinden eminim.

— Annen edebilir. Malum ya kadınlar bazı düşüncelerle şu veya bu şeyin henüz hazırlanmamış olduğunu, nikah tarihinin evvele alınmasının lüzumsuz telaşlara sebep olacağını söyleyerek babanı da caydırabilir.

— Haklısın. Öyle ise ne yapalım?

— Beni seviyorsun değil mi Suna?

— Durup dururken bunu sormanın sebebi nedir? Bütün ömrümü senin yanında geçirmeyi kabul ettiğime göre seninle mutluluğa kavuşacağıma inanıyorum demektir.

— Benim de nasıl mesut olduğumu bilemezsin şekerim. İlk defa senin bana karşı bu kadar yakınlık gösterdiğini görmek içimde öyle bir heyecan yaratıyor ki kulaklarıma inanacağım gelmiyor. Demek bana güveniyorsun, benimle mutlu olacağına inanıyorsun?

— Tekrar ediyorum Yılmaz, hiç bir erkeğe sana güvendiğim gibi kayıtsız şartsız güvenemem.

— Canım benim, sevgilim benim!..

— Beni ancak sen koruyabilirsin. Ellerimi sana uzatıyorum.

— Çok heyecanlısın. Neden ağlıyorsun Suna? Çocuksun sen. Gözyaşlarını sil ve beni dinle şimdi. Korkmadan, cesaretle dinle!

— Bana ne söyleyeceksin?

— Sana saatlerden beri düşünerek verdiğim kararı bildireceğim. Lüzumsuz merasimlere patırtılara aldırış etmeyelim. Hemen evlenelim. Hayatlarımızı birleştirmek bizden başka kimseyi ilgilendirmez.

— Peki... Fakat ne zaman?

— Yarın işe girişirim. Birkaç gün içinde yıldırım nikahımızı yaparız. Razı mısın?

— Razıyım.

— Sesin çok kesik geliyor. Daha yüksek sesle söyle!

— Razıyım.

— Tamam. O halde hiç itiraz etmeden hemen benimle geleceksin.

— Hemen mi, şimdi mi?

— Evet.

— Nereye gideceğiz?.

— Buradan kaçacağız.

— Nasıl olur? Nasıl kaçarız?

— Dedim ya, burada kalırsak annenle baban işi yine uzatacaklar.

— Onlarla konuşurum ben.

— Olmaz. Seni kandırırlar.

— Kanmayacağım, inan. Fakat birdenbire vereceğim haber onları üzebilir.

— Bütün bir ömür mutluluğunu onların birkaç dakikalık üzüntüleri uğruna feda mı edeceksin?

— Hayır... Hayır... Fakat niçin kaçalım? Neden?

— Çünkü ben senin gecikmeden karım olmanı istiyorum.

— Fakat...

— Vaz mı geçtin? Hani itiraz etmeyecektin.

— Vazgeçmedim ama...

— Öyle ise teklifimi kabul et. Tekrar soruyorum, benimle evlenmeye kararlı mısın?

— Az evvel bunu söylemiştim.

— O halde beklemeye lüzum yok. Böyle küçük sebepler icad ettiğine göre kesin kararlı değilsin demektir.

Bunu söylerken genç kızın tereddüdünü tamamiyle yok etmek için ona daha sıkı sarılmıştı.

— Benimsin Suna... Seni kimseye kaptırmam.

— Bırak beni Yılmaz. Biraz daha düşünmek istiyorum.

— Hayır benimsin... Daha fazla bekleyemem. Hemen evleneceğiz.

— Dur dudaklarımı acıtıyorsun.

— Beni öpmek istemiyor musun?

— Şey... Nefesimi kesiyorsun Yılmaz.

— Kaçma, dudaklarını ver sevgilim.

— Bırak beni diyorum Yılmaz...

— Niçin? Ne oldu? Neden beni öpmek istemiyorsun? Şimdi de ağlıyorsun. Sana ne yaptım güzel kızım? Neden benden kaçıyorsun?

— Başım dönüyor Yılmaz. Elini ver.

— Peki... İşte senden uzaklaştım. Biraz dinlen. Yoruldun, sinirlendin.

— Evet... Evet...

— Konuşma, başını omuzuma daya, gözlerini kapa.

Fakat Suna gözlerini kapar kapamaz kuvvetli iki elin başını tuttuğunu, ateşle yanan bir ağzın dudaklarını kavurduğunu hisseder gibi oldu. Ve bu durumdan kurtulmak için yerinden fırladı. Ne pahasına olursa olsun o şeytanın büyüsünden kurtulacak, onun kendisini daha fazla zehirlemesine engel olacaktı.

— Teklifini kabul ediyorum Yılmaz.

— Yani?!...

— Hemen evleneceğiz.

— Benimle gelmeye razı oluyor musun?

— Evet.

— Bu gece mi?

— Evet şimdi.

— Öyle ise oturalım, kaçış planımızı sükûnetle hazırlayalım...

— Artık caymayacaksın değil mi?

— Hayır. Seninle olduktan sonra...

— Gerçekten de Suna bir taraftan bu heyecan içinde, öteki taraftan kendi kendisine bile itiraftan kaçtığı o karışık duygularının etkisiyle. Yılmaz'ı bütün tehlikelere karşı koyabilecek, en korkunç dalgalara dayanabilecek bir kaya kadar sağlam ve güçlü görüyor, için için:

— Evet, diyordu. Hemen evlenmek yarınım için en büyük güven olacak. Ondan sonra hiç bir şeyden, hiç kimseden korkmayacağım, ona dayanarak ömürümün sonuna kadar rahat ve huzur içinde yaşayacağım. Aslında daha uzun zaman nişanlı kalmaya sebep yok. Birkaç hafta sonra yapılacak bir nikahla, hemen yapılacak bir yıldırım nikahı arasında ne fark var? İki gencin elele verip birtakım resmi gösterişlerden, davetlerden kaçarak mutluluğa kavuşmaları daha iyi, daha romantik değil mi?

Bu düşünce ile nişanlısına sokuluyor, ancak böyle yapmakla birkaç sat evvel Çetin'in kolları arasında geçirdiği heyecanı tamamiyle unutacağını umuyordu.

— Senden bir dakika bile ayrılmak istemiyorum artık. Götür beni, buralardan, kaçır beni Yılmaz!

Genç adam nişanlısının bu tatlı sözleri ve içten gelen isteği karşısında büyük bir gurur duymaktan kendini alamadı. Sakin bir sesle.

— Şimdi beni dinle yavrum, dedi. Sana planımı tamamiyle açıklayacağım, sen de ona göre hareket edeceksin.

— Peki. Seni dinliyorum.

— Refik'i tanıyorsun. Hani küçük bir motoru olan Refik.

— Bilmez miyim. Kaç defa o motorla adalara gitmiştik.

— Tamam. Onunla konuştum. Delikanlıya sırrımızı açtım. Bol para vereceğimi de söyledim. Misafirler dağıldıktan sonra, saat ikiden itibaren bizi bekleyecek.

— Nerede?

— Her zaman bindiğimiz yerde, ilerideki yalının rıhtımında.

— Nereye gideceğiz?

— Telâşlanma! Hoşlanmayacağın bir şey yapmayacağım. Küçük ablama telefon ettim.

— A... Hasta kadıncağızı rahatsız etmekten çekinmedin mi? İyi olsaydı bu gece Gönül abla bize gelmez miydi Yılmaz?

— Sözümü kesme cicim. Bizi evine kabul etmeyecek kadar hasta değil. Kuvvetli bir nezle geçiriyor. Ona durumu ve kararımızı söyledim. Gerçi seninle henüz konuşmamıştım ama, ricamı kabul edeceğinden emindim. Sürprizli haberime ilkin şaştı, ama sonradan pek hoşuna gitti. Onun büyük ablama hiç benzemediğini, çok romantik olduğunu biliyorsun. Seni de pek seviyor. Evini bize açacağını ve nikâh gününe kadar seni misafir etmekten büyük sevinç duyacağını tekrar tekrar söyledi. Anlıyorsun ya, bizi dört gözle bekliyor.

— Nasıl olur? Onu rahatsız etmez miyim

— En çok dört beş gün orada kalacaksın. Ben yarın sabah erkenden hatırlı bir dostum vasıtasıyla mahkemeye başvurarak yıldırım nikahı müsadesini almaya çalışacağım.

— Peki buradan nasıl ayrılacağım?

— Çok kolay. Saat ikiye doğru ben rıhtımda, motorun yanında olacağım. Sen kıyafetini değiştirince, küçük bir valize en lüzumlu şeylerini koyarsın, üşümemek için

omuzuna bir manto alır ve koşa koşa bana gelirsin. Tamam mı?

Kati adımını atmak üzere olduğunu anlayan genç kız, ürkek bir sesle:

— Tamam diyebildi.

— Sesin yine zayıf çıkıyor. Yoksa...

— Hayır, vazgeçmiş değilim ama, yaptığımızın çok önemli, daha doğrusu çok cesurca bir iş olduğunu düşünüyorum.

— Ailelerinin rızasıyla nişanlanmış olan iki gencin evlenmeleri neden fazla cesurca bir iş olsun? Bir hafta sonra bizim kolkola ana ve babamızın yanına geldiğimizi görenler hiç şaşmayacaklar. Hem ablamın evinde kalacağımızı da unutma!

Bunları o kadar rahatlıkla söylemişti ki, Suna da içinin rahatladığını duydu.

— Nikahtan sonra nereye gideceğiz?

— Sen onları düşünme! İstersen bir otele gideriz, dilersen seninle küçük bir yolculuk yaparız. Meselâ İzmir'e yahut Bursa'ya...

Artık her bakımdan anlaştıktan sonra burada fazla kalma sevgilim. Misafirlerin yanından uzun zaman uzaklaştın, belki annen de seni arıyordur. Haydi git yavrum, git ve gecikmeden bana gel. Fakat dur, ayrılmadan evvel..

— Bırak beni... Sonra...

— Nasıl? Beni yine öpmek istemiyor musun?

— Sonra... Çok vaktimiz olacak.

— Fakat...

Suna, çevik bir hareketle onun kollarından sıyrıldı. Kalbi çarpıyordu. Huzursuzdu. Sevinçten mi? Sebebini anlayamıyordu. Fakat artık olan olmuştu. Atılan ok geri dönemezdi.

Gidecekti. Kararlı idi.

* * *

Suna eve doğru koşarken düşünüyordu :

— Böylesi iyi oldu. Hemen evlenirsem, artık Çetin Başaran'ın adı bile zihnimden silinir, birkaç dakikalık yanlış bir davranışın kötü hatırasından başka bende bir şey kalmaz.

Buradan uzaklaşacağız, başka bir yerde oturacağız. Onu tekrar görmek korkusu bile yok. Babamın ahpabı imiş. Bana ne? Belki senelerce sonra bir yaz günü yine burada ona rastlarım, o zaman yanımda kocam ve çocuğum, olur.

Çocuğu olacağını şimdiden düşünmek dudaklarına tatlı bir gülümseme vermişti. Bahçenin ışıklı tarafına yaklaşınca onu görenler mutlu bir genç kız tablosu ile karşılaştılar.

— Sen yine kayıplara karıştın Suna. Mehtapta nişanlınla başbaşa kalmak hiç kuşkusuz bizimle beraber olmaktan daha zevkli ve çekici...

— Yılmaz'ı aradım. Meğer ağaçların arasına gizlenmiş.

Bu yalanı söylerken, mümkün olduğu kadar sakin olmaya çalışıyordu. Az sonra büsbütün rahatladı, misafirleriyle meşgul olmaya koyuldu ama, aklı hep odasına çıkacağı dakikada idi. Sık sık saate bakıyor, yukarıya kaçmak için bir bahane arıyordu.

Bu fırsatı umduğundan daha çabuk buldu. Bir arkadaşı ile dans ederken annesinin sesini duydu. Onu çağırıyordu.

— Neredesin Suna? Gelsene.

— Özür dilerim, annem çağırıyor diyerek içeri koştu ve annesinin istediğini yaptıktan sonra misafirlerin de yavaş yavaş gitmek üzere olduklarını görünce doğruca odasına çıktı.

Aynanın karşısında kendisini adeta tanıyamadı. Ya-

nakları heyecandan al al olmuştu, gözlerinden ateş fışkırıyor gibiydi. Elbisesini çıkardı, bir başka esvab giydi, küçük bir çantaya çamaşır, mendil, sabahlık, tuvalet eşyası gibi lüzumlu şeyleri alelacele koydu. Saçlarını bir eşarpla sardı. Mantosunu koluna aldı ve kapısını yavaşça açarak sofaya çıktı.

Aşağısı sessizdi. Bazı misafirler gitmiş olacaktı. Tam merdivenden ineceği sırada birdenbire durdu.

— Ne yapıyorum? Anemle babam beni arayabilirler. Bulamayınca kimbilir ne kadar üzülecekler.

Bu düşünce ile gerisin geriye odasına döndü. Masası başına geçerek çabucak onlara bir tezkere yazdı:

«Sevgili anneciğim, babacığım. Bana kızmayın ve beni merak etmeyin. Bu kararı almakla en doğru ve iyi bir şey yapmakta olduğuma inanıyorum. Size birkaç gün sonra evli olarak döneceğim, tekrar ediyorum, endişe etmeniz için hiç bir sebep yoktur. Ben mutluyum. Sizden özür diler, ellerinizden öperim.»

Yazdığını tekrar okumaya gücü yetmedi. Gözlerinden yaşlar boşanmıştı. Hemen kendini topladı, mendiliyle yanaklarını kuruladı. Yazdığı kâğıdı aynanın kenarına dayadıktan sonra ayaklarının ucuna basarak merdivenden indi, arka kapıdan gizlice çıktı, karanlık yolda koşa koşa randevu yerine doğru gitti. Yılmaz, söz verdiği gibi, onu beklemekte idi. Heyecanla onu karşıladı.

— Nihayet gelebildin sevgilim. Son dakikada vazgeçersin diye ödüm kopuyordu.

Kollarını açarak onu göğsüne bastı, Suna titriyordu. Boğuk bir sesle:

— Söz vermiştim, geldim dedi.

— Haydi vakit kaybetmeden motora binelim. Fakat dur, karanlıkta yanlış bir adım atabilirsin.

Bunu söylerken nişanlısını kucaklayıp motora bindirdi.

— Kamaraya girmek ister misin?

— Hayır. Hava çok güzel, güvertede oturabiliriz. Beşiktaş çok uzak değil.

— Nasıl istersen öyle yaparız güzelim, yalnız sen benden uzaklaşma.

— Peki... Dur... Bırak beni Yılmaz.

— Titriyorsun Sunacığım. Üşüyor musun?

— Korkuyorum.

— Korkuyor musun? Neden?

— Fena bir şey yapmış olmamızdan.

— Nişanlıyız. Evleneceğiz... Fenalık bunun neresinde?

Genç kızın cevap vermesine sıra kalmadan motor hareket etti. Olan olmuştu.

— Yılmaz.

— Evet tatlım.

— Üşüyorum.

— Üşüyor musun? Hâlâ titriyorsun. Haydi gel, kamaraya girelim.

İçerisi genişçeydi. Yılmaz nişanlısını kanapeye yerleştirdi, dizlerine bir örtü verdi.

— Artık üşümezsin.

— Kapıyı kapama Yılmaz.

— Ne kadar heyecanlısın yavrum. Bana güvenin yok mu?

— Bu macera...

— Macera değil. Saadete doğru gidiyoruz Sunacığım.

— Evet. Fakat...

— Fakat ne?

— Annemle babamı düşünüyorum. Beni odamda bulamayınca, daha doğrusu bıraktığım mektubu okuyunca hakkımda neler düşünecekleri! Babam...

— Bunları unut, düşünme artık... Biraz evvel ne kadar kararlı idin.

— Hakkın var. Şimdi.

— Yine kararlısın tatlı kızcağızım. Kimse bizim aramıza giremez artık, kimse bizi ayıramaz değil mi?

— Aramıza giren, bizi ayırmak isteyen yok Yılmaz. Neden böyle vehmediyorsun?

— Seni seviyorum, seni kaybetmekten korkuyorum.

— Yanındayım. Senden uzaklaşmak bahis konusu değil.

— Doğru... Böyle bir durum yoktur, olamaz. Kimse bizi ayıramaz değil mi? Neden bana cevap vermiyorsun?

Yılmaz'ın bu son sözleri Suna'ya birkaç saat evvelki olayı tekrar hatırlattı. Kendi kendine:

— Nasıl oldu Alahım! Ben bunu nasıl yaptım? O adam...

Ve birden irkilerek doğruldu. Omuzlarından aşağı bir ürperme duymakta idi.

Titrek bir sesle ona cevap verdi:

— Hakkın var Yılmaz, kimse bizi ayıramaz.

Ona cevap verdiği halde Yılmaz'dan karşılık gelmeyince başını çevirdi, ona baktı.

— Ne var Yılmaz? Ne oldu? Yüzündeki bu telaş, bu endişe neden? Yoksa bir tehlike mi var? Arkamızdan mı geliyorlar? Aman Allahım!

— Hayır... Dur... Korkma; şu bölmenin arkasında bir ayak sesi duyar gibi oldum.

— Yok canım, kim olabilir? Evhamlanmışsın.

— Doğru... Motörde bizden başka kimse yok. Birde motorcu Refik. Fakat...

— Yanıma ottur, sakin ol Yılmaz. Bir gürültü olsa ben de duyardım. Belki tahtaların gıcırtısıdır.

— Olabilir. Fakat şuraya bak... Bak Suna... İşte bak.

Yılmaz'ın gözleri korkudan fırlamıştı. Genç kız, ani bir kararla onun elinden feneri aldı, kamaranın dört köşesini aydınlattı. Yılmaz'ı korkudan titreten sebebi bulmaya çalışıyordu.

— İnan bana. Burada bizden başka kimse yok.

Fakat bu sözleri söyler söylemez dehşetle haykırdı. Karşıdaki bölme aralanmış, bir baş dışarıya uzanmıştı.

— Kimse yok mu? Beni hiçe mi sayıyorsunuz?

Bu ses Çetin Başaran'ın sesiydi. Aynı saniyede bölme tamamiyle açıldı ve Çetin dışarı çıktı.

— Siz! Siz ha!

— Evet ben. Etiyle kemiğiyle Çetin Başaran karşınızdadır işte.

Genç kız kalbinin heyecandan büyüyerek boğazını tıkadığını sandı Nefesi tutulmuştu. Güçlükle tekrar:

— Siz... Siz! diyebildi ve şuursuz bir hareketle el fenerini nişanlısına çevirdi. Ondan bir tepki bekliyordu.

Şaşılacak şey! Yılmaz neden bu kadar sararmıştı! Gözleri neden yerinden fırlamış, ağzı neden kısılmış, yüzü neden büyük bir şok geçiriyormuş gibi tanınmayacak hale gelmişti Suna bu korkunç duygunun verdiği heyecanla, imdad istiyormuş gibi haykırdı:

— Yılmaz!

Fakat yardımına çağırdığı adam dengesini tamamiyle kaybetmişti artık. Nişanlısının sesiyle büsbütün çılgına dönerek kapıya doğru kaçmaya yeltendi ama daha güçlü ve çevik bir el hemen kolunu yakaladı, yürümesini engelledi ve onu bir çocuk gibi yürüterek kanapeye oturttuktan sonra sükunetle:

— Biraz yavaş olunuz delikanlı, dedi. Benimle konuşmadan hiç bir yere gidemezsiniz.

Bundan sonraki olaylar o kadar baş döndürücü bir çabuklukla sürüp gitti ki Suna kendisini toparlamaya ve

düşünmeye vakit bile bulamadan akıntıya kapılmış ve gözleri önünde geçen olayları yarı şursuz bir halde seyretmekten başka birşey yapamamıştı.

İlkin Yılmaz yaylı bir oyuncak hızıyla yerinden fırlarken Çetin sert bir hareketle onu yerine oturttu, tıpkı oyuncağı kutusuna kapıyormuş gibi... Bu manevra bir iki defa tekrarlandıktan sonra Yılmaz'ın aklı başına gelmiş, haykırmaya başlamıştı.

— Sen kim oluyorsun? Ne hakla bu motora bindin? Bana el uzatmak cesaretini nereden buluyorsun? Şimdi motorcuya haber vereceğim. Seni hemen karaya çıkaracağım.

Onun bu öfkeli sözlerine hep o durgun ve rahat ses karşılık verdi:

— Küstahlaşma. Ahmet, kumar masasında değilsin! Hem suçlu, hem güçlü olmaya kalkışma! Bu genç kızı gece yarısı gizlice kaçırmana mani olacağım ben.

— Sana ne oluyor? Küstah sensin. Şimdi sana gösteririm.

Yumruklarını sıkarak Çetin'in üstüne yürümüştü ama, o, tekrar bir kol hareketiyle onu kanapenin üstüne fırlatmıştı

— Yerinden kıpırdama, ses çıkarma! Burası Adana ve Konya değil. İstanbul'da olduğunu unutma. Yanındaki genç kız da Kayseri'de bıraktığın nişanlın değil, seçkin bir ailenin kızıdır.

Ve onun şaşkınlığından istifade ederek Suna'nın elini tutmuş, onu dışarıya sürüklemişti.

— Ne yapıyorsunuz? Bırakın beni.

— Lütfen susun ve benim işime karışmayın.

— Fakat...

Çetin onun devam etmesine fırsat vermeden motorcuya seslendi:

— Bana baksana oğlum senin adın nedir?

— Refik.

— Buraya gel-

— Buyurun beyim.

— Al şu parayı da sis yoğunlaşmadan bizi hemen kıyıya yanaştır.

— Başüstüne.

— Neredeyiz?

— Kanlıca'ya yaklaştık beyim.

— Öyle ise geri dön ve Paşabahçe'ye yakın bir yere yanaş.

— Paşabahçe'ye dönmeyelim mi?

— Hayır. Oraya en yakın yere motoru bağla

— Emredersiniz efendim.

Aldığı büyük bahşiş motorcuya soru sormak cesaretini vermiyordu. Aslında gece yarısı bir kız kaçırmak olayından ötürü kendisini suçlu hissetmekte olduğu için de susmayı uygun görmekte idi.

Motor manevra yapıp tekrar yola düzüldükten sonra Çetin kamaraya girerek Suna'nın çantası ile mantosunu aldı. Suna da soğuktan ve heyecandan titremekte olduğu için ne yaptığını bilmeyecek kadar acele mantosunu giydikten sonra Çetin'e şaşkın şaşkın baktı.

— Şey... Onu... Onu ne yapacağız?

— Kimi?

— Yılmaz'ı.

— İçerdeki kanapede büzülmüş oturuyor. O... Ne yapmamı istiyorsunuz?

— Bilmem ki... Şey... Refik Bebek'e yahut Beşiktaş'a bıraksın.

— Biz indikten sonra.

— Peki. Ondan sonra ne olacak?

— Bu adam gece yarısı sizin gibi bir genç kızı kan-

dırarak ailesinden koparıp götürecek kadar güçlü değil mi idi? Siz onu böyle bir kahraman olarak görmüyor muydunuz?

— Hakınız var. Ben de ne yaptığımı bilmiyordum sanırım.

— Durumunuz az evvelkinden kötü değildir Siz bir delikanlı ile kaçmakta idiniz, şimdi evinize dönmektesiniz.

— Nişanlımla gitmeyi bir suç sanmamıştım ben.

— Olabilir. Bazı olaylarda böyle bir hareket suç sayılmayabilir ama bu adamla hemen evlenecektiniz.

— Nişanlımla evlenmek için evden ayrıldım.

— Karşınıza çıkıp bunu yapmanızı önlediğim için Allaha şükredin. Sonradan çok geç olurdu.

Bu konuşma sırasında artık kendisini tamamiyle toplamış olan Suna başını kaldırarak Çetin'in tunçtan bir heykel gibi sertleşen yüzüne baktı.

— Bizim projemizi nereden ve nasıl öğrendiniz?

Bunu soran ses soğuk ve sertti.

— Bunu öğrenmek mi istiyorsunuz?

— Evet. Lütfen bana açıklayın.

— Sizin çok övdüğünüz bu kusursuz nişanlıyı merak etmiş, onu biraz yakından tanımak istemiştim. Hazırladığı projeyi size anlatırken işittim.

— Öyle mi? Siz nerede idiniz?

— Sizin oturduğunuz kanapenin arkasındaki ağacın altında idim.

— Bizi gözetlediğinize göre her şeyi biliyorsunuz. Her şeyi gördünüz demektir.

Bu defa sesi değişmiş, sertliğini biraz kaybetmişti.

— Evet herşeyi işittim. Her şeyi gördüm ve doğrusu çok eğlendim. Davetinizde bu kadar eğleneceğimi hiç tahmin etmemiş, aksine sıkılacağımı düşünmüştüm.

Genç kız utanarak başını eğdi ve yine Yılmaz'ı hatırladı.

— ..... O..... Ne olacak?

— Bizi ilgilendirmez. Dediğim gibi, karşı sahile çıkınca dilediği yere gitsin.

— Doğru... Fakat...

— Merak etmeyin. Tehlikede değildir.

— Biliyorum.

Suna fazla konuşamıyor, sessizce etrafına bakıyordu ama onun Beşiktaş'a vardıktan sonra ablasının evine gideceğini düşünmek birdenbire içine rahatlık verdiği için hiç sebebi yokken gülmeye başladı. Sinirli bir gülüştü bu.

— Ne oluyorsunuz? Durup dururken bu neşeye sebep nedir?

— Özel bir sebep yok. Sadece evden kaçmış olmadığıma ve şimdi evime, odama döneceğime seviniyorum. Çok seviniyorum.

Yine sinirli sinirli gülmekte idi.

— Size rastladığım dakikadan beri ilk defa olarak akıllı ve mantıklı birkaç kelime söylediniz.

— Kaçırılmamış olduğum için siz de memnun değil misiniz?

— Memnun mu? Ben mi? Bundan bana ne?

— O halde...

— O halde ne. Düşüncenizi açıklayın lütfen.

Suna bu soğuk sözlere hemen cevap veremedi ama bir yabancının bu işe karışmasının gerçek sebebini araştırıp bulmaya karar verdi. Şimdi iradesine tamamiyle hakimdi. Lüzumundan fazla durgun bir sesle ve karşısındakinin gözlerinin içine bakarak sordu:

— O halde benim Yılmaz'la evlememe neden engel oldunuz? Yolumu neden kestiniz? Karşıma ne hakla çıktınız? Lütfen cevap verir misiniz?

Çetin içten bir kahkaha attı.

— İşte cevap veriyorum! Sizin bulunmaz, insanüstü

bir genç olarak bana tanıtmaya çalıştığınız nişanlınızın uygunsuz bulduğum planlarını bozmak ve bunu size ispat etmek hoşuma gidiyor.

— Onu kumarbazlıkla, sahte isim kullanmakla ve Kayseri'de bir genç kızı aldatmış olmakla suçladınız. Bunlar doğru mu?

— Yalan olsa küçük bey isyan eder, yalancı olduğumu yüzüme haykırırdı.

— Fakat herkes onun iyi bir aile çocuğu ve adının Yılmaz olduğunu biliyor.

— İki adı varmış: Ahmet ve Yılmaz. Anadolu'da babasının işlerine bakarken Ahmet adını kullanıyor, İstanbul'a gelince de Yılmaz oluyor.

— Nasıl olur?

— Sizin de benim de nüfus tezkerelerimizde iki isim yazılı değil midir?

— Evet.. Fakat...

— İşte böyle küçük hanım. Ona ben Anadolu'da dolaşırken birkaç defa rastlamıştım. Tesadüf onu burada karşıma çıkardı ve hala yaşamamı kendisine borçlu olduğum bir doktorun kızı ile evlenmekte olduğunu öğrendim. Doktorumun kızını onun elinden kurtarmak ödevimdi ve insanlık borcumdu. Bunu yapmasaydım kendimi suçlayacaktım.

— Bana acıdınız belki...

— Bunu düşünmedim. Dediğim gibi, bir başkasından haber alınca bu namuslu doktorun ne kadar üzüleceğini tahmin ettim. O zaman iş işten geçmiş olacaktı.

— Demek bana acımadınız?

— Tekrar ediyorum. Bunu düşünmedim. Onu çok meth ettiğiniz için size de onu tanıtmak istedim.

— Öyle mi?

Genç kız yanaklarının utancından alev alev yandığını

hissetti ve sis yüzünden Çetin'in bunu fark etmeyeceğine için için sevindi.

Gerçekten de onun bunu fark etmesine imkan yoktu. Çünkü motor birdenbire durmuş ve Çetin başını öteye çevirmişti.

— Bir şey mi oldu Refik?

Sesi endişeli idi. Motorcunun cevap vermediğini görünce daha yüksek sesle:

— Ne oldu Refik, bir arıza mı var? diye sordu.

— Ufak bir şey beyim.

— Sis yüzünden etrafı göremiyor musun? Yardıma geleyim mi?

— Hayır efendim. Şimdi tekrar yola düzüleceğiz. Siz rahatınıza bakın.

— Kıyıdan açılma.

— Merak etmeyin efendim.

— İlerleyemeyeceksek bizi en yakın yere çıkar.

— Siz üzülmeyin. Çubuklu'yu geçtik. Sizi birazdan karaya çıkaracağım.

Suna motorcuyla Çetin'in bu konuşmalarını heyecandan titreyerek dinlerken kendi durumunu da düşünmekte idi:

— Gece yarısı, sisli bir havada, küçük bir motorda, bir yabancı adamla yanyana ve içeride nişanlısına yaklaşmaktan bile korkan Yılmaz!

— Niçin korkuyor? Beni sevdiği halde neden bu yabancıya karşı çıkamıyor? Beni onun ellerine teslim ediyor? Yoksa beni sevmiyor mu? Benimle evlenmekte gizli bir maksadı mı vardı?

Çetin bey tehlikeli bir adam. Yılmaz'ı korkuttu. Ne demişti? Kendini Konya'da mı sanıyorsun? Konya'da ne olmuştu? Orada mı tanışmışlardı?

— Fakat Yılmaz onu tanımadı. Belki hatırlamadı? Belki öyle görünmek istedi?

— Yılmaz beni sevmiş mi idi? Bundan kuşkulanmamalıyım. Beni o kadar şefkatle öptü ki...

— Çetin de beni öptü ama başka türlü... O beni tanımıyordu. Sevmiyordu. Neden öptü. Evet o tehlikeli bir adam. İçinde bir şeytan olduğunu kendisi de itiraf ediyor ve içimdeki şeytanı uyandırmayın! diyerek bir de tehdit savuruyor. Bilmiyor ki asıl şeytan kendisi...

Motorun kuvvetle karaya çarpması onu daldığı düşüncelerden ayırdı. İlkin ne olduğunu anlayamadan korku ile haykırdı:

— Batıyor muyuz? Aman Allahım!

Aynı saniyede iki kuvvetli kol onu omuzlarından yakaladı.

— Korkmayın. İşte karaya yanaştık. Haydi benimle gelin.

— Basacağım yeri göremiyorum.

— Size yardım edeceğim. Kolumu bırakmayın.

Fakat Suna can korkusuyla onun boynuna sarılmıştı.

— Böyle yürüyemeyiz yavrum. Beni boğarsanız size yardım da edemem. Kendinizi bana bırakın. Ha şöyle...

Onu kucağına alarak bir hamlede karaya atladı.

— Çantayı ver Refik.

— Buyurun beyim.

— Şimdi sen içerideki yolcuyu istediği yere götürmeye çalış. Al şu parayı. Haydi yolun açık olsun aslanım.

Onunla yalnız kalınca Suna az evvelki gücünü kaybetmişti. Gece karanlığında ancak yanındaki adamdan medet ummaktan başka çaresi yoktu. İstese de istemese de onu yakınında görmekten büyük bir rahatlık duyuyor, onun beline dolanan kolunun bütün vücudunu bir çenber gibi sarmakta olduğunu garip bir güvenle hissediyordu.

— Paşabahçe'ye kadar yürüyebilecek misiniz?

— Üşüyorum.

— Hakkınız var. Fakat bu saatte yoldan bir araba geçmesini bekleyemeyiz. Yürüyünce ısınırsınız.

— Ev çok uzak mı?

— Sanmam. Buraları siz benden iyi biliyorsunuz. Etrafınıza bakın. Tam olarak nerede olduğumuzu belki anlarsınız.

— Çok üşüyorum. Keşke motorla Paşabahçe'ye kadar gitseydik.

Durun, ceketimi omuzunuza koyayım.

— İstemem. Nerede olduğumuzu da göremiyorum. Neden Paşabahçe'den evvel motordan çıktık?

— Çocuk. Evet çocuksunuz siz. Belki bu saatte misafirlerinizin hepsi gitmemiştir. Sizin evden kaçtığınızı, sonra da benimle döndüğünüzü görürlerse ne düşünürler acaba?

— Doğru... Çok doğru. Size ne kadar teşekkür etsem azdır. Çok üşüyorum.

— İnat etmeyin ,ceketimi omuzunuza koyacağım.

— Peki... Evet, size teşekkür ederim. Misafirlerin bizi görebileceğini düşünmemiştim.

— Bütün bu ihtimalleri evvelceden düşünmeniz gerekti. Gece yarısı, nişanlınızla bile evden kaçmanın ne büyük sonuçlar doğurabileceğini, böyle önemli bir karar almakla kendinizi çok çirkin dedikoduların içine attığınızı bilmeyecek kadar toy bir genç kız değilsiniz.

Çetin'in sesi o kadar ciddi idi ki Suna iliklerine kadar titrediğini, boğazının heyecandan tıkandığını duydu.

— Hakkınız var Çetin bey. Bunları etraflıca düşünmeli ve ani karar vermemeli idim. Bundan sonra daha dikkatli ve ihtiyatlı olmaya çalışacağım.

— Yoksa tekrardan evden kaçmaya mı niyetlisiniz?

— Böyle demek istemedim. Sözlerimi yanlış anlamayın lütfen.

— Pekâlâ. Şimdi adımlarımızı biraz sıklaştıralım.

— Yürüyecek halim kalmadı galiba. Dizlerim titriyor. Ne yapalım? Sizi sırtımda taşıyacak değilim. Çaresiz yürüyeceksiniz.

Çetin'in birdenbire sertleşen sesi Suna'nın heyecanını arttırdı. Şaşkın şaşkın etrafa bakarken motorun uzaklaşan ışığını gördü ve şuursuz denecek bir hareketle durdu.

— Ne oldu? Neden durdunuz? Nereye bakıyorsunuz?

— Motor bu karanlıkta Bebek'e, yahut Beşiktaş'a varabilecek mi acaba? Zavallı Yılmaz kimbilir ne haldedir?

— Öyle mi küçük hanım. Hayatınızı kurtardığınız yetmiyormuş gibi o saygısız ve küstah adamın sağlığını merak ediyorsunuz.

— Benim nişanlımdır o...

— Hâlâ mı?

— Nasıl hâlâ mı?

— O serseri, o esrarkeş...

— Rica ederim Çetin Bey. Bu sözlerinizin bir iftira olmadığına ancak Yılmaz'la karşı karşıya gelip onun ağzından işitmedikçe inanacak değilim.

— Pekâlâ.

— O vakte kadar da onu tahkir etmenize izin veremem. Anlaştık değil mi?

— Tamam.

— O halde az evvel söylediğiniz gibi adımlarımızı sıklaştıralım ve bu kâbuslu yolculuk sona ersin artık.

— Nasıl isterseniz. Lütfen çantalarınızı alın, biraz da siz taşıyın. Ben yoruldum.

— Fakat...

— Çantayı çok doldurmuşsunuz. Anlaşılan nikâh için lâzım olan her şeyi bu küçük valize sıkıştırmışsınız.

— Alay mı ediyorsunuz?

— Hayır. Acaba çantanızda kalın bir hırka var mı?

— Neden sordunuz?

— Varsa onu giyer ve soğuktan böyle titremezdiniz, beni de ceketsiz bırakarak üşütmezdiniz.

— Başka giyecek ceketim yok.

— Öyle ise belki sevgilinizin yanında bu kadar üşümeyeceğinizi düşünerek yanınıza lüzumsuz eşya almadınız.

— Küstah!

— Evet, başka?

— Fazla konuşmıyalım. Lütfen yürüyün.

— Ben bundan acele yürüyemem. Siz isterseniz koşabilirsiniz.

— Yalnız gidemiyeceğimi bildiğiniz için beni tehdit mi ediyorsunuz?

Karşı karşıya durmuşlar, iki düşman gibi birbirine meydan okumakta idiler.

— Soğuktan dişlerinizin birbirine çarpmakta olduğunu duymasam sizi yarı yolda bırakırdım ama bunu yapmayacağım ve size kesin olarak şunları söyliyeceğim: Beni iyice dinleyin. Ben kimsenin emriyle hareket etmem, hele sizden hiç emir almam. Dilersem size sadece Suna derim, dilersem hanım, istersem hanımefendi. Durun daha bitmedi. İstersem sizi öperim, canım istemezse öpmem. Anlaşıldı mı?

— Ne demek istiyorsunuz?

— Şunu demek istiyorum. İşte böyle.

— Hayır, yapmayın. Beni öpmenizi istemiyorum. Bırakın beni. Birkaç saat evvel beni öptüğünüzü hâlâ af edemedim. Şimdi de...

— İçimdeki şeytanı uyandırmayın dedim size...

— Bırakın, hayır, ha...

Kelimenin sonunu tamamlıyamadı, Çetin'in dudakları sesini boğazına tıkamıştı. Valizin ağır ağır elinden kayarak yere düştüğünü fark etmedi. Elleriyle onu itmeye çalıştı. Boş bir çaba idi bu. Yenileceğini biliyordu. Onun dudakları o kadar sıcak ve çıldırtıcı idi ki..

— Şimdi daha çabuk yürüyebiliriz güzelim. Gücüm arttı. Valizinizi de taşıyabilirim.

Suna bu sözlere verecek cevap bulamadı. Sarhoş gibiydi. Çetin'in ceketinin sıcaklığını omuzlarında, kolunun sıcaklığını bütün varlığında hissetti. Başını onun omuzuna dayadı. Böylece dünyanın öteki ucuna gidebilirdi ama ne yazık ki dakikalar çok çabuk geçmekte idi şimdi.

— Evin ışıkları göründü. İzin verin. Ceketimi giyeyim, çantanızı da tekrar siz taşıyın. Birine rastlarsak bizi yanyana yürüyen iki yabancı pozunda görmesini istiyorum.

— Öyle yorgunum ki...

— Birazdan yatağınıza girer, güzelce dinlenir ve uyursunuz yavrum.

— Ağlamak istiyorum.

— Yatağınızda doya doya ağlarsınız.

— Susun! Aman Allahım, en korktuğum şey başıma geldi. Bakın, bakın, uzaktaki pencerede Yılmaz'ın ablası.

— Nerede?

— Komşunuzdaki evde... Onun önünden geçmeye mecburuz.

— Arka kapıdan giremez miyiz?

— İmkânı yok.

— Çaresiz yolumuza devam edeceğiz. Korkmayın, rahatça yürüyün.

— Eyvah, mahvoldum. Yarın herkes benim gece yarısı bir yabancının yanında eve döndüğümü söyleyecek.. Dedikodular annemle babamın kulaklarına gidecek, herkes benden bahsedecek ve nişanlımın niçin benimle beraber olmadığını, bu yabancının kim olduğunu birbirine soracak, türlü yorumlar yapılacak... İşte korktuğum ve kaçtığım başıma geldi.

— Beni dinleyin... Telaşlanmayın... Çocuk gibi davranmayın. Bir suç işlemiş gibi başınızı öne eğmeden rahatça ve korkusuz adımlarla yürüyün!

— Kabil mi? Dizlerim titriyor.

— Benim yanımda rahat değil misiniz?

— Rahatım... Korkmuyorum. Fakat.

— Öyle ise neden ağlıyorsunuz? Bu göz yaşlarına sebep nedir?

— Bilmiyorum. Beni niçin öptünüz?

— Hiç beklemediği bu soruya genç adam şaşırdı kaldı. Birdenbire durdu.

— Niçin mi? Her halde sizi öpmek istediğim için?

— Fakat...

— Fakat siz de beni öptünüz Suna... Unuttunuz mu?

— İstemiyordum.

— Sizi zorlamadım cicim. Bilerek, isteyerek öptünüz.

— Sizin içinizdeki şeytan beni kışkırttı.

— Hayır.. O dakikada bunu düşünmemiştim. Şimdi bu soruları bırakın. Kesin olay şudur: Birbirimizden hoşlandığımız için öpüştük. Ve pek iyi yaptık. Şimdi bu konuyu bırakalım. Siz komşudaki kadının gözlerinden nasıl uzaklaşabileceğimizi tasarlayın. Bir an evvel odanıza nasıl kavuşabileceğinizi düşünün, titriyor, üşüyorsunuz.

— Bir şey düşünecek halde değilim. Kafam çalışmıyor. Yorgunum, bitkinim.

— Öyle ise bana güvenin ve korkmayın.

— Korkmuyorum. Size güveniyorum. Durumu siz idare edin.

Gerçekten de içinde öyle derin bir güven ve rahatlık duymuştu ki, bunun sebebini araştırmak bile istemiyordu artık. Bu duyguların tesiri altında başını kaldırdı, Çetin'in yüzüne baktı.

— Bakın artık ağlamıyorum. Yanınızda serbestçe yürüyerek komşunun penceresinin önünden geçip bahçe kapısından içeri gireceğim.

— Buna sevindim. Sizden böyle enerjik bir hareket

bekliyordum. Suçlu olmadığınızı düşünürseniz kendinize güveniniz artar. Haydi adımlarımızı sıklaştıralım. Varsın komşu hanım bizi gözetlesin.

— Unutmayın, komşu hanım Yılmaz'ın ablasıdır.

— Daha iyi ya, kardeşinin yaptığı uygunsuz hareketi öğrenince sizi değil onu suçlayacağı şüphesizdir.

— Belli olmaz.

Yanyana, iki dost gibi konuşarak tehlikeli çevreyi arkada bıraktılar.

— Bakın misafirlerin hepsi henüz dağılmamış. Bahçedeki masalarda oturanlar var.

— Ben hepsi gitti sanmıştım. Her halde bu tarafta oturanlar çene çalmaya dalmışlardır. Her ne ise, benim onlarla uğraşacak halim yok. Kimseye görünmeden mutfak kapısından geçip odama gideceğim.

Bu sözleri söyledikten sonra birdenbire aklı başına geldi.

— Siz... dedi. Siz ne yapacaksınız? Bu saatten sonra şehre dönecek vasıta bulamazsınız.

Çetin kısa bir duraklamadan sonra cevap verdi:

— Ben şehre dönmenin çaresini bulurum oma bu durumda sizi yalnız bırakmamak, sizin yanınızda kalmak daha doğru olur diye düşünüyorum. Ne dersiniz?

Suna heyecanla:

— Evet... Evet... diyebildi.

— O halde doktorun muayene odasında geceyi geçiririm. Yarına Allah kerim. Şimdilik size iyi uykular dilerim. Düşünmeden rahatça uyuyun. Benim her şeyi idare edeceğime inanın. Allah rahatlık versin Suna.

Genç kız gürültü etmemek için ayaklarının ucuna basarak odasına çıktı, kapısını yavaşça kilitledi, ama kendisini her zaman yaşadığı dekor içinde bulunca içinin heyecanı büsbütün arttı.

— Ne yaptım ben? Bir gece, yok birkaç saat içinde neler yaptım? Niçin yaptım? Şimdi ne olacak? Yarın ne olacak?

Kendi kendine bu cevapsız soruları sorarken şuursuz denecek bir hareketle sırtından elbisesini çıkarmıştı. Bu, düğün için diktirmiş olduğu esvaplardan biri idi ve kendisine pek yaraşmıştı. Şimdi buruşmuş, etekleri kirlenmiş, kolunun bir ucu yırtılmıştı.

— Yazık, dedi. Bu entariyi pek sevmiştim...

Acı acı gülümseyerek onu dolaba asarken onunla bu dakikadaki Suna arasında bir benzerlik buldu:

— Birkaç saat evvel ben de güzeldim. Şimdi yüzüm yorgun, gözlerim ağlamaktan kızarmış, dudaklarım... Hayır, onlara bakmak istemiyorum. Bana korkunç şeyler hatırlatıyor. Korkunç... Tatlı...

Birdenbire gelen bir öfke ile elbiseyi asılı olduğu dolaptan çıkardı, buruşturarak bir çekmeceye koydu. Bunu yaparken bütün bu olaylardan öcünü almak istiyordu sanki.

Telaşla ve garip bir korku ile irkilerek geceliğini giydi, yatağına yattı. Karanlığa gömülerek hatıralardan uzaklaşacağını umuyordu ama kafasının içinde binbir görüntü bir sinema şeridi halinde durmadan belirip kayboluyordu.

Çetin? Yılmaz?.. Kuvvetli bir erkek kolu belini sarıyor, sıcak bir nefes yüzünde dolaşıyor ,tatlı bir ses yavaşça kulağına bir şeyler fısıldıyor. Rüzgâr.. Dalgalar bir ninni gibi... ve uyudu.

* * *

Derin bir uykuda iken kapısına vurulmakta olduğunu duyunca yatağından fırladı.

— Kim o?

— Benim Suna, kapıyı aç.

— Ne var, bir şey mi oldu? Bu saatte neden geldiniz Nazlı abla?

Evet, gelen Yılmaz'ın ablası idi.

— Saat dokuzu geçti. Seninle konuşmak istiyorum.

— Bir dakika izin verin, sabahlığımı giyeyim.

Uyku sersemliği ile bir gece evvel geçenleri birdenbire hatırlayamamıştı. Komşu oldukları için Nazlı'nın bazan yaptığı gibi böyle teklifsizce odasına gelmesine şaşmamıştı.

Sabahlığını giyerken kapının dibinde bıraktığı çamurlu ayakkabıları ona korkunç gerçeği hatırlattı. Kalbi çarparak onları karyolanın altına doğru itti. Ortalıktaki karışıklığı çabucak düzeltti.

— Buyurun Nazlı abla!

Fakat Nazlı'nın yüzü bu sabah her zamankinden sevimsizdi. Bir fırtına koparacağı besbelli idi. Kendisini iskemlenin üstüne atarak derin bir nefes aldıktan sonra bir yargıç edasıyla:

— Biraz evvel Şule bize geldi dedi.

— Hangi Şule?

— Pembe yalınınki.

— Ha, evet, ne istiyormuş?

— İstediği bir şey yok. Seni görmüş.

Suna, nereden bulduğunu anlayamadığı bir güçle Nazlı'ya baktı.

— Beni ne zaman ve nerede görmüş? Beni görmek o kadar önemli bir şey mi imiş?

— Saçmalama Suna. Böyle yüksekten bakmakla beni susturacağını umuyorsan yanılırsın. Dün gece ben de seni görmüştüm.

— Öyle mi?

— Evet, yanında bir erkek vardı.

— Olabilir.

— Bu erkek nişanlın değildi. Şule de aynı şeyi görmüş.

— Ya?

— Alay edecek bir konu değil bu. Bana cevap ver. Yoksa her şeyi gidip annenle babana haber vereceğim. Sana doğrudan doğruya geldiğime beni pişman etme.

— Teşekkür ederim ama, benim size söyleyecek bir şeyim yok. Şimdi siz bana cevap verin. Sabah karanlığında size bu önemli haberi vermeye koşan Şule hanıma siz ne dediniz?

— Bir şey diyemedim. Durum açıktı. Kardeşimin nişanlısını o da benim gibi gece yarısı yabancı bir odamla yanyana yürüyorken görmüştü.

— Şule hanım buna çok şaşırmıştı değil mi?

— Şaşmaz mı?

— Siz de ona hak vermiştiniz.

— Başka ne yapabilirdim?

— Şule hanım yanımdaki erkeği tanımış mı?

— Hayır. Bir yabancı olduğunu söyledi.

— Fakat siz onu tanıdınız.

— Evet, evinizde bu gece ilk defa gördüğüm adamdı.

— Adını biliyor musunuz?

— Baban onu bana tanıtmıştı. Adı sanırım Çetin Başaran'dı.

— Tâ kendisi.

— Tekrar ediyorum. Bu tavırlarını bırak Suna. Son gülen daha rahat güler. Bunu biliyorsun. O halde ağaçların altında seni öpen adam da o idi.

— Artık buna da siz karar verin.

— Bana bir açıklama yapmak istemiyor musun?

— Buna lüzum görmüyorum.

— Onunla ne sebepten gecenin o saatinde sokakta dolaştığını da söylemiyecek misin?

— Hayır.

— Nişanlının neden sizinle birlikte olmadığını açıklamıyacak mısın?

— Hayır.

— Yılmaz'ın nerede olduğunu ve bu gece eve niçin dönmediğini sorabilir miyim?

— Bu soru çok garip. Eve döndüğü zaman bunu kendisine sorsanız daha doğru olur sanırım. İstediğiniz cevabı alır rahatlarsınız.

— Demek sen bana cevap vermiyeceksin. Pekâlâ. Fakat bu kırıcı sözlerine pişman olacağını sana şimdiden haber veriyorum. Kardeşimi ne kadar sevdiğimi ve onun uğruna en büyük fedakârlıktan kaçmayacağımı sen herkesten iyi biliyorsun. Demek istiyorum ki, aramızda son söz söylenmiş değildir. Tekrar görüşeceğiz ve o zaman şartlar bambaşka olacaktır.

Bu tehdit kelimelerini öfkeden titreyerek savurduktan sonra yaşlı kız sert bir hareketle kapıyı açıp gidince Suna bir iki saniye olduğu yerde hareketsiz kaldı. Birdenbire yorgunluğunu hissetmiş gibi vücudu gevşetmişti. Düşmemek için büyük bir çaba harcayarak bir iki adım attı, yatağına uzandı. Düşünmeye, olayları zincirlemeye ve tekrar gelecek hücumlara karşı koymak için kendisini hazırlamaya ihtiyacı vardı.

İlkin birbirini tutmayan, birbirleri ile çelişen durumları ayırmaya çalıştı ve yavaş yavaş, en esaslı iki nokta ile karşı karşıya bulunduğu kararına vardı. Birincisi, artık Yılmaz'la evlenmesinin bahis konusu olamayacağı idi. İstese de bunu yapamayacaktı. Onu sevmediğine, aşkla sevmediğine emindi şimdi. İkinci nokta, bir gece evvelki durumun kulaktan kulağa fısıldanarak çirkin ve abartılmış bir dedikodu haline gelmesi idi. Bunu, vakit geçirmeden Çetin Başaran'a bildirmek zorunda idi. Yalnız başına bu duruma bir çare bulamayacağını düşününce yatağından fırladı, giyinmeye başladı. Kafasının içinde binbir cevapsız soru kaynaşmakta idi.

— Acaba Çetin bey hâlâ babamın muayene odasında mı, yoksa güçlükleri umursamadan beni bırakıp kaçmış mı?

— Babam haber alınca ne düşünecek? Beni anlamaya çalışacak mı?

— Yılmaz'la evlenemiyeceğimi söylersem annem sinir buhranı geçirecek mi?

— Yılmaz bu sabah evine, yani komşudaki eve döndü mü? Dönmüşse onunla tekrar karşılaşacak mıyım? Ona ne diyeceğim?

Dün gece Çetin'in hareketlerine Yılmaz neden cevap vermedi ve kendisini savunmadı?

— Korkunç bir geçitten geçmekteyim. Allah'tan yardım istemekten başka çarem kalmadı.

Durum gerçekten korktuğu kadar karışık, çelişkili ve önemli idi. Bunu karşılayabilmek için var gücünü toplamalı, annesiyle babasına, Yılmaz'a, dedikoduculara ve Çetin'e meydan okumalı idi.

Çetin... Tehlikeli adam. Onun içindeki şeytan her şeyi yapabilecek kadar kuvvetli.

* * *

Suna, gece geç yatmış olan babasını uyandırmamak için kapısını yavaşça açtı, ayaklarının ucuna basarak sofaya çıktı ve çıkar çıkmaz da merdiven başında Yılmaz'ın durmakta olduğunu gördü.

İlk anda, şuursuz denecek bir tepkiyle ,geri dönmek, odasına kapanmak istedi ama, bu isteğini hemen yenerek ağır ağır ona doğru yürüdü. Savaş başlamıştı. Şimdi bütün engelleri yenmesi gerekti. Büyük bir irade gücüyle:

— Günaydın Yılmaz diyebildi.

Genç adamın yüzü karmakarışıktı. Uykusuz, sinirli bir gece geçirdiği belli idi. Öfkeden boğulan bir sesle:

— Suna... Sen... diye söze başladığı halde durdu. Cümlesini bitiremedi.

— Beni dinle Yılmaz. Durumu dostça görüşelim.

— Dostça... Bana yaptığın... Ablam her şeyi anlattı.

— Ben sana birşey yapmadım. Sen kendini savunmalı nişanlını yabancı bir adamın eline isteyerek, bilerek bırakmamalı idin. Gece yarısı eve yalnız dönemezdim ben. Bunu senin düşünmen gerekti.

— O adam...

— Evet o adam, sana hakaret etmişti ama, sen de onun karşısında suçlu bir çocuk gibi titrememeli idin. Sen erkekçe cevap verecek, onun yalan söylediğini ispat edecek yerde o hakaretlere boyun eğdin.

— Fakat...

— Bu sözleri bırakalım artık. Seni aldatacak değilim, olaylar bana gerçek duygularımı anlattı. Seninle evlenemiyeceğim Yılmaz.

— Nasıl olur? Beni seviyordun.

— Yanıldığımı anladım.

— Kabil değil olamaz bu.

— Bu konuda fazla konuşarak birbirimizi kırmayalım Yılmaz. Dostça ayrılalım.

— Hep o adamın iftiraları yüzünden.

— İftira olduğunu açıklamak sana düşerdi. Neden ağzını açıp bir tek kelime söylemedin? Hâlâ da söyleyemiyorsun. Demek onun dedikleri gerçekti.

— Ben...

Yılmaz'ın sesi öfke ve kinle titriyordu. Güçlükle devam etti:

— Ben ona göstereceğim. Ondan intikam alacağım. Bunu onun yanına bırakmayacağım.

— Neler söylüyorsun? Lütfen saçmalama.

— Dedim ya. Ablam bana her şeyi anlattı.

— Sana biraz evvel gece yarısı yalnız başıma eve dönemeyeceğimi söylemiştim. Yanımda Çetin beyin bulunması normaldi.

— O gelmeseydi.

— Evet, o gelmeseydi ve biz evlenseydik büyük felâket olurdu.

— Şimdi ne olacak? Ne yapacağız?

— Demin de söyledim. Artık birleşmemize imkân olmadığına göre ayrılacağız. Tekrar ediyorum, bana kalırsa etrafta bir dedikodu sebebi yaratmadan dostça ayrılalım. Ablan da sabah karanlığında gelip ona büyük ve önemli haberi veren Şule hanımı susturma çaresini bulsun.

— Son... son sözün bu mu?

— Beni dinle Yılmaz. Eğer kendi ailenin, en başta babanın sana olan güvenini kaybetmek istemezsen bu duruma büyük bir önem vermediğini, ikimizin de yanlış bir adım attığımızı anladığımız için evlendikten sonra ayrılacak yerde, vakit geçmeden bu nişanı bozmaya karar verdiğimizi söyler, olayı kapatırsın. Aksi takdirde, iftira dediğin sözlerin gerçeği belirttiği meydana çıkarsa bundan zararlı çıkacak olan kuşkusuz sensin.

— Beni tehdit mi ediyorsun?

— Hayır, soğukkanlılıkla düşünmeni tavsiye ediyorum.

— Beni sevdiğini sanıyordum.

— Yanılmışsın. Ben de yanılmışım.

— O halde?

— Başka diyecek bir şey yok.

— Öyle mi?

— Bak, bana karşı bile kendini savunamıyorsun?

— Ben...

— Güle güle Yılmaz.

Bu sözlere verecek cevap bulamayan genç adam öfke ile yumruklarını sıktı.

— Bu iş burada bitmedi. Ona göstereceğim ben. Ondan intikam alacağım.

Suna yorgun, çaresiz bir tavırla eski nişanlısına baktı ve bu bakış bütün kelimelerden daha kuvvetli olduğu için Yılmaz başını eğerek merdivenlerden indi.

Bahçe kapısının kapandığını duyunca genç kız rahatladı, büyük bir savaştan çıkmış insan bitkinliğiyle bir kanapeye çöktü. Artık düşünemiyordu. Kendisini akıntıya bırakıtı. Dalgalar onu nereye götürürse gidecekti. Yarı uykuda, yarı uyanık bir halde dakikalarca kımıldamadan, bir yere bakmadan, bir şey görmeden öylece kaldı.

Bu sersemlikten onu dadısının sesi kurtardı. Aşağıda birisiyle konuşmakta idi.

— Size çayınızı getireyim mi efendim?

— Teşekkür ederim kalfa. Getirirsen iyi olur.

Bu ses Çetin'in sesi idi. Yarım saat evvel onunla görüşmek için odasından çıktığını unutmuştu. Evet onunla konuşması şarttı. Bu acaip durumu ancak onunla görüşebilir, ancak ondan bir tavsiye veya yardım bekleyebilirdi. Üzülmenin, çırpınmanın faydası yoktu. Ok yaydan fırlamıştı. Daha fazla beklemek boştu.

Birden karar vererek yerinden kalktı, ağır ağır merdivenleri indi.

* * *

Suna son basamağa geldiği zaman açılan iki kolun yolu kapadığını farkederek başını kaldırdı. Karşısında Çetin durmuş gülümseyerek ona bakmakta idi.

— Günaydın küçük hanım, iyi uyudun dinlendin mi?

Kendisine «Sen» diye hitap edildiğini anlayamadan ve bir dakika evvel aldığı kararı da hatırlamadan:

— Müsaade edin de geçeyim Çetin bey, dedi.

— Yoksa sen de merdiven başında karşılaşmanın iyiye yorulmadığına inanıyor musun?

— Rica ederim, bırakın da geçeyim.

— Bir gece içinde büyümüş, kocaman bir hanım olmuşsun sen. Dün akşamki ürkek kız nerede?

Suna kızardığını hissetti.

— Lütfen benimle alay etmeyin.

Sesi titrekti. Yalvarıyordu.

— Böyle bir niyetim yok. Aslında ben bazan kavga ararım ,yahut karşımdakine takılır, onu kızdırmaktan hoşlanırım ama alaycı huyum yoktur. Bak kalfa çayı getirdi. Mis gibi kokuyor .Gel de karşı karşıya kahvaltı edelim.

Kolundan tutmuş, masaya doğru onu yürütmeye başlamıştı. Fakat onun şaka edecek, şakadan anlayacak hali yoktu. Öfke ile:

— Benimle alay ettiğiniz belli, dedi. Fakat benim hiç de size cevap verecek keyfim yok. Çünkü gülecek, eğlenecek durumda değiliz.

— Öyle mi? Hele bak.

Bunu söylerken çok sakin bir tavırla kızarmış ekmeğe tereyağ sürmeye başlamıştı. Suna bir sandalye çekerek karşısına oturdu ve o iştahla yiyip içerken sabahtan beri geçen olayları Nazlı'nın ve Yılmaz'ın gelişlerini büyük bir telaş ve heyecanla anlattı. Susunca Çetin ona hayretle baktı.

— Bütün bunlardan bize ne?

Sesi o kadar kayıtsız ve rahattı ki genç kız sabırsızlıkla haykırdı:

— Bize ne mi? Söylediklerimi anlamadınız mı?

— Çok iyi anladım. Evet bizi görmüşler, fakat başka çare var mıydı? Motorda kalamazdık. Yürümekten başka ne yapabilirdik? Hava soğuktu, sisli idi. Sen üşüyordun, seni ısıtmaya mecburdum.

Onun bu soğukkanlılığı genç kızı büsbütün çileden çıkardı.

— Sadece beni ısıtmak için mi kolunuzla belimi sıkı sıkı sarmış, bunun için mi beni kendinize yaklaştırmıştınız?

— Ne demek istiyorsun?

Genç kız bu ciddi soru ve onun birdenbire ciddileşen yüzü karşısında şaşaladı, düşünmeden söylediği sözlere pişman oldu.

— Şey... Özür dilerim, ne dediğimi bilmiyorum.

— Özür dilemeye lüzum yok... Başını önüne eğmek de lüzumsuz. İşte sana cevap veriyorum. Senin yerinde meselâ Nazlı abla dediğin hanım olsaydı onunla hiç meşgul olmazdım. Başımı çevirip ona bakmadan yürür geçerdim.

Çok normal ve inandırıcı bir sesle söylenen bu sözler birdenbire havayı değiştirdi. Genç kız, öfkesinin, yani fırtınanın bir dakika içinde durulduğunu, içine mutluluğa benzeyen tatlı bir duygunun sıcaklığı yayıldığını hissetti. Demek bu ismi gibi çetin adam ona karşı kayıtsız değildi.

— Ben de bunu söylemek istemiştim. Nazlı abla ve onun gibi düşünen kimseler bizim soğuktan korunmak için birbirimize yaklaştığımızı düşünmezler, başka mana verirler.

— Doğru. Böyle düşünenler de olur. Haklısın yavrum. Bazı insanlar da iki dostun karşı karşıya oturup konuşmalarını bile normal saymazlar.

Bu sözleri karşısındakine güven vermek için söylerken onun masa üzerinde duran elini tutmuştu.

— Beni anladığınıza sevindim Çetin Bey. Nişanlı bir kızın bir yabancı ile gece yarısı yanyana yürümesini pek az kimse hoş karşılar değil mi?

— Senin bu delikanlı ile tam anlamda nişanlı olduğuna pek inanamıyorum ben.

— Yanılıyorsunuz. Onunla nişanlanmıştık ama az evvel ona aramızda bir yakınlık kalmadığını, nişanımızın bozulduğunu söyledim. Annem kalkınca nişan yüzüğümü ona vereceğim. Yılmaz'ın ailesine gönderir.

— Nişanınızın bozulduğunu söyleyince Yılmaz bey bunu nasıl karşıladı?

— Çok üzgün ayrıldı. Ben de üzüldüm doğrusu.

— Şimdi bunun için ağlayıp sızlama. Onun gururu yaralandı, kalbi değil. Bundan emin olabilirsin.

— Ağlamıyorum. Pişmanlık da duymuyorum. Ona acıyorum.

— Bu duygunu yenmeye çalış... Sana, belki kendinin de itiraf edemediğin bir gerçeği söyleyeceğim: Bana kalırsa senin de içinde uyuyan bir şeytan var, vakit vakit uyanıyor.

— Bugüne kadar böyle bir şeytanın varlığını hissetmemiştim. Sizi tanıdıktan sonra ben de artık kesin olarak bunu reddedemiyorum.

Bu sözlere cevap verecek yerde onun gülümseyerek yemeye devam ettiğini görünce yine kendisiyle alay ettiğini zannederek birdenbire elini onun elinden kurtardı. Heyecanla:

— Siz ne biçim adamsınız? dedi. Başımızın üstünde bir fırtına kopmak üzere iken durmadan nasıl bu kadar iştah ile yiyip içiyorsunuz?

— Ne yapayım, karnım aç benim.

— Görüyorum. Sizinle ciddi konuşmaya imkân yok. Bir hafta yemek yememiş bir çocuğa benziyorsunuz. Ben gidiyorum.

Yerinden kalkmıştı ama kuvvetli bir el onu yakaladı.

— Gitme, bir dakika beni dinle: Varsın başımız üstünde fırtına patlasın, ben senin yanında olacağım, herkesle çarpışacağım. Üzülme. Bana güven ve inan.. Bugün İstanbul'a bile inmeyerek olayların gelişmesini bekleyeceğim. Tamam mı?

Genç kız tekrar içine dolan mutluluğu belli etmemek için elini kurtararak dışarı kaçtı.

* * *

Fırtına, Suna'nın beklediği gibi hemen patlamadı. Annesiyle babası gece geç yatmış, rahatsız edilmemelerini kalfaya tenbih ettikleri için henüz uyanmadıklarını zannetmişlerdi. Halbuki doktor sabah erkenden bir hastaya çağrıldığı için gitmiş, Füsun hanım da yorgunluğunu gidermek için henüz odasından çıkmamıştı.

Suna kalfadan bunu öğrenince Nazlı'nın neden hâlâ gelip patırdı koparmadığını anlamıştı. Mutlak pencerede oturup doktorun gelmesini gözetlemekte idi. Doktor geldikten ve Füsun hanım da aşağıya indikten sonra harekete geçeceği kuşkusuzdu. Bu inançla Çetin de, iki saat için İstanbul'a inmeye karar verdi. Önemli işlerini sıraya koyar koymaz geri dönecekti.

— En geç dörtte burada olurum, dedi.

Suna bir taraftan babasını, öte yandan Çetin'i sabırsızlıkla bekleyerek evin içinde dolaşıp duruyordu.

Saatler ağır ağır geçti ve herkesten evvel doktor eve geldi.. Onu odasının penceresinden gören Suna, kalbinin çarpmasını durdurmuş gibi iki eliyle göğsüne basarak aşağıya indi. Yorgun babasını hergünkü gibi gülümseyerek karşılayacak, şapkası ile pardesüsünü alacak, onun koluna girip çay masasına doğru yürüyeceklerdi. Fakat bunları yapamadı. Çünkü babasının kaşları

çatıktı. «Hoş geldin babacığım» diyen sevgili kızına yüz vermedi ve çay masasına gidecek yerde sert adımlarla salona doğru yürüdü ve otoriter bir sesle kızına seslendi:

— Buraya gel Suna. Kapıyı kapa ve şuraya otur.

Genç kız cevap verecek kuvveti bulamadan suçlu sandalyesine çöktü. Titriyor, babasının ne söyleyeceğini, nereden başlayarak onu suçlayacağını heyecanla bekliyordu.

— Şimdi söyle bakalım. Ne oldu? Bu sabah ben erkenden bir hastaya giderken karşıma Yılmaz çıktı ve bana nişanınızın boğulduğunu söyledi. Doğru mu?

— Evet babacığım doğrudur. Nişanı bozmak zorunda kaldım çünkü bütün iyi niyetime rağmen onu sevemediğimi anladım. Bu şartlar altında onunla evlenmeme imkân yoktu.

Bu sözleri söylerken sesi titriyor, gözyaşlarını zor tutuyordu. Kızını çok sevdiği halde onun bu üzgün haline aldırmadan doktor hep o sert ve otoriter sesiyle:

— Demek nişanı bozmayı teklif eden sensin, dedi. Bu kararı hiç kimseye danışmadan tek başına nasıl aldığına şaşıyorum ve bu kararını kabul etmiyorum Suna. Düşünmeden, akılsızca alınmış bir karardır bu. Şimdi bir kağıt kalem alıp Yılmaz'a yazacaksın.

— Yazacak mıyım?

— Evet.

— Niçin?

— Ona çocukça ve düşüncesizce hareket ettiğini, yaptığın işin önemini o sırada düşünemediğini söyleyecek ve ondan özür dileyerek buraya gelmesini rica edeceksin.

Hiç beklemediği bu teklif karşısında genç kız şaşkın şaşkın babasına baktı.

— Benden böyle bir şey isteyemezsiniz baba. Bunu yapamam, özür dilerim kesin olarak yapamam.

— Sebebi?

— Size söyledim. Onu sevmiyorum ve sevemeyeceğim. Aldığım karar da kesindir.

Bu defa şaşırmak sırası doktorundu. Ağır ağır yerinden kalkarak kızına yaklaştı.

— Annenle babanı seversen ve sayarsan bu saçma kararından vazgeçecek ve yanlış attığın bu adımdan geri döneceksin. Bugüne kadar sana karşı hiçbir zaman sert davranmadım ama bu defa babalık otoritemi kullanıyorum ve senden bu emrime başeğmeni bekliyorum. İtiraz kabul etmeyeceğim de aşikârdır. Anlaşıldı mı?

Bu sözleri heyecandan tıkanan bir sesle söylemişti. Kaşları çatılmış, bakışları sertleşmişti.

Suna onun yorgunluğunu gösteren bir hareketle elini başına götürerek uzaklaştığını görünce yerinden fırladı, onun ellerine sarıldı:

— Babacığım, canım babacığım bu nişanın bozulmasına neden bu kadar önem veriyorsunuz? Bu kadar ısrar etmek için, benim sevmediğim bir adamla evlenmemi istemeniz için benim anlamadığım bir sebep olmalı. Yoksa siz sevgili biricik kızınızı mutlu olmayacağı bir adamla evlenmeye mecbur etmezdiniz. Bunu niçin yapıyorsunuz baba?

Doktorun cevap vermesine sıra kalmadan kapı açıldı. Annesiyle Nazlı hanım içeri girdiler.

Füsun hanım sinirli sesiyle hemen yaygarayı kopardı.

— Ömer, haberin var mı? Neler olmuş neler.

Ve kızını karşısında görünce haykırdı:

— O yabancı adamın, o korkunç adamın seni kaçırmasına nasıl razı oldun? Bunu nasıl yaptın sen? Utanmadın mı? İşte hep böyle oluyor. Biraz kendime gelip iyileşmeye yüz tutsam yeniden sinirlerimin bozulması için bir sebep çıkıyor. Aman Allahım, şimdi de başımıza bu iş mi çıktı?

Füsun hanım cıyak cıyak bağırarak kendini bir koltuğa attı. Bu sözlerden birşey anlamayan doktor şaşırmıştı.

— Kaçırmak mı? dedi. Suna kaçırıldı mı? Bu ne demek? Bunu kim yaptı?

— Baba, beni dinleyin, ne olur dinleyin.

Suna'nın titreyerek babasına doğru bir adım attığını gören Nazlı sert adımlarla aralarına girdi ve elinde tuttuğu kağıdı doktora uzattı.

— Odasında bulduğum bu tezkereyi okuyun, her şeyi anlarsınız doktor bey.

Bunun bir gece evvel evden kaçarken yazdığı ve telaştan yırtmayı unuttuğu veda mektubu olduğunu görünce genç kız olduğu yere mıhlandı kaldı, o kağıtta kiminle birlikte gitmekte olduğunu yazmamıştı. İsim yazmayınca da babası nişanlısı ile değil. Çetin'le kaçtığını düşünebilirdi. Korku ile:

— Müsaade edin baba dedi. Size herşeyi açıklayacağım. Ben,

Öfkeden gözü dönen doktor haşin bir el hareketi ile onu iterek Nazlı hanımın uzattığı mektubu aldı, okudu.

Odaya birdenbire bir ölü sessizliği çökmüştü. Herkes nefes almaktan korkuyordu sanki. Yalnız Füsun hanımın için için inleyerek ah-vah etmekte olduğu duyulmakta idi. Bir ara inlemekten vazgeçerek kesik kesik:

— O adam korkunç bir canavardı. Kimseden çekinmeden ortalığı altüst etti, dedi. Duygusuz biri olduğu besbelli idi. Benim gibi hasta ve zayıf bir kadıncağıza bile acımadan işkence etti. Zavallı Yılmaz'cığı da kimbilir nasıl korkutmuştur. Onun gibi terbiyeli ve nazik bir gencin o canavarla kavga etmeyeceği aşikardır. Öfke ile çıkıp gitmekten başka ne yapabilirdi o.

Karısının bu şikayetlerine doktorun sesi son verdi:

— Suna, evimizden kiminle kaçmıştın?

Bu soruyu beklemediği için birdenbire şaşalayan Suna'dan evvel yine Nazlı araya girdi:

— Doktor bey, durum aşikâr değil mi? Size bütün olayları anlatmak benim görevimdir. Sevgili kardeşim Yılmaz'ın da sizden bu işi incelemenizi istemeye hakkı var.

— Bunda kaçamak yolu yok. Çok üzüldüm ve şaştım, Suna. Sen... Sen... Bilerek ve isteyerek kaçırılmaya razı oldun öyle mi?

Annesinin sesini işitince genç kız ona döndü:

— Yalvarırım anne, inanın bana. Ben kendi başıma karar vermedim. Yılmaz...

Nazlı yine atıldı:

— Şahitlerim var doktor bey. Komşulardan onu sokakta görenler var.

Bu sözler bardağı taşıran son damla oldu. Ömer bey öfkeden titreyerek haykırdı:

— Bunu da inkar mı edeceksin?

Suna'ya gelince, etrafına örülen bu ağ içinde çırpınıyor, tırnaklarını avuçlarına batırıyor, gözyaşları ile boğularak durmadan yalvarıyordu:

— Beni dinleyin. Yanılıyorsunuz... Beni dinleyin.

Doğru. Hepsi doğru ama yine de bana inanmanızı istiyorum. Yılmaz dün gece kendisiyle birlikte kitmemde ve hemen evlenmemizde o kadar ısrar etti ki dayanamadım razı oldum.

— Saçma sözlerle bizi kandırmaya kalkışma Suna.

Babasının sert ve soğuk sesine karşı genç kız yine kendisini savunmaya çabaladı. Babasına doğru bir adım attı:

— Hakkınız var, dedi. Sözlerim saçma görünüyor. Beni iyi tanıdığınız için yalan söylemediğimi biliyorsunuz. Yemin ederim ki size doğru söylüyorum. Beni kaçıran Yılmaz'dı. Ne olur inanın bana. Yalvarırım size inanın bana.

Doktor cevap veremeden kapı açıldı. Çetin Başaran

eşikte göründü. Son sözleri duyduğu için neler geçtiğini anlamak istiyormuş gibi herkesin yüzüne bakıyor, bir şeyler anlamaya çalışıyordu:

Suna'ya gelince, kimsenin kendisine inanmadığını, çaresiz kaldığını anladığı için hiç düşünmeden Çetin'e koştu:

— Yalvarırım size... onlara...

Cümlesini bitirmeden Çetin ellerini yakalamıştı.

— Ne oluyor Suna? Ne var? Bu halin nedir?

— Artık dayanamıyorum. Ne diyeceğimi bilmiyorum. Siz herşeyi onlara anlatacağınıza söz vermiştiniz. Söyleyin. Her şeyi anlatın. Herşeyi olduğu gibi.

Elleriyle onun kuvvetli erkek ellerini sıkmaya çalışıyor, onun gücüyle güçlenmek istiyordu.

— Heyecanlanma yavrum. Şimdi herşey düzelir.

Doktorla karısı bu durum karşısında ne diyeceklerini bilemeden şaşkın şaşkın onlara bakarken yine Nazlı bu fırsattan yararlanmanın yolunu buldu.

— İşte mesele açıklandı, şahide ve söze lüzum kalmadı. Kızınız her şeyi kabul ediyor demektir.

Bunu söylerken sesi ıslık çalıyor, gözleri savaşı kazanmış bir kumandan sevinciyle parlıyordu.

Çetin Başaran ellerine sarılan genç kızı yavaşça uzaklaştırarak ağır adımlarla doktora yaklaştı:

— İzin verin size çok garip bir rastlantı yüzünden şahit olduğum bu olayı kısaca anlatacağım, kızınızın bunda suçu yoktur. Sadece nişanlısına inanmış ve kaçmıştır. Bunu anladığım içindir ki onun yardımına koşmayı bir insanlık görevi saydım. Bunu yaparken de size karşı olan minnet borcumu bu vesile ile biraz olsun ödeyeceğimi umuyordum.

Görüyorum ki olaylar bambaşka bir yön almış. Gerçe-

ği size ben söyleyeceğim. Lütfen dinleyin... Siz de hanımefendi.

Onun ağır ve ciddi bir sesle söylediği bu sözler ortalıktaki heyecanı yatıştırmıştı. Herkes onu dinlemeye hazırlandı. Ve o, kelimeler üzerinde durarak kısaca her şeyi anlattı.

Çetin susar susmaz Nazlı:

— Yalan... Bunların hepsi yalan, diye haykırdı. Siz rolleri değiştiriyorsunuz. Suna'yı siz kaçırdınız. Kardeşim de nişanlısının imdadına kahramanca yetişti. Olayın gerçeği budur doktor bey. Bana inanınız.

Bu konuşmalar olurken Suna bakışlarını babasından ayıramıyordu. Onun bu sözlere tamamiyle inanmadığını, hâlâ tereddüt içinde kaldığını, durumu incelemeye çalıştığını, iyi ve kötü taraflarını tarttığını anlıyor, onun vereceği kararı heyecanla bekliyordu.

— Ne olursa olsun kızımı suçsuz göstermekte geç kaldınız Çetin bey. Konu komşu onu sizinle birlikte gördüğüne göre birkaç saat içinde bütün Paşabahçe'nin bu dedikodu ile çalkalanacağından ve herkesin Suna hakkında fena şeyler düşüneceğinden eminim. Bunu aile şerefimizle bağdaştıramıyorum.

Çetin Başaran doktorun ne demek istediğini ve ne düşünmekte olduğunu keşfedebilmek için dikkatle onu süzdükten sonra kaşlarını çattı ve ani bir kararla:

— Lütfen Yılmaz beye telefon edip buraya gelmesini rica edin. Onunla yüzleştiğimiz zaman kimin doğru söylediğini anlayacaksınız.

O zamana kadar köşesinde inleye oflaya oturan Füsun hanımın sesi birdenbire yükseldi:

— Bu başımıza gelenler nedir Allahım! Şimdi de bu yabancı bize emirler vermeye kalkıyor. Ay, bayılacağım, dayanamıyorum artık!

Karısının feryadına aldırmadan doktor telefona yaklaştı. Hepsi nefessiz gibi bakıyor, öteki taraftan gelecek sesi işitebilmek için kıpırdayamıyordu.

— Alo! Ali Beyefendi siz misiniz? Ben doktor Ömer Yücel. Oğlunuzla görüşebilir miyim efendim? Öyle mi? Vah vah geç kalmışım. Demek Adana'ya gitti öyle mi? Tabii işleriniz için efendim. Özür dilerim, rahatsız ettim. Teşekkür ederim.

Ahizeyi yerine koyduktan sonra durgun bir sesle:

Gitmiş, dedi. İşleri için acele Adana turnesine çıkmış.

— Kaçmış, yüzleşmekten, bizimle karşılaşmaktan korktuğu için kaçmış. Şimdi gerçeği anladınız mı? Kimin haklı olduğunu öğrendiniz mi?

Çetin'in bu sözlerini işitmemiş gibi doktor hep o durgun ve düşünceli seslyle ona cevap verdi:

— Sizinle konuşmak istiyorum. Özel olarak konuşmak. Muayene odama geçelim mi?

— Başüstüne doktor bey.

İki erkek ağır adımlarla uzaklaşırken o dakikaya kadar ümitle beklediği sonucun büsbütün kötüleştiğini anlayan Nazlı hanım sessizce kapıdan çıkıp gitti.

Füsun hanıma gelince, kızının yüzüne bile tekrar bakmadan:

— Sen bize yardımcı ol Allahım! Benim artık takatım kalmadı. Odama çıkıyorum. Uyumaya çalışacağım. Kimse beni rahatsız etmesin.

Merdivenlerden ah, of diyerek çıkmaya başlarken birdenbire vaz geçerek durdu. Suna'ya döndü:

— Ne yaptın? Ah ne yaptın sen? Sana bu kadar inanmış ve güvenmiştim. Ölürsem bu yüzden öleceğim. Bu rezalete dayanamayacağım ben. Birkaç saat içinde bütün ahbaplarımızın ağzına sakız olacağız. Artık sen evlenmekten ümidini kes. Ömrünün sonuna kadar bir kız kuru-

su kalacaksın. Hiçbir aile seni evine kabul edemez, çocuklarını sana yaklaştıramaz.

Karşımda öyle heykel gibi duracak yerde gel bana yardım et, merdiveni bile çıkacak halim kalmadı. İlâcımı ver. Bir kaşık daha ver. Rahatça uyumak istiyorum.

Anesinin odasından yavaşça çıktıktan sonra genç kız perişan bir halde aşağı indiği zaman muayene odasının kapısının açıldığını gördü ve Çetin'in asık yüzünden, çatık kaşlarından içeride çok sert bir çatışma geçmiş olduğunu anladı. Ne olmuştu? İki erkek neler konuşmuşlardı? Çetin'in bu bilmeceyi çözeceğini umarak olduğu yerde bir iki saniye durup bekledi. Bir ses, bir hareket olmayınca, ürkek adımlarla ona yaklaştı.

— Ne oldu? Babamla neler konuştunuz? Allah rızası için bana cevap verin Çetin Bey. Çıldıracağım. Sesi ağlamaklı idi.

Çetin onun küçük bir çocuk gibi yalvaran, yardım bekleyen çaresiz halini görmemiş de verdiği kararı bir an evvel açıklamak için sabırsızlanıyormuş gibi sert bir hareketle genç kızı omuzlarından yakalayarak kuvvetle kendisine çekti. Göğsüne bastırdı.

— Üzülme, ağlama, korkma! Bu dedikodulara son vermek için hemen nişanlandığımızı ilân edeceğiz. Tamam mı?

Öfkeden sesi titremekte idi.

Hiç beklemediği bu sözler Suna'ya gerçek olmaktan o kadar uzak göründü ki, hiç düşünmeden, şaşkın şaşkın:

— Nasıl olur? dedi. Herkesi aldatmaya, yalan söylemeye nasıl cesaret edebiliriz? Durumu daha kötülemekten başka neye yarayacak?

— Aldatmak mı? Yalan mı?

— Evet. Nişanlanmadığımız halde böyle bir olayı ilân etmek durumu daha da çirkinleştirmekten başka neye yarayacak? Hayır, buna razı olamam... Kabil değil.

Çetin Başaran güldü. Bu gülüş öfke ile, alayla karışık zoraki bir gülüştü.

— Baban hiç de seninle aynı fikirde değil.

— Olamaz. Bir saat evvel benden Yılmaz'a telefon edip ondan özür dilememi ve onunla barışmamı istemiş, bunu reddettiğim için de öfkelenmişti. Hal böyle iken, sizinle, ortalığı yatıştırmak için bile olsa, nişanlanmamı kabul etmesine imkân yok.

— Tekrar ediyorum. Baban bu teklifimi yalnız kabul etmekle kalmadı. Vakit kaybetmeden ve olay dallandırılıp budaklandırılmadan evvel hemen kararımı sana bildirmemi ısrarla söyledi. Senden de hemen cevap almaya beni adetâ zorladı.

Suna şaşkınlıktan büyüyen gözlerle ona baktı.

— İnanamıyorum... Kabil değil... Hiç bir şey anlamıyorum.

Çetin Başaran bu defa açıkça alay etti:

— Bir saat evveline kadar ben de etrafımda çevrilen manevralardan bir şey anlamıyordum. Olay çok açık ve sade imiş meğer.

— Nasıl? Ne gibi? Lütfen bu konuda alay etmeden ciddi olarak konuşun. Dün akşam bana «Benimle evlenir misin?» diye soran sizdiniz. Ben de karşılık size aynı soruyu sormuştum. Unuttunuz mu?

— O zaman hiç bir gizli amaç gütmediğini mi iddia ediyorsun?

— Ne gibi gizli bir amacım olabilirdi? Nişanlı bir kızdım.

— Olaylara bakılınca...

— Galiba olayları sizin yaratmış olduğunuzu da unuttunuz. Benim nişanlımla kaçmamı neden engellediğinizi lütfen söyler misiniz?

— Seni kurtarmak için...
— Sizden bunu isteyen mi vardı?
— Onu sevmediğini anlamıştım.
— Ben size böyle bir şey mi söylemiştim?
— Hayır, beni öpmüştün.
— Sizin zorunuzla.
— Yılmaz'ı da öyle öpmüyor muydun?
— Sizin üstünüze vazife değil. Çizmeden yukarı çıkmayın.

— Hakkın var. Yanlış yapmışım. Başından beri yanlış adım atmış ve devam etmişim. Şimdi tekrar et bakayım. Bu çevrilen manevrayı hazırlayan sen değil misin?

— Biraz nazik olun Çetin Bey. Size karşı hiç kimse manevra çevirmemiştir. Buna bir sebep de yoktur. Birkaç gün evveline kadar sizi tanımıyorduk, dünyadaki varlığınızdan bile haberimiz yoktu. Böyle saçma ve çirkin kuşkulara kapılmanızın sebebini anlamadığım gibi bunları gülünç bulduğumu da söylüyorum.

Çetin genç kızın gizli düşüncelerini okumak istiyormuş gibi derin bakışları ile onu uzun uzun süzdükten sonra sert bir sesle :

— Ben zengin bir adamım, dedi. Çok zenginim. Bunu biliyor musunuz?

Suna'nın gözleri tekrar şaşkınlıkla büyüdü, büyüdü.

— Sizin paranızdan bana ne! Bunu bilmiyorum, bilmek de istemiyorum, beni ilgilendirmez. Ben size babamla neler konuştuğunuzu sormuştum. Yoksa babamın fikir değiştirmesinin sizin servetinizle bir ilgisi olduğunu mu sanıyorsunuz? Lütfen kollarınızı omuzlarımdan çekin ve bana cevap verin.

Genç kızın bu tepkisini Çetin önemsemiyor, sessizce ve hep o derin bakışlarıyla onu süzerek gizli düşüncelerini okumaya çalışırken bir taraftan doktorla aralarında

geçen sözleri de düşünmekten kendini alamıyordu. Evet, doktor nasıl olup da bir akşam evvelki olayları yalnız kızının mutluluğu bakımından düşünecek yerde başka yönden ele almıştı.

Ona kızıyla nişanlanan adamın bir esrar kaçakçısı, bir kumarbaz, iki isim taşıyarak ailesini bile aldatan bir sahtekâr olduğunu söylediği halde bunu bir tarafa bırakıp imalı sözlerle Yılmaz'ın Suna için zengin bir koca olacağını, böyle bir damadı bulmak şansının bir daha ele geçemeyeceğini, dün geceki olaylardan sonra kızının dillere düşeceğini, kendisinin de bu yüzden hastalarını kaybederek maddi zararlara uğrayacağını açıkça anlatmıştı ve onun:

— Peki doktor bey buna ne gibi bir çare düşünüyorsunuz? diye sorduğu zaman da hafifçe kızararak:

— Vallahi bilmem oğlum, demişti. Bizi ancak zengin bir damat kurtarabilir cevabını vermişti.

— Beni mi kastediyorsunuz bu sözlerinizle? diye sorduğu zaman da yine ezilerek büzülerek şöyle demişti:

— Siz bilirsiniz ama, bence Suna'nın ismini temize çıkarmak sizin için bir vicdan borcudur. Onu kötü bir nişanlının elinden kurtardığınıza teşekkür ederim. Ancak, bunu yaparken biraz ileri gitmiş olduğunuzu siz de kabul edin. Doğrudan doğruya Suna ile temas edecek yerde bu haberinizi bana söyleyerek de onu kurtarabilirdiniz.

Evet bütün bunları doktor Ömer Yücel söylemişti ve bir bakıma ona hak vermek lâzımdı.

— Neden bu kadar ileri gittim? Neden boynuma borç olmayan şeylerle uğraştım!

— Lütfen kollarınızı omuzlarımdan çekin Çetin bey. Canımı acıtıyorsunuz.

Farkında olmadan genç kızı hırpaladığını görünce Çetin'in aklı başına geldi ve sert bir sesle sordu:

— Sana benimle evlenir misin? diye sormuştum Suna. Hâlâ cevabını bekliyorum.

Bu sözler o kadar sertti ki evlenme teklifi yerine ona:

— Senin kafanı keseceğim diyormuş gibi geldi ve hep o üzgün ve şaşkın tavırla tekrarladı:

— Buna inanamıyorum. İnanamıyorum. Neden anlamıyorsunuz?

Sesi bir fısıltı kadar zayıftı.

— Benim gibi bir milyonerin böyle bir teklifini hemen sevinçle karşılamayacak bir genç kız dünya yüzünde var mıdır? Hiç zannetmem, sen ne dersin? Böyle bir kız bulunabilir mi?

Suna başını kaldırarak onun yüzüne baktı. Gözlerinden sevinçle karışık bir şaşkınlık, bir kuşku ve biraz da korku vardı. Çetin bu bakışlarda çocukluktan yeni ayrılmış, henüz olgunlaşmamış bir genç kızın temiz sevgisini, içli bir kadın kalbinin heyecanlı ateşini okudu ama, yine de hep o şüphe zehrinin damarlarını yaktığını duydu.

— Tertemiz bir kız mı, yoksa çok bilmiş bir sosyete kadını mı beni tuzağa düşürüyor?

Onun neler düşündüğünü bilmeyen Suna heyecanını yatıştırmaya çalışarak:

— Benden cevap mı bekliyorsunuz? dedi. İşte cevabım: Bazı genç kızlar kocalarının milyoner olmasını her şeyden üstün tutarlar. Bazıları da ondan sevgi ve saygı beklerler.

— Sen? Sen bunların hangisindensin?

— Özel duygularımı bir yabancıya açıklayamam.

— Yabancıya mı? Benimle evlenir misin? diye sormadım mı ben?

— Evet sordunuz. Fakat çok garip bir soruştu.

— Nasıl sormam lâzım geldiğini bana söyler misin?

— Meselâ Yılmaz bana evlenme teklifi yaparken büsbütün başka kelimeler kullanmıştı.

— Kelimeler, kelimeler. Bunları tekrarlar mısın?

— Hepsini hatırlamıyorum.

— Ziyanı yok. Bir kısmını söyle.

— Beni beğendiğini, benden hoşlandığını, benimle evlenmekten çok büyük bir mutluluk duyacağını söylemiş ve ömür boyunca beni seveceğini ve sayacağını, beni mesut etmek için maddi, manevi her şeyi yapacağını vaadetmişti.

— Anlaşıldı. Ben böyle basma kalıp cümlelerden hoşlanmadığım için bunları tekrarlamayacağım.

— Bunlar basma kalıp cümleler değildir. Ancak sizin hakkınız var. Bu sözleri söyleyemezsiniz.

— Neden,

— Çünkü siz sahiden benimle evlenmek istemiyorsunuz.

— Anlamadım.

— Anlamayacak bir şey yok. Dün gece söylediğinizi unuttunuz mu?

— Lütfen hatırlatır mısın?

— Sizinle evlenmek mi? Allah esirgesin demiştiniz.

— Dün gecenin üzerinden saatler değil haftalar, yıllar geçti. Bugün iki defa sana «benimle evlenir misin?» diye sormadım mı?

— Alay etmek istediniz. Çocuk aldatır gibi... Hâlâ alay ediyorsunuz.

— Hayır... Hayır... Alay etmiyorum. Ciddiyim. İnan bana.

— Bunları söylerken onun ellerini yakalamış, onu kendisine çekmişti.

— Yüzüme, gözlerimin içine bakarak teklifini tekrarlayabilir misiniz?

Genç kızın sesi birdenbire değişmiş, hayatının gerçek

kalan kısmını beraber geçireceği erkeğin ciddi olup olmadığını, ona güvenip güvenemeyeceğini tartmak isteyen bir anlam almıştı.

Çetin Başaran bir saniye irkildi, şüphe zehiri yine içini kemirdi. Bu zehirin tesiriyle hemen oradan kaçabilirdi ama, kaçamadı ve niçin kaçamadığını düşünemeden içtenlikle tekrarladı:

— Sana üçüncü defa soruyorum Suna. Benimle evlenir misin?

Sesi boğuk ve titrekti. Genç kız iradesinin zayıfladığını hissetti ve şaşkın bir sevinçle ellerini ona uzattı.

Bir anda her şey değişmiş, karanlık ve fırtınalı havanın yerine parlak bir Mayıs güneşi odayı doldurmuştu.

— Size evet diyorum Çetin. Bütün kalbimle evet. Öyle mutluyum ki...

Başını onun omuzuna dayarken derin bir hıçkırık boğazında tıkandı, damla damla yaşlar gözlerinden yanaklarına süzüldü.

O zaman Çetin artık buradan kaçamayacağını, istese de, istemese de Suna'dan ayrılamayacağını anladı. Belki zaman zaman içindeki şeytanın sesini duyacak, yine şüphe zehiriyle zehirlenecekti. Ama onun hıçkırığı ve yanaklarını ıslatan yaşlar aklını başına getirdi, derin bir uykudan birdenbire uyandı. Suna'yı seviyordu. İlk dakikadan sevmişti. Artık inkâr etmek lüzumsuzdu. Bu tatlı kız onu kendisine bağlamıştı, hayatında ilk defa sıcak bir duygunun varlığını sardığını, büyük bir mucize olduğunu anlamıştı.

— Niçin ağlıyorsun sevgilim? Mutluyum dedin. Mutlu insan ağlar mı? Başını kaldır, güzel gözlerini göster bana...

— O kadar heyecanlıyım ki içimden gülmek değil ağlamak geliyor. Bu büyük sevince dayanamıyorum. Kalbim taşıyor.

Bu sözlere cevap vermeden Çetin onun başını iki eli arasına aldı. Yarı şaka, yarı ciddi:

— İki nişanlının öpüşebileceklerini bana söylemiştin dedi.

Genç kız gözyaşları arasında gülümseyerek ona dudaklarını uzattı.

— İstediğiniz zaman. İstediğiniz kadar...

— Bana artık siz demesen de olur güzelim.

— Sen... Sen... Seni seviyorum Çetin.

— O halde fikrini değiştirdin. Benim hakkımda kötü şeyler düşünmüyorsun artık?

— Nasıl? Ne gibi kötü şeyler?

— Benim kaba, hoyrat, nezaketsiz, alaycı bir adam olduğumu söyleyen sen değil misin?

— Evet ama.

— Hâlâ bu fikirde misin?

— Pek o kadar değil.

Bu sözleri neşeli, çapkın bir sesle söylemişti. Öteki aldırmadı.

— Her ne hal ise, ben sana kendimi olduğum gibi gösterdim. Seni aldattığımı, kandırdığımı iddia edemeyeceksin.

Bunu söyleyerek Suna'yı kendinden uzaklaştırdı. Yüzü ve sesi ciddi bir ifade almıştı.

— Haydi işbaşına. Şimdi ortalıktaki dedikoducuları susturmak için programımızı hazırlamalı ve vakit kaybetmeden onu uygulamaya geçmeliyiz.

Ancak bu programı hazırlamalarına lüzum kalmadı. Durumdan tedirgin olan Nazlı hanım, ortalıkta kendi kardeşi hakkında sözler söylenmemesini ve öğrendiği acı gerçeklerin annesiyle babasının kulaklarına gitmemesi için hemen harekete geçmiş ve vakit kaybetmeden şehre inmelerine hepsini razı etmişti.

— Bu dedikoducu çevrede daha fazla kalamayız.

Hemen evimize dönmeliyiz. Burası bize göre yer değilmiş meğer. Şimdiden konu komşu etrafımızı sarmaya başladı. Olur olmaz lâfları dinleyecek yerde iki üç parça eşyamızı toplayarak buradan ayrılmamız en iyi ve akıllıca bir karar olur. Yılmaz'ın da geç olmadan böyle bir kızdan ayrılmasına ve işinin başına dönmüş olmasına şükretmeliyiz. Ben şimdi babama telefon edip kararlarımızı kendisine bildireceğim ve hemen bir kamyon kiralayıp çocuklardan biriyle buraya yollamasını isteyeceğim.

Bu sözleri o kadar telaşlı ve inandırıcı bir sesle söylemişti ki, annesinin itiraz etmesine meydan vermeden eşyalar toplanmış ve Altan ailesi, birkaç saat içinde, arkalarına bakmadan Paşabahçe'den ayrılıp gitmişti.

* * *

Çetin Başaran kendi kendisini yetiştirmiş bir insandı. O henüz dört yaşında iken annesiyle babası bir trafik kazasında ölmüş oldukları için sıcak bir yuvada, kendisini candan seven insanlar arasında yaşamak zevkini hiç tatmamıştı.

Babasının ölümünden sonra amcası onu evine almıştı ama bu evde bir sığıntı olduğunu hissettiği, daha doğrusu ona sık sık bu gibi sözler söylendiği için duyguları sertleşmiş, içine kapalı ve kuşkucu bir çocuk olmuştu. İlkokulda bile yaşıtları ile arasına bir duvar örmüştü. Onların bir evi evlerinde anneleriyle babaları ve kardeşleri vardı. Onlar, elbette ki Çetin'den bambaşka idiler. İşte bu bambaşkalık yıllar yılı onu zehirlemiş, kâh insanlara küskün, kâh lüzumundan fazla atak, kâh dengesiz bir çocuk durumuna düşürmüştü.

Ortaokula gece yatılı gidince hayatında yeni bir pencere açılmış, bu pencerenin ardından dünyayı, insanları

görmeye ve tanımaya başlamıştı ama yine de sert, kuşkucu ve çekingen olmaktan kurtulamamıştı.

Amcasının çocuğu olmadığı için ne kendisi, ne de karısı Çetin.e karşı bir anne ve baba yakınlığı göstermek lüzumunu duymamış, onun amcası ve yengesi olduklarını her zaman hatırlatmışlardı. Çetin'i sıcak kucağına alan, onun için kendisini fedaya bile razı olan dadısı olmasaydı çocuk tatil aylarını da okulda geçirmek isteyecekti.

Evin havası onu adeta boğmakta idi. Doğrudan doğruya kendisine acı sözler söylemeye, dadı yüzünden cesaret edemiyorlardı ama amca ile yengenin devamlı birbiriyle kavga etmeleri onu tedirgin ediyor, bu tatsızlığa kendisi sebep oluyormuş gibi korku ve endişe ile dadısına sığınıyordu.

Amcasının içkili olduğu bir gece, yine onun öfkeli haykırmalariyle uykusundan uyanmış ve ister istemez duyduğu bazı sözler büyük gerçeği ona öğretmişti. Ancak bu olay bile hayatında bir değişiklik yapmamıştı. Yalnızdı, korkuyordu. Yengesi hırçın bir sesle :

— Yalan söylüyorsun Lütfi, demişti. Bütün kiraları toplamadın, bu ay bana kürk almaya söz vermiştin. Yine almadın. Sana son defa söylüyorum, gelecek ay kürk almazsan...

— Sus be kadın... Çocuk uyanacak, rezil olacağız.

— Ben çocuk mocuk bilmem, işte bu kadar. Hem dükkânların da, bu apartmanın da, herşeyin onun olduğunu bilmiyor mu sanıyorsun? Cin gibi oğlan, herşeyi öğrenmiştir.

— Nereden? Kimden öğrenecek?

— Meliha'yı unutuyorsun. Dadıcığı elbet ona senin paran olmadığını, ölmüş kardeşinin malının üstüne oturduğunu ona söylemiştir.

— Hayır, söylememiştir.

— Seni çok sevdiği için mi?

— Beni değil, Çetin'i sevdiği için, onu üzmek istemediği için.

— Beni ilgilendirmez.

— Kardeşimin malı üstüne oturduğumu nereden çıkarıyorsun? Yeğenimin vasisiyim ben. Ondan hiç bir şey esirgemiyorum. Yatılı okulun masrafı az mı?

— Saçmalama! Onun parası ile geçiniyorsun işte. Bilmiş olsaydım...

— Sus diyorum. Yoksa...

Bir gürültü... Bir feryat... bir hıçkırık...

Çetin o geceden sonra yengesini görmemiş, sonradan onun amcasını bırakıp gittiğini ve ayrıldıklarını öğrenmişti.

O gece Çetin'in ilk tepkisi dünyada en çok sevdiği ve güvendiği dadısının bu gerçekleri kendisinden gizlediği olmuştu. Bunu ona söylediği zaman kadıncağız, tatlı sesiyle :

— Küçücük bir yavruya bunlar söylenir miydi şekerim? Sana her şeyi anlatacağım zamandan evvel canımı almaması için her gün Allah'a yalvarıyorum.

— Ben artık onbeş yaşındayım.

— Evet ama ben seninle ancak liseyi bitirdiğin zaman konuşmaya karar vermiştim. O vakte kadar hiçbir şey yapamazsın.

— Ne yapacağımı sanıyorsun sen?

— Kararını vermeni.

— Anlamıyorum. Ne demek istiyorsun?

— Kendi mallarını idare etmek.

— Bunu yapamam. Böyle bir şeyi nasıl düşünebiliyorsun? Dört yaşında anasız babasız kalan bir çocuğu dadısı ile birlikte evine almak, çocuğun her şeyi ile uğraşmak kolay mı? Bunu yapan amcama karşı minnettarlığımı böyle mi göstermemi istiyorsun?

— Yanlış anlama oğlum.

— Ne olur dadı, bu konuyu kapayalım. Ben de sana bir şey sormamış olayım, eskisi gibi yaşayalım.

— Öyle yaparız oğlum. Yeter ki sen üzülme, düşünme. Bu konuşmamızı ve geçenleri unutalım.

Unutalım demek kolaydı. Çetin'in birdenbire hayatının bambaşka bir döneme girdiğini düşünmemesine imkân var mıydı? O güne kadar kendisini amcasının himayesine sığınmış bir çocuk sanırken birdenbire herşey değişmişti. Artık giydiği elbisenin, yediği ekmeğin öz babasının parası ile alınmakta olduğunu öğrenmek ona bir güven, bir rahatlık ve ferahlık vermekte idi. Yarını için projeler yaparken ufkunu daha geniş görüyor ve derslerine daha büyük bir inançla çalışıyordu ama bu değişikliği için için duyuyor ve yalnız amcasına değil, daha yakını bildiği dadısına bile açıklamıyordu.

Babasının serveti hakkında kesin bir bilgisi yoktu. Ancak, özellikle karısından ayrıldıktan sonra kendisini büs bütün kumara ve içkiye vermiş olan amcasının aşırı israflarından geriye pek büyük bir şey kalmadığını sanmakta idi. Bu sebepten, ondan bir harçlık istemeyi bile gururuna yediremiyor, kendisine her ay verilen paradan fazlasını sarfetmeden kendi yağı ile kavrulmak zorunda olduğuna inanıyordu. Bu inançla lise son sınıfına geçtiği zaman tatil devresi için kendisine bir iş aramaya karar vererek arkadaşı ile İzmit'e gitmişti. Fakat geçirdiği kazadan sonra İstanbul'a dönüşünde en ummadığı bir durumla karşılaşmış, amcasının bir gece çok içkili olarak eve geldiğini ve birkaç saat içinde kalp sektesinden öldüğü haberini almıştı.

Dadı yarı üzgün, yarı ürkek bir sesle:

—Senin adresini bilmediğim için haber veremedim oğlum, demişti.

Çetin bu ölüme çok üzülmemişti. Çünkü amcası ile arasında sıcak bir akraba sevgisi hiç bir zaman olmamış, hiç bir zaman amcası, ölen kardeşinin oğlunu bağrına basmamış, ona görevinin dışında ilgi ve yakınlık göstermemişti. Böyle iken, vasisinin beklenmedik ölümü onu şaşırtmıştı. Birdenbire dünya yüzünde yapayalnız kalmış bir insan durumuna düştüğünü, herşeye rağmen bir desteğini kaybettiğini anlamış, bundan sonra ne yapacağını, kime başvuracağını, ne için başvurmak lüzumunu duyacağını bilmeden, etrafındaki boşluğa eğilmekten ürkmüştü.

— Dadı, benim dünya yüzünde amcamdan başka akrabam yok mu?

— Vardı çocuğum ama amcan seni hepsinden ayırmış, kimseye yaklaştırmak istememişti.

— Kimler vardı, hatırında mı?

— Çok yıllar geçti. Şimdi hepsi bir tarafa dağılmıştır. Mesela iki teyzen vardı, seni pek severlerdi. Kimbilir dünyanın ne tarafındadırlar.

— Adlarını bilmiyor musun?

— Unuttum oğlum. Bende akıl mı kaldı. Bir de dayın vardı ama hep uzaklarda yaşardı. Halanı hatırlıyor musun sen?

— Hayır.

— Babandan bir sene sonra ölmüştü.

— Çocuğu yok muydu?

— Hayır.

— Demek dünyada yapayalnız bir insanım ben.

— Ben varım ya oğlum. Sen benim gözbebeğim, canımın içisin.

— Biliyorum dadıcığım, sen de benim bir tanemsin, ama kendi kanımdan bir kimse var mı diye sormuştum.

— Keşke bunu vaktiyle amcandan sorup öğrenseydin.

— Hakkın var. Bunca sene sonra bu nereden aklıma esti bilmiyorum. Şimdi sana başka bir şey soracağım, belki buna cevap verebilirsin.

— Sor oğlum.

— Amcamın evrakını, nereye koyduğunu biliyor musun?

— Elbette, önemli kâğıtlarını sormak istiyorsun değil mi?

— Evet.

— Masasının son çekmecesinde. Vefatı gecesi onun dolabını ve masasının çekmecelerini kilitlemiştim. Anahtarlar bendedir, istiyor musun?

— Şimdilik hayır. Ne yapacağımı henüz kararlaştırmadım. Bu sırada derslerim çok. Bir boş günümde onları seninle birlikte açar, ne var, ne yok anlarız.

— Çok şeyler bulacaksın inşallah.

— Belli olmaz, benim için çok masraf ettiğini unutma.

— Babanın varını yoğunu tüketmemiştir elbette.

— Şimdiden bir şey söyleyemem. Kağıtları okuduktan sonra emniyetli bir avukata danışacağım.

— Avukat mı? Allah kötüsüne düşürmesin.

— Başka çare yok dadı. Benim böyle işlere aklım ermez. Hem avukat dediğim kimse benim yabancım değildir. En yakın arkadaşımın babasıdır. Benimle her zaman ilgilenir. Amcamın ölümünü duyunca da hiç merak etmememi, bütün miras işleriyle meşgul olacağını söylemişti.

— Allah ondan razı olsun. O halde gelecek hafta ben o çekmecelerdeki kâğıtları bir araya toplar, hazırlarım. Sen okuldan gelince ne yapacaksan yaparsın.

— Sağol dadıcığım. Ben de resmî muameleleri yapması için onları yine avukatıma veririm.

* * *

Ancak lise diplomasını aldıktan sonra Çetin babasın-

dan kendisine kalan servetten nasıl istifade edeceğini düşünecek vakit bulmuş, önemli kararlar alabilmişti. Bu servet azımsanacak miktarda değildi. Bütün ısraflarına rağmen amcası apartmanların gelirinden ve banka faizlerinden başka bir şeye dokunmamış, bina ve arsaları satmamıştı. Bundan başka babası, (Oğlum Çetin'e yirmi yaşına geldiği zaman ödenmek üzere) ibaresiyle bir banka hesabı da açtırmıştı.

Bu durum karşısında ilk düşündüğü şey, seçeceği meslek oldu. Avukatıyla bu konuyu uzun uzun tartıştıktan sonra çocukluğundanberi kendisine bir serbest meslek seçmek hususundaki isteğini onun da olumlu karşıladığını görünce tekstil mühendisi olmak kararını ona bildirmişti.

— Birkaç sene için İsviçre'ye gideceğim. Orada olan bir arkadaşımdan bazı adresler aldım. Okulu seçtikten sonra gidiş işlemini yapmanızı da sizden rica edeceğim amca bey. Dönüşte de ya Topkapı'daki, ya da Pendik'teki arsalarımdan biri üzerine bir fabrika kurup işe başlayacağım.

— Çok güzel bir karar bu oğlum. Senin bugüne kadar okulda gösterdiğin başarıları bundan sonraki hayatında da göstereceğine eminim. Git, biraz dünyayı dolaş, insanları tanı, her bakımdan olgunlaş. Sana dilediğin kadar yardım etmeye devam edeceğimi söylemeye hacet yok. Yalnız...

— Niçin sustunuz amca bey. Lütfen bende tenkit ettiğiniz bir husus varsa söylemenizi rica ederim.

— Sana bazı tavsiyelerde bulunmak istiyorum. Bugüne kadar okulla evin arasında yaşadın. Bizim evimizden, belki de birkaç arkadaşının evinden başka bir aile içine girmedin, kimse ile görüşmedin. Bundan sonra bir delikanlı gibi yaşamalı ve Avrupa'daki dostlarının aile çevresine de girmeli, insanları tanımalısın. Artık çocuk

değilsin. İçine kapalı, çekingen değil, atak, olgun ve insanlarla kaynaşan, onları seven bir genç olmalısın.

— Teşekkür ederim amca bey. Beni uyardınız. Bu tavsiyelerinizi yerine getirmeye çalışacağım.

Fakat, yaşlı ve tecrübeli avukatın bu tavsiyelerini Çetin, bütün isteklerine rağmen, tamamıyla uygulayamamıştı. Çünkü memleket dışında iken yabancı arkadaşların aile hayatları onu alâkadar etmemişti. Dönüşte de sıkı bir çalışma devresine girdiği için buna pek az imkân bulabilmişti.

Gerçekten, bu çalışma devresinde Çetin, tekstil sanatının en ince özeliklerine kadar doğrudan doğruya eğilmiş, Topkapı'daki fabrikasını tam çalıştırdıktan sonra Pendik'te de ikinci fabrikasını kurmuş ve aile içinde bulamadığı mutluluğu mesleğindeki başarılarında bulurken, babasından kalan serveti de artırmayı başarmıştı.

Özel hayatına gelince, çocuk denilecek bir yaşta iken amcası ile yengesinin devamlı kavgalarına şahit olduğu için, bir tek kadına bağlanmaktan korkmuş, eğlence kadınları ile bile uzun süre beraber olmak istememiş, onlara inanmamış, kapılmamış, onlara bol bol para vermekle yetindiği için de rahat ve huzurun para ile satın alınabileceğine kendisini inandırmıştı.

İşte Çetin Başaran, vaktiyle İzmit'te kendisini tedavi etmiş olan Ömer Yücel beye, hem ötedenberi duymakta olduğu teşekkür ve minnettarlığı tekrarlamak, hem de, icap ederse ona maddi bir yardımda bulunarak borcunu ödeyebilmek maksadıyla Paşabahçe'ye gitmişti.

O iyi kalpli ve cömert doktorun, aradan yıllar geçtiği halde, zengin olamadığından emindi. Ancak, olaylar büsbütün başka bir yol almış, onu hiç de beklemediği kararlara doğru hızla sürüklemişti.

* * *

Suna, bir kasırga hızı ve sertliğiyle başından geçen olayların tepkisi altında şaşkın ve sersemlemiş bir halde günlerce ne düşüneceğini, ne yapacağın bilmeden evin içinde bir gölge gibi dolaşıp durdu. Devamlı bir rüya ve kâbus içinde imiş de bir anda uyanarak gerçeklerle karşılaşacağını sanıyordu. Bu gerçekler ne idi? Ne olmuştu? Bunu tekrar tekrar düşünmekten kendini alamıyordu.

— Bir yabancıya sokakta rastladım. Sert, haşin bir adamdı. Yakışıklı idi. Ondan hoşlanmadığımı ilk dakikada anladım. Ondan korkmuş mu idim? Hayır. Onunla neden uzun uzadıya çekiştim? Sokakta rastladığım bir adamla neden kavga ettim? Ona önem mi vermiştim? Sanmıyorum. Fakat ona hakaret ettim, benimle alay ettiği için ona kızdım, onu payladım. Ben böyle bir şey yapmazdım. Acaba ondan nefret ettiğim için mi bu kadar öfkelenmiştim? Bilmiyorum, hiç bir şey anlamıyorum.

Rahat, durgun bir hayatım vardı. Akademideki arkadaşlarım bana yetiyordu. Onlarla buluşup eğleniyorduk. Nişanlı idim. Yakında evlenecektim, iyi, terbiyeli bir adamdı. Beni seviyordu. Hayatımı onunla birleştirmek için bu kadarı kâfi buluyordum. Daha ne isteyebilirdim? ne isteyeceğimi acaba biliyor muydum? Hayır. Her şey normaldi. Fazlasını düşünmüyordum bile... Yılmaz'la mutlu olacağımı umuyordum. Her kadın kocasıyla anlaşmaya, onunla mutlu bir ömür sürmeye çalışır, diyordu annem. Ben de ona inanıyordum. Annem Yılmaz'ı beğeniyordu, ben de beğeniyordum. Dünyada başka bir erkeğin varlığını düşünmek aklımdan geçmiyordu. Annem, kadın kısmı fedakâr olur, kadın kısmı mutluluğu evinde, kocasının ve çocuklarının yanında bulur, diyordu. Onun tecrübesine inanıyordum. Daha doğrusu bu sözleri incelemek lüzumunu bile görmeden normal karşılıyordum. Görgüsüz, kültürsüz bir kız gibi...

Hayır, kendime bu kadar iftira etmem doğru değil. Benim de bu çağda yaşayan genç kızlar gibi, hayat hakkında bazı fikirlerim ve düşüncelerim var ama, arkadaşlarla farkımız şu: «Kendi hayatını yaşamak özgürlüğü» yani aile bağlarının esiri olmamak, hoşlandığı bir erkekle flört etmek, daldan dala uçan bir kuş hafifliği ile, dilerse, flört değiştirmek ve. Her değişiklikte gerçek aşkı tatmakta olduğuna kendisini inandırmak.

İşte ben onların bu görüşlerine katılmıyorum. Aslında, onların gerçek aşk sandıkları nasıl bir duygu acaba? Bilmiyorum. Bir genç kız bir erkeği gerçek aşkla sevdiğini nasıl anlar. Bu soruyu Yılmaz'la nişanlı olduğum süre kendi kendime defalarca sormuş, cevap alamamıştım. Arkadaşlarımla bu konuyu tartıştığımız zaman onların sözleri de beni inandıramıyor. Belki yaşadığım çevrede bu soruyu çözecek bir ortam yok, diyorum. Okuduğum romanlardaki aşklar da romancıların hayalinde yaşayan gerçek dışı olaylar belki.

— Dur... Kimi aldatmaya çabalıyorsun Suna? Sen bunu biliyorsun... Öğrendin. Bu ses... Birdenbire kulaklarında gürleyen bu ses. İçindeki şeytanın sesidir. Sana cevap veriyor işte... Onu dinle. Kaçma! Korkmadan onu dinle. Sen nişanlını sevmemiştin. Sevmiş olsaydın onun sana yaklaşmasından hoşlanacak, seni öpmesinden zevk duyacaktın.

Ötekini düşün. Onun kolları arasında zevkten titrediğin dakikaları hatırla! Bunu inkâr etme, edemezsin. Sana gerçek aşkı tattırmış olan O'dur. Çetin'dir. Artık ondan kaçamazsın. Onu seviyorsun... O da seni...

Hiç beklemediği bir anda varlığının derinliklerinden yükselen ses burada kesilmişti. Suna korku ile karışık bir heyecanla ve bu sese cevap veriyormuş gibi, cevapsız kalan sorularını kendi kendine sormaya devam etti:

— Onun beni gerçekten sevdiğine nasıl inanabilirim?

Benimle evlenmek istediğini tekrarladı, beni kolları arasında tuttu, beni öptü ama, acaba bana acıdığı için mi?

— Benimle evlenmek mi istemişti? O günden sonra birkaç gün geçtiği halde neden beni aramadı? Söyledikleri yalan mı yoksa?

— Babamla, evet babamla neler konuşmuştu? Babam onu benimle evlenmeye zorlamış mı idi?

O dakikaya kadar aklından geçmeyen bu kuşku birdenbire Suna'yı zehirlemeye yetmişti. Yükseklerden karanlık bir kuyuya düşmüş gibi başının döndüğünü, sersemlediğini hissetti. Bağırmamak için dişlerini sıktı ve nereden bulduğunu anlayamadığı bir irade gücüyle, yanında biri varmış da ona hitap ediyormuş gibi:

— Bunu anlayacağım, dedi. Şayet bana acıdığı için, yahut babama karşı gelemediği için benimle evlenmek istemişse, öleceğimi bilsem onun karısı olmayacağım. Bunu anlamalı, gerçeği öğrenmeliyim.

* * *

Kızım yemeğimizi erken yiyelim de çarşıya çıkalım bugün.

— Çarşıya mı?

— Evet, sen gelin olmayı kolay mı sanıyorsun? Alacağımız bunca şey var. Hazırlıklarımıza başlıyalım artık.

Suna, annesinin yüzüne şaşkın şaşkın baktı.

— Evet, acele hazırlanmamız lâzım. Düğüne kaç haftamız kaldı ki...

— Düğüne mi?

— Ay öyle aptal aptal yüzüme bakma kızım. Nişanlanacağını, sonra da evleneceğini bilmiyor musun?

— Fakat nasıl? Kiminle?

— Kiminle mi? Beni deli etmek mi istiyorsun sen yoksa. Zaten hastayım, halim yok, yataktan güçlükle

kalktım, bir de senin abuk sabuk laflarını dinleyemem. Çetin beyden başka kiminle evleneceksin?

— Evet ama.

— Kuzum Suna, aklını başına topla. O gece olan oldu, biten bitti, bir haftadan beri evin içinde bir gölge gibi dolaşıp duruyorsun. Artık yeter. Baban da, ben de çok üzülüyoruz. İstemezsen onunla da evlenme, bu büyük kısmeti de ayağınla tep bakayım.

— Büyük kısmet mi?

— Daha ne olsun! Genç, yakışıklı, bilgili, görgülü, terbiyeli, zengin bir adam. Üstelik de çekirdeksiz üzüm. Ne kaynana var, ne de görümce...

Annesinin bu son sözleri Suna'yı dalgınlıktan ayırdı ve kafasını kemirmekte olan soruyu ona sordu:

— Babam onunla neler konuştu anne. Bir haftadır bunu öğrenmek istediğim halde babam bir türlü bana yaklaşmıyor. Her şeyden evvel ben bunu anlamalıyım.

Füsun hanım bir saniye durakladıktan sonra:

— Erkekçe konuşmuşlar yavrum, dedi. Doğrusunu istersen ben de ona birşey sormadım.

— Babam Çetin beye kızmıştı. Yılmaz'ı da seviyordu. Öyle iken birdenbire nasıl oldu da bu durumu kabul etti?

— Durum açıktı Suna. Biz yanılmışız. Komşuların görünüşlerine kanmışız da o aileyi sorup araştırmadan Yılmaz'la nişanlanmana razı olmuşuz. Gerçekler meydana çıkınca ucuz kurtulduğumuza şükrederek nişanı geri verdik.

— Bunları biliyorum. Tekrarlamaya hacet yok. Fakat babam Çetin'in ailesini, kimin oğlu olduğunu sorup araştırmadan benim onunla evlenmeme nasıl razı oldu?

— Uzun lâf etme Suna. Baban her şeyi inceden inceye tahkik ettikten sonra ona evet dedi.

— Onu benimle evlenmeye zorlamadı mı?

— O nasıl söz? Saçmalama da hazırlan. Bir hafta-

dan beri baban hergün onunla görüşüp herşeyi kararlaştırdı.

— Neden kararlarını bana söylemek istemedi?

— Babanı tanırsın. Bir işi tam bitirmeyince konuşmaz.

— Fakat ben...

— Ben, ben deyip durma! Baban Çetin'e ait herşeyi yine kendisinden öğrendi.

— Bunları bana söylemeyecek misiniz?

— Ben bildiğim kadarını söyleyeyim. Vaktiniz pek yok ama istediğini yapmazsam ne sen rahat edersin, ne de ben.

— Öyle ise lütfen bana bildiğiniz şeyleri anlatır mısın?

— Çetin annesiyle babasını dört yaşında iken bir trafik kazasında kaybetmiş, ömrü amcasının evinde ve yatılı okullarda geçmiş. Hısım akraba diye pek yakını yokmuş. En yakın bildiği ve sevdiği dadısı onu büyütmüş. Bu kadın hâlâ onun evinde imiş. Meğer zengin sandığı amcasının ölümünden sonra ona ait bütün servetin kendi babasının olduğunu öğrenince koleji bitirdikten sonra üç sene Avrupa'nın tekstil merkezlerinde okumuş, çalışmış ve İstanbul'a dönüşünde kendi malı olan biri Topkapı'daki, biri de Pendik'teki arsalar üzerine iki fabrika kurarak işe başlamış.

Başka soracak sorun var mı?

— Şimdilik hayır, yalnız bugün ne yapmak için çarşıya çıkacağımızı öğrenirsem iyi olur.

— Yakında evlenecek kızlara çeyiz yapılır. Bunu bilmeyecek ne var.

Suna annesinin bu kısa ve kesin cevaplarına öfkelenmekten kendisini alamıyordu ama onu gücendirmemek için bütün sabrını kullanıyordu. Ona ne olmuştu, ilk gördüğü zaman kaba, görgüsüz, obur, saygısız bulduğu bir

gençle kızının geçirdiği macerayı bu kadar normal kabul etmesinin, hatta bundan memnun olmasının sebebi ne idi? Olayı duyduğu zaman ayılıp bayılmış, ortalığı velveleye vermişti. Birdenbire değişmesi nedendi? İnandırıcı bir cevap alamayacağını bildiği halde yine annesine sormaktan kendini alamadı:

— Anne, babam Çetin beyle başka neler görüştü? Hepsini bilmek hakkım değil mi benim?

— Nişan gününü kararlaştırmışlar. Cumartesi günü akşamı Çetin gelecek, yüzükleri getirecek.

— Bunu da ancak şimdi mi bana söylüyorsunuz? Çok garip şey!

— Sinirlenmeden beni dinle. Dün gece sen yattıktan sonra baban bu haberi verdi, ben de bu sabah, sana hemen bir elbise diktirmek için kumaş almaya karar verdim.

— Teşekkür ederim ama davet yapacak olmadığımıza göre elbiseye de ihtiyacım yok. Geçen bayram diktirdiğim daha yepyenidir. Babamın fazla masraf etmesine gönlümün razı olmadığını bilirsin sen.

— Sen onu hiç düşünme kızım.

— Neden? Bugüne kadar aksini söylüyordun. Yoksa babama piyango mu çıktı?

Füsun hanım bu konuşmadan sıkılmış göründü. Şaşırmış gibi kızına baktı.

— Ne münasebet! Dedi. Kızımıza bir nişan elbisesi yapamayacak kadar fakir değiliz, çok şükür.

— Şimdi bir nişan elbisesi, sonra çeyiz, sonra da düğün.

— Hayır hayır, düğün yapacak değiliz. Çetin'in Bostancı'da babadan kalma her zaman oturduğu dayalı döşeli altı odalı bir evi varmış. Babana, eve ait bir masraf yapmamasını özellikle rica etmiş.

— Rica etmiş öyle mi? Bütün bunlar bana sorulma-

dan, danışılmadan, hatta haber verilmeden oluyor. Sizin çeyiz dediğiniz şeyi de müsaade edin de ben idare edeyim. Lüzumsuz israf yapılmasını ve hoşlanmadığım kararlar alınmasını kesinlikle istemiyorum.

Füsun hanımın sabrı tükenmişti artık. Her zaman yaptığı gibi yüksek sesle bir ah çekerek koltuğun arkasına yaslandı.

— Artık dayanamıyorum. Bu uzun sorular beni çıldırtıyor. Ne istersen yap, seninle başa çıkamam ben. Zaten kaç gündür sinirlerim bozuk. Ay fena oluyorum. Bana bir bardak su ver!

Suna, her zamanki gibi, annesine su ve ilâç vererek sinirlerini yatıştırmayı başardı. Fakat ortalıkta hoşlanmadığı bir durum yaratılmakta olduğunu hissetmişti. Bunun ne olduğunu yavaş yavaş ve annesini fazla yormadan, babasına da sezdirmeden anlamaya çalışacaktı. Onların üstüne üstüne gitmekle bundan fazla birşey öğrenemiyeceği aşikârdı. Şimdilik lüzumsuz masraflara girişmeden ve annesinin şunu almak lâzım, bunu yapmak adettir gibi sözlerle zavallı yorgun babasının üzerine yüklenmesini önlemek gerekti.

— Affedersiniz anneciğim, yakında evleneceğimi söylediğin için birdenbire heyecanlanarak seni de üzdüm. Beni dinlersen alış-verişe nişandan sonra başlayalım. Çetin'le ben de bu konuda biraz konuşur, onun durumunu ve eksiklerimizin ne olduğunu öğrenirim, ona göre işe girişiriz. Olmaz mı tontonum? Sen sakın telâşlanma. Güzel başını bunları düşünerek yorma. Ben herşeyi vakit geçirmeden yapacağıma söz veriyorum.

— Benim bildiğim bunlarla büyükler uğraşır.

— Hakkın var. Sizin zamanınızda öyle idi. Bugün dünya değişmiştir. Evlenecek kızlar şimdi nelere ihtiyaçları olduğunu kendileri düşünür, alacakları şeyleri de kendileri seçer.

— Öyle ise ben odama gidiyorum. Biraz uzanır, uyurum.

— Tamam. İstersen sana yardım edeyim.

— İstemem. Kendim gidebilirim.

— Bana gücenmedin ya şekerim?

— Neden gücenecekmişim? Ne halin varsa gör. Ne yaparsan yap! Bundan sonra karışasak ben değilim.

— Böyle konuşma tontonum, çok üzülürüm. Beni anlamaya çalış. Ben hem seni yormamak, hem de babama fazla yük olmamak istiyorum. Almaya karar vereceğim herşey için önceden sana danışacağım. Aldıklarımı da herkesten evvel sana göstereceğimden şüphen olmasın. Zaten senin sandığında benim için senelerden beri topladığın o kadar çok şey var ki...

Suna annesini odasına götürdükten sonra hâlâ içini kemirmekte olan kuşkuları, belki açık havada daha durgun bir kafa ile çözebilirim ümidiyle bahçeye çıkarken hiç beklemediği bir olayla karşılaşınca büsbütün şaşırdı ve sersemledi. Masanın üstünde kendi adresine gelen bir mektup vardı. Telaşla ve kimden geldiğini hemen öğrenmek heyecanıyla zarfı yırttı. Mektup eski nişanlısı Yılmaz'dandı.

«Sevgili Suna,

Mektubuma başlarken sana «Sevgilim» diye hitap etmemek için kendimi güç zaptettim. Seni hâlâ ve her şeye rağmen nişanlım, sevgilim biliyorum ve yakında sana kavuşacağımı ümit ediyorum. İşte bu ümitle sana, zor da olsa, benim için çok acı olan gerçekleri yazıyorum. Bu mektubumu okuduktan sonra bana «Gel!» dersen, karşına yalancı bir insan olarak çıkmak istemiyorum.

Evet, Çetin beyin sözlerinde büyük bir gerçek payı var ama kendimi büsbütün kötülemek de haksızlık olur. Çünkü ben sana bütün günahlarımdan arınmış olarak ge-

lecektim. Nişanlandığımız günden, daha doğrusu seni tanıyıp sevdikten sonra tamamıyla değişmiş olduğumu söylersem bana inanır mısın Suna? Sen o kadar temiz ve asil ruhlu bir kızsın ki sana yaklaşmaya cesaret edebilmek, sana lâyık olabilmek için bir erkeğin kendisini iyice tartması ve bütün çirkin alışkanlıklarından sıyrılması gerekti. Ben de bu amaçla, geçmiş yıllarımın üzerine kalın ve yıkılmaz bir duvar çekmiş, yeni hayatıma bambaşka bir insan olarak başlamıştım. Seninle geçen mutlu günlerimin sayısı arttıkça eski günler birer birer benden uzaklaşıyordu. O korkunç ve kötü rastlantı olmasaydı birleşip dünyanın en mesut çifti olacaktık. Buna inanıyorum. Şimdi sana bizi birbirimizden ayıran o eski olayları kısaca özetleyeceğim. Beni anlar ve geçenleri sen de unutarak beni affedersen mutlu olmamız için en ufak bir engel ve sebep kalmayacaktır.

Ailemin tek erkek çocuğu olduğum için beni her bakımdan şımarttıklarını, bir dediğimi iki etmediklerini sen de biliyorsun. Yalnız babam, dilediğim her şeyi bana verdi, en ufak bir isteğimi reddetmedi. Yanından ayıramadığı biricik oğlunu, genç yaşında iş başına getirmekte ve bu tecrübesiz, hatta şımarık delikanlının sırtına ağır sorumluluğu yüklemekte bir sakınca görmemiş, Anadolu'daki işlerinin idaresini bana bırakmıştı. Bunu yaparak, kendisince ,bana olan güvenini ispat etmek ve bir bakıma beni daha da şımartmak istemişti. Bunu ben ancak senelerce sonra, çok acı bir şekilde anladım ama iş işten geçmişti artık.

Sen bir delikanlının, özellikle cebinde çok para bulunan bir delikanlının gurbette nasıl yaşadığını, nelerle ve kimlerle karşılaştığını tahmin edemezsin. Yalnızlık, yabancılık, iş dışında pek az kimseyi tanımak, boş vakitlerini geçirmek için nereye gideceğini bilmemek oralarda öyle acaip durumlar yaratır ki farkında olmadan insan kendi-

sini hiç bilmediği bir âlemin içine dalmış bulur ve bu yeni çevrede kimlere kimlere rastlar!

Ben de ,iyi bir aile çocuğu olduğunu sandığım bir gençle ahbap olmuştum. Müşterilerimizden birinin oğlu idi. Babası beni birkaç defa evine çağırmıştı Böyle yapmakla İstanbul'daki fabrika sahibinin oğlunu koruyan bir müşterimiz olduğunu babama ispat etmek istemişti. Bunda özel çıkarı olduğunu sonradan öğrendim, çünkü babamdan gelen mektuplardan ona gönderilen mallara ayrıca bir önem verdiğini anlıyordum. Oğluna gelince, onun haylaz olduğu kadar kötü alışkanlıkları da varmış meğer. Birkaç hafta içinde bunu anlamıştım ama çok geç kalmıştım. Çünkü beni yavaş yavaş esrar kullanmaya alıştırmıştı. Bu alışkanlık benim hoşuma gidiyordu. İşte gurbette işlediğim ilk suç bu oldu ve arkasından zincirleme suçlar geldi. İşim icabı şehirden şehire dolaştığım için her yerde türlü insanlar tanıdım. Bunların arasında ben de yavaş yavaş huy değiştirdim. Çok defa soyadımı kullanmıyordum, doğrudan doğruya bizim fabrikamızla ilişkisi olmayanlara da kendimi Ahmet diye tanıtıyordum.

Esrardan sonra kumar iptilasına da tutulmuştum. Artık kötülüklere arka arkaya alışıyor, bundan korku ile karışık garip bir zevk duyuyordum. Bu zevkten uzaklaşmamak için uzun süre İstanbul'a bile gelmek istememiş, ailemin ısrarlarına karşılık hep şehirden şehire dolaşmak zorunda olduğumu, işimin çokluğunu, oralardan ayrılırsam fabrikaya çok zararlı olacağını ileri sürerek hepsini avutmuştum.

Fakat, işlediğim en büyük suç şu olmuştu: Bir genç kızın bana yaklaşmasına, beni sevmesine engel olamamıştım. Gerçi günahın yarısından çoğu ona aitti. Çünkü ilk adımı atan o olmuştu. Beni evine davet eden bir ahbabımın kızkardeşi idi. Romantik bir kızdı. Birkaç kere görüştükten sonra beni sevdiğini itiraf edince ona kendisiyle

evlenemeyeceğimi açıkça söylemiştim. Ancak durum bu kadar kolay değilmiş. Kız gözyaşları arasında annesiyle babasına aramızda ciddi bir yakınlık olduğunu söylemiş ve onunla evlenmezsem canına kıyacağını da ilave etmekten çekinmemiş.

Aile haklı olarak üzülmüştü. Arkadaşım beni tehdit etmeye başladı. Ona kızkardeşinin sözlerinde büyük bir abartma olduğunu, aramızda ciddi bir yakınlık bulunmadığını söyleyince bana inanmadı ve şayet kardeşiyle nişanlanmazsam beni öldüreceğine yemin etti. Çaresiz kaldım. Ortalığı yatıştırmak için onunla nişanlanmaya razı oldum, birkaç hafta sonra da, bir daha dönmemek üzere o şehirden kaçtım, izimi kaybettirmek için de İstanbul'a döndüm.

İşte sana acı gerçekleri hiç değiştirmeden yazdım Suna. Buna inan. Yine inan ki İstanbul'a döner dönmez kötü alışkanlıklarımı kolaylıkla ve tamamıyla bıraktım. Ne esrar, ne kumar, ne içki... Hepsi uzaklarda kaldı ve bundan ötürü çok sevinçliyim.

Şimdi sana soruyorum. Beni anlayarak affedecek misin? Evet dersen dünyanın en mesut insanı ben olacağım ve tekrar ediyorum, seni de mesut etmek için var gücümle çalışacağım.

Hayır dersen?.. Bunu düşünmek istemiyorum. O zaman ne yapacağımı, ne olacağını bilemiyorum.

Fakat cevabın ne olursa olsun, seni ömür boyunca seveceğimi, senin layık olduğun saadete kavuşmanı dilediğimi bir defa daha tekrarlamama izin verir misin sevgili, sevgili Suna?»

* * *

Genç kız heyecandan titreyerek kağıtları katladı ve ne yaptığını pek bilmeden bir robot hissizliği ile tekrar zarfa koyduktan sonra yorgunluk, acımak ve öfke ile ka-

rışık duyguların tepkisiyle bitkin bir halde gözlerini kapadı, dakikalarca öyle kaldı. Bir şey düşünemiyordu. Başı boşalmıştı sanki. Yarı sersem durumda belki saatlerce böyle kalabilirdi. Telefonun zili ile birdenbire aklı başına geldi. Hâlâ elinde tuttuğu zarfı hemen mendil çekmecesine koyarak aşağı koştu.

— Alo!

— Tatlı kızım. Üç gündür seni görmemek bana uzun geldi. Sen de beni özledin mi? Alo, sana beni özledin mi diye sordum. Cevap versene!

— Seni... Evet, elbette özledim.

— Sesin pek kesik geliyor. Hasta mısın?

— Hayır. Bir şeyim yok.

— Öyle mi? Şimdi de korkuyormuşsun gibi sesin titriyor.

— Sana öyle gelmiş Çetin. Belki telefonda bir arıza var.

— Olabilir. Her ne ise ben bu akşam geleceğim. İstersen yemeği dışarıda yeriz. Sen bütün gün ne yaptın güzelim?

— Hiç bir şey?

— Başladığın deseni bitirdin mi?

— Yok canım. Öyle çabuk biter mi?

— Şimdi sesin normal geliyor. Akşama görüşürüz Sunacığım.

— Güle güle.

— Beni hemen kovuyor musun? Yoksa artık beni sevmiyor musun?

— Bunu da nereden çıkardın Çetin?

— Ne bileyim. Kuru bir sesle güle güle dedin. Benden kurtulmak istiyormuşsun gibi geldi bana.

— Yanılmışsın.

— Öyle ise tekrar bana güle güle sevgilim demez misin?

— Çocukluk etme. Akşama görüşürüz.

— Pekâlâ. O zaman seni öpeceğim, sen de bana sevgilim diyeceksin.

Telefonu kapattıktan sonra genç kız gülümsemekten kendini alamadı ve bu gülümseyişle canlanmış, değişmiş gibi, dudakları arasından şu kelimeler döküldü:

— Seni seviyorum Çetin, fakat ona acıyorum, çok acıyorum.

İKİNCİ BÖLÜM

SUNA'NIN DEFTERİNDEN

12 MAYIS

Telefonu kapadıktan sonra dudaklarından dökülen o kelimeler kafamın içinde dolaşıyor, dönüyor, dönüyor.

Çetin'i seviyorum ama Yılmaz'a acıyorum. Bu karışık duygular neden beni böyle rahatsız ediyor? Neden acı, hatta korkunç gerçeklere rağmen Yılmaz'a acıyorum? Onun kötü alışkanlıklarından tamamiyle arınmış olduğuna inanmak istediğim halde inanamıyorum. Neden? Haftalarca onu temiz, nazik, terbiyeli, görgülü bir ailenin çocuğu olarak tanımıştım. Bana karşı her zaman dikkatli olmuş, sevgi göstermiş, bana ait her şeyle yakından ilgilenmişti. Onun beni sevdiğine inanıyorum ama başımın içindeki «Acaba ben onu sevdim mi?» sorusuna tam ve doğru bir cevabı hâlâ veremiyorum. Yalnız şuna inanıyorum: Onunla evlenmiş olsaydım rahat ve huzur içinde yaşayacaktım. Sakin, heyecansız, üzüntüsüz bir yaşayış... Aşağı yukarı bugünlerimin devamı gibi...

Çetin'in yanında ömrüm nasıl geçecek? Bunu bilemem, bildiğim şu: Onu göreceğim dakikayı düşündükçe heyecanlanıyorum, onu bekliyorum, onu arıyorum. Onun kolları arasında kendimi emniyette hissediyorum. Belki O, benim her sözümü, her hareketimi, giydiğim her elbiseyi, aldığım her kararı beğenmeyecek, belki bazan sert davranışları ile beni üzecek. Fakat bazan sevgiye kanma-

mış çocuklar gibi bana öyle sokuluşları, beni öyle tatlı sevişleri oluyor ki...

Cumartesi günü o gelecek ve parmaklarımıza takacağımız halkalarla birbirimize bağlanacak, zincirleneceğiz. Sonsuzlara kadar...

15 MAYIS

İri bir pırlanta... Acaba sahici mi diye sormamak için kendimi güç tuttum. Bir parmağımda pırıl pırıl parlayan taş, ötekinde altın bir halka...

Onunla ilk karşılaştığımız gün parmağımdaki Yılmaz'ın taktığı yüzüğü hiç beğenmemiştim. Birdenbire bunu hatırladım.

— Neden öyle daldın? Hediyemi beğenmedin mi Suna?

— Aksine, çok beğendim.

— Renkli bir taşı acaba daha çok mu sevecektin? Keşke beraber gitseydik. Kendin beğendiğin yüzüğü seçerdin.

— O zaman da mutlak yine bunu seçerdim.

Annem beni tasdik etti:

— Çok kıymetli ve güzel bir yüzük seçmişsin oğlum. Suna'nın eline de yaraştı doğrusu. İnşallah daha alâlarını da alırsın.

Babam koltuğuna yaslanmış, tatlı bakışlarla bizi seyretmekte idi. Yaklaştım, elini öptüm.

— Allah sizi mesut etsin evlatlarım.

Diyerek hem beni, hem de Çetin'i öptü.

Annemin elini öperken yanaklarından yaşlar aktığını fark ettim.

— Niçin ağlıyorsun şeker anacığım?

Cevap veren sesi titriyordu:

— Heyecandan, sevinçten.. Sevinç gözyaşları bunlar.

Siz bana bakmayın çocuklar.

Yemekte Çetin bir şişe şampanya açtı. Heyecanlı idi. Kadehini kaldırırken onun da gözlerinin yaşardığını gördüm. Annem dayanamadı sordu:

— Bir şeye mi üzüldün oğlum?

Çetin'in cevap veren sesinin de titrediğini ilk defa duydum:

— Ömrümde ana baba sevgisini tatmayışım her nedense bu gece içimi yaktı. Onların da duasını alır, ellerini öperdik.

Bu sözler hepimizden fazla babamı duygulandırdı.

— Bundan sonra hem annen, hem de baban var oğlum.

Diyerek onu alnından öptü.

Üzüntülü, acıklı sözlerle başlayan yemek şampanya kadehleri dolunca neşe ile tamamlandı. Bizi keyiflendirmek için olacak, televizyonda güzel, iç açıcı bir müzik vardı. Annem de neşelendi, el çırptı, nerede ise kalkıp oynayacaktı.

Yemekten sonra babam:

— Çocuklar dedi. Evde kapanıp kalmayın, bir yere gidin.

— Bahçeden iyi bir yer mi olur? Nerede ise ay ışığı denizi aydınlatacak.

Bunu söyleyerek Çetin kolumdan tutup beni bahçeye götürdü. Pırıl pırıl yanan suların karşısında, tahta kanapeye oturduk. Birbirimize sokularak, birbirimize yaklaşarak öpüştük, seviştik, nişanımızı kutladık. İkimiz de çok mutlu idik.

20 MAYIS

Sessiz evimizde her şey değişti. Gelen, gidenler, tebrikler, bitmek tükenmek bilmeyen sorular, dedikodular:

— Nasıl oldu? Neden ötekinden ayrıldı? Şimdiki nişanlısı kimin oğlu? Ne iş yapıyor?

— Düğün ne zaman? Damadı içgüveysi mi alacaksınız?

— Nişan yüzüğü çok kıymetli. Demek zengin bir çocuk.

— Ne iyi rastlantı! Suna da diplomasını aldı. Artık iki bayramı birden yaparsınız.

— Sunacığım ,evlendikten sonra çalışmaya kararlı idin. Fikrini inşallah değiştirmedin. Doğrusunu istersen bunca yıllık emeğine yazık olur. Modellerin şimdiden beğeniliyor.

— Eski nişanlının ailesi pek üzgünmüş diyorlar. Aslı var mı?

— Damadın Bostancı'da apartmanı varmış. Herhalde Suna oraya gidecek.

— Ne diyorsun kardeş? Başınıza devlet kuşu konmuş. Damadın iki fabrikası, üç apartmanı, birkaç arsası varmış. Allah ziyade etsin. Allah nazardan saklasın!

— Hazırlığa başladınız mı? Nikâh ne zaman?

— Düğünü büyük otellerden birinde yapacakmışsınız. kızımıza her şey lâyık.

— Gelinlik giyeceksin değil mi Suna? Sakın bazı züppe genç kızların yaptıkları gibi duvak takmazlık etme, ömrünün sonuna kadar onun hasretini çeker, telli-duvaklı gelin olmadığın için pişmanlık duyarsın.

Zavallı anneciğim bunlara cevap yetiştirmek için akla karayı seçiyor. Bana gelince, en yakın dostlarımdan başkasına özel hayatım hakkında bir kelime söylemediğim gibi anneme gelen misafirlerin yanında da pek oturmuyorum.

İnsanlar neden başkalariyle bu kadar ilgileniyor, onlara ait her şeyi öğrenmek istiyor? Bilmem ki...

25 MAYIS

Canım babacığım. Meğer biricik kızını bir gün olup evlendireceğini düşünerek yıllarca büyük maddi mahrumiyetlere katlanmış! Annem bu sabah onun, ben daha küçücük bir kızken, adıma bir banka kumbarası almış olduğunu ve benim evlenmem için para biriktirdiğini söyleyince hüngür hüngür ağlamaya başlamayayım mı?

— Deli kız, ağlayacak ne var şimdi? diyerek annem boynuma sarıldı ama onun da gözleri dolmuştu. Yaşlarım kuruyunca direndim:

— Bu kadar fedakârlığı kabul edemem anne. Paranın bir kısmını yaşlılığınız için saklamazsanız ben kendime bir mendil bile almam. Sözümde duracağımı, bu bakımdan ne kadar inatçı olduğumu da bilirsiniz. Lütfen babama da söyleyin.

— Peki peki sinirlenme. Haydi eline bir kağıt kalem al da alacağımız şeylerin listesini yapalım.

— Aceleniz nedir? Benden bir an evvel kurtulmak mı istiyorsunuz?

— Saçmalama! Çetin'in her gelişinde ne kadar ısrar ettiğini görmüyor musun?

— Ben onu idare ederim.

— Çok naz aşık usandırır kızım. Bunu da unutma!

— Tamam tamam. İşte kağıt kalem elimde. Söyle bakayım.

Annemin söylediklerinin büyük bir kısmını yazmadan listeyi tamamladık. Sonradan babamın biraz sıkıldığını anladım ama yine de kararımdan dönmedim. Lüzumsuz masraflara sadece gösteriş olsun diye katlanmak istemiyorum. Zengin bir babanın kızı olmadığımı Çetin biliyor. Beni olduğum gibi kabul etmiyorsa, sevgiden öleceğimi bilsem onunla evlenmem.

28 MAYIS

Bu akşam Çetin elinde bir paketle geldi. Nikâh davetiyelerini bastırmış.

Babam hemen:

— Oğlum, dedi. Senin çağıracaklarının listesini çıkar, zarfların üstünü hemen yazalım.

Çetin yarı acı, yarı alaycı bir sesle cevap verdi:

— Benim sadece birkaç arkadaşım var. Onları ve ailelerini çağıracağım. Sizin davetlileriniz olur diye yüz tane bastırdım.

Böyle konularda ona çok acıyorum. Kendisini kimsesiz, yalnız bir insan olarak görüşü, kaygısız, şakacı, soğukkanlı ve hatta tasasız Çetin'e hiç yakışmıyor. Öyle zamanlarında ona yaklaşmak, bir sevgili değil, bir kardeş, bir dost gibi onun başını göğsüme dayayıp saçlarını okşamak, onu dünyada yalnız olmadığına inandırmak istiyorum.

— Ben varım. Sana yetmez mi?

Diye haykırmak istiyorum. Bunun çok iddialı bir düşünce olduğunu, onun hayatında bir anne, bir baba, bir kardeş ve bütün bir ailenin yerini yalnızca tutamayacağımı biliyorum ama yine de buna onun inanmasını istiyorum.

8 HAZİRAN

Hiç beklemediğim bir şey oldu: Aylarca evvel bir modaevinin açtığı kumaş desenleri yarışmasına katılmıştım. Bundan bir sonuç alabileceğimi hiç, hiç ummadığım için tamamiyle unutmuştum. Bu sabah postacı bir mektup getirdi. Yarışmayı kazandığımı haber veriyorlar ve Pazartesi günü beni hem ödülü almak, hem de görüşmek için müesseselerine çağırıyorlar. Sevinçten çılgına döndüm. Annem boynuma sarıldı:

— Allah büyüktür kızım, dedi. Bu sırada paraya çok ihtiyacın olduğunu bildiği için kısmetini açtı.

Doğrusu ben o anda kazancın maddi tarafını düşünmemiştim. Şimdi o bakımdan da mutluyum.

Güzel haberi vermek için hemen Çetin'i telefonla aradım. Bir iş için dışarı çıkmış, iki saat sonra dönecekmiş. Sürprize her halde o da sevinecek.

AYNI GÜN AKŞAMI

Sevinmedi... Canı sıkıldı... Öfkelendi.

— Böyle bir yarışmaya katıldığını bana neden söylemedin. Bilmiş olsaydım.

Bu sert çıkışmasına birdenbire ben de öfkelendim.

— Yarışma seni tanımadığım zaman ilân edilmişti.

— Ne olursa olsun, bana bunu söylemeli idin.

— Kazanacağımı hiç ummuyordum. Bana büyük ve çok güzel bir sürpriz oldu. Buna senin de sevineceğini umuyordum. Akademide geçirdiğim bunca senenin bir ödülü oldu bu.

— Ne demek istiyorsun Suna? Evlendikten sonra da bu gibi yarışmalara katılmak niyetinde misin?

— Bugüne kadar bunu düşünmemiştim. Gelen mektup beni teşvik etti.

Elimdeki mektubu hemen aldı. Dikkatle okudu. Yüzünün ifadesi biraz yumuşadı.

— Ciddi bir firmadan geliyor. Ödülü kazandığın için sevinmekte haklısın ama sana çalışma teklifi yapmalarını istemiyorum.

— Teklif yapan yok.

— Yazıdan bunu anlıyorum.

Öteden annem lâfa karıştı. Benim surat astığımı görmüş, aramıza girmek istemişti.

— Senden izinsiz bir karar vermez oğlum. Merak etme.

— Belli olmaz. Evlendikten sonra karımın para kazanmak için çabalamasına razı olmayacağımı şimdiden söylüyorum.

— Bir yarışmaya katılıp kazanmak her sanatkâr için öğünülecek bir sonuçtur.

Yüzüme uzun uzun baktı. Benim çok üzüldüğümü anlamış olacak ki cevap veren sesi tamamıyle değişmişti.

— Seninle ben de iftihar ediyorum Suna. Yalnız...

— Evet, yalnız bunun karşılığı beş bin lira olmasaydı, değil mi?

— Her halde ben...

— Sen ne dersen de, bütün dünyada açılan yarışmaların karşılığı bir (Bravo..) yahut bir çiçek değildir. Ben de elime geçecek parayı sevinçle kabul edeceğim.

Benim bu konuyu çok önemle karşıladığımı anladığı için fazla ileri gitmek istemedi.

— Ben bugünü değil, yarını düşünüyorum Suna.

— Evlendikten sonra resme veda mı etmemi istiyorsun?

— Resme değil... Zevkin için dilediğin kadar resim yaparsın. Az evvel dediğim gibi, para kazanmak için çalışmanı istemiyorum.

Yine annem lâfa karıştı.

— Hakkın var oğlum. Allaha şükür senin buna ihtiyacın yok.

Tartışmayı uzatmak boştu. Ses çıkarmadan, çayları getirmek için mutfağa gittim. Dönüşümde ilk defa olarak beni kapıda karşıladı, tepsiyi elimden aldı ve akşama kadar gönlümü almak için elinden geleni yaptı. Aramızda ilk tartışmamız böylece geçti.

10 HAZİRAN

Gelinliği damadın yapması âdetmiş. Annem böyle dedi. Zaten Çetin bu konuları hep annemle konuşuyor.

Bu sabah annemle İstanbul'a indik. Terziden randevu aldık, modelini beğendik ve onun tavsiye ettiği mağazadan hem kumaşı, hem de duvağı aldık. Yorgun ve heyecanlıyım. Günler yaklaştıkça heyecanım artıyor. Gelin olacak her kız böyle mi olur acaba?

15 HAZİRAN

Dün akşam yemekte Çetin bugün Bostancı'daki evine beraber gitmemizi, hem yaşlı dadıyı, hem de apartmanı görmemi teklif etti. Buna sevindim. Onu büyüten kadıncağızı tanımayı çoktan beri istiyordum. Ayrıca, bundan sonra içinde yaşayacağım evi de görmem iyi olacaktı. Sevinçle sordum:

— Saat kaçta gideceğiz Çetin?

Yüzümdeki neşeyi görünce gülümsedi.

— Ben gelir seni alırım şekerim. Saat üç iyi mi?

— Tamam. Seni bekleyeceğim. Dadına ne götürürsem sevinir dersin?

— Zavallıcık adamakıllı yaşlandı, neden sevineceğini pek bilemem ama, istersen başına bir yemeni al.

Bizi dikkatle dinleyen annem benden evvel konuştu.

— Benim hiç kullanılmamış bir yemenim var. Getireyim de görün.

— Etrafı oyalı mı?

— Hem de güzel bir el oyası.

Annem yerinden fırlayıp odasına gidince Çetin'e sordum:

— Dadın beni sevecek mi acaba?

Cevap vermeden birkaç saniye düşündü. Kısaca:

— Sen onu seversen... dedi.

— Çok mu yaşlı?

— Yaşını bilmem ama beni büyüttüğüne göre epeyce yaşlı olmalı. Belki altmış, belki yetmiş...

— Seni çok mu seviyor?

— Ben onu çok seviyorum.

— Haklısın. Ona kendimi sevdirmek için ben de elimden geleni yapacağım.

— Bunun için büyük bir çaba göstermeye hacet yok Suna. Seni şimdiden sevmeye hazırlanıyor.

— Ona benden bahsettin demek?

— Başka türlü yapabilir miydim? Yarın onu görmeye gideceğini söyleyince öyle bir sevindi ki...

— Keşke onu daha önce buraya getirseydin.

— Çekindi... Gidemem dedi. Zorlamadım.

Bugün Bostancı'ya giderken yarı şaka, yarı ciddi Çetin'e:

— Herkes kaynanasına giderken heyecanlanır dedim. Benim de dadıyı göreceğim için kalbim çarpıyor.

Dikkatle yüzüme baktı.

— Tatlı kadındır. Seni üzmeyeceğine inanıyorum.

— Kuşkulandığım yok. Sadece merak ediyorum.

— Çocuksun sen.

Onu gördükten sonra hiç de sebepsiz kuşkulanmadığımı anladım. İhtiyar sandığım ve hayalimde zayıf, güçsüz bir kadın olarak yaşattığım dadı meğer güçlü, kuvvetli, bakımlı, enerjik, gerçek yaşını göstermeyen bir ev hanımı imiş.

Çetin anahtarıyla kapıyı açmaya yeltenirken karşımızda onu bulduk. Biraz abartılmış bir sesle:

— Kimler gelmiş. Kimler gelmiş! Hoş geldiniz çocuklarım.

Diyerek evvela benim boynuma sarıldı, ardından Çetin'i yanaklarından öptü. Eğildim ,onun elini öptüm.

— Var ol kızım; el öpenlerin çok olsun, dedi. Gel, şöyle otur. Sıcaktan bunalmış olacaksınız. Soğuk bir şey mi içersiniz, yoksa size çay mı yapayım?

— Ben dondurma yerim dadı.

Çetin'in cevabına dadı güldü.

— O belli bir şey. İnsan yedisinde ne ise yetmişinde de O'dur. Yaz geldi mi her gün dondurma istersin sen.

— Senin hazırladığın dondurmayı Suna da çok sevecek. Hele şöyle bir oturup dinlenelim.

Onlar konuşurken ben gözlerimi ikisinden ayıramıyordum. Bilmeyen biri onları ana-oğul sanacak. O kadar birbirine bağlı iki insan.

Çetin'e bakıyorum. Dadısını bana beğendirmek ve sevdirmek için bir çocuk telaşı içinde idi. Onu böyle hiç görmemiştim. Adeta duygulandım.

Ana şefkatine doymamış bir çocuk meğer içinde ne kadar gizli istekler yaşatabiliyormuş?

— Bana da o nefis dondurmadan verecek misin dadı?

Yüzüme şaşarak baktı.

— Sen beğenirsen istediğin kadar yersin kızım. Sen Çetin'in abartmasına bakma. İhtiyar dadısını sevindirmek için hep böyle konuşur o...

— Evvelâ sen ihtiyar sayılmazsın. Sonra da dondurmayı çok seveceğime ben de inanıyorum.

İnsanların her yaşta genç görünmek istediklerini söyleyenler pek yanılmamışlar. Kadıncağızın yüzü kızardı.

— Altmışından sonra ha beş yaş evvel, ha beş yaş sonra kızım.

— Kadınların da gevezeliğine son olmaz. Kalk evi dolaşalım Suna. Beğenmediğin veya değiştirmek istediğin ne varsa söylersin. Sonra da gelir, dadımın ikram edeceği nefis dondurmayı ve mutlak hazırladığı kekleri, pastaları yeriz.

— İstersenız masayı verandaya göndereyim. Bu saatte denize bakarak kahvaltı edersiniz. Güneş yavaş yavaş oradan çekiliyor.

Çetin elimden çekerek beni kaldırdı. Her tarafını çok beğendiğim bu güzel evi, benim, hayır, bizim evimizi birlikte dolaştıktan sonra dadının, bir ziyafet sofrası özeniyle hazırladığı masada, püfür püfür esen tatlı rüzgârı ciğerlerimize alarak yedik, içtik. Üçümüz de sevinçli idik, üçümüzün de yüzü gülüyordu.

Ayrılırken dadı tekrar yanaklarımı öptü.

— Güle güle git kızım dedi. İnşallah çok yakında tekrar telli pullu gelin olarak gelirsin. Bu ev, senelerden beri bir hanım bekliyor.

Bu sözlere biraz şaşırmıştım, ama belli etmeden asansöre bindim.

Dönüşte arabada çok konuşmadık. İkimiz de yorgunduk. Belki de kendi iç dünyamıza dalıp gitmiştik.

17 HAZİRAN

Akademiyi bitirdikten sonra niyetim hemen bir yerde çalışmaya başlamaktı. Babamın yardımına bir an evvel koşmak istiyordum. Kısmet değilmiş. İlkin Yılmaz'la nişanlandım, sonra Çetin'e bağlandım. Babam, benim çalışacağımdan haberi olduğu halde, evlenmemin benim için daha mutlu bir hayat hazırlayacağını düşünerek bu durumu hoş karşıladı.

Ama ben bir türlü rahat değildim. Annemin dediği gibi Allah yardımcı oldu da yarışmayı kazandım ve az da olsa, babamın sıkışık durumunda onun yanında olmak imkânını buldum.

Saat dörtte, müessesenin bulunduğu hanın merdivenlerini çıkarken her nedense yalnız bunu düşünüyordum. Fakat dairenin yarı açık kapısından içeri girince kendimi

hiç tanımadığım bambaşka bir alemde buldum. Yarışmaya katılanlardan birkaç bayan, dört beş fotoğrafçı, tanımadığım kadınlı erkekli bir kalabalık.

Bir genç yanıma yaklaşarak sordu:

— Kimi arıyorsunuz efendim?

Çekingen bir sesle cevap verdim:

— Sedat beyefendiyi.

— İsminizi söyler misiniz?

Başkalarının işitmesinden ürküyormuş gibi yavaşça adımı söyledim. Genç, şaşkın şaşkın yüzüme baktı ve acele adımlarla uzaklaştı, bir dakika içinde bir alkış tufanı kopunca bu defa da ben şaşırdım.

Yanıma yaklaşan Sedat bey, fotoğrafçılar, etrafımı saranlar, adımı tekrarlayanlar.

Sedat bey koluma girip beni odasına götürmeseydi sıcaktan ve heyecandan bayılacaktım. Böyle bir merasimi hiç beklemiyordum. Bilmiş olsaydım belki oraya gitmezdim. Özellikle Çetin'le konuştuktan sonra..

Bir zarf içinde bana uzatılan beş bin lirayı elim titreyerek aldım. Kalabalığın dağılmasından sonra Sedat bey bana şirketinde çalışmamı teklif etti kabul etmedim. O sırada yanıma yaklaşan bir gazetecinin sorularına da çok kısa cevaplar verdim. Adımın ve resmimin gazetelerde çıkmasını istemiyordum. Bunu babamın da, Çetin'in de hoş karşılamayacaklarından emindim. Yanılmamışım. O günden sonra Çetin iki gün ne bize geldi, ne de telefon etti. Babam da parayı kendisine verdiğim halde nişanlımın sözünden dışarı çıktığımı söyleyerek beni azarladı. Ne istiyorlardı? Gidip ödülümü almasaydım mı? Sözde ikisi de okumuş, görgülü insanlar! Resmimin gazetelerde çıkması her halde hoşlarına gitmedi.

Bugün artık bütün dünyada, yalnız sanat yarışmaları değil, güzellik müsabakaları da oluyor ve bunlara tanınmış aile kızları da katılıyor ama, doğrusu ben de resmi-

min gazetelerde çıkmasından hoşlanmadım. Böyle küçük bir yarışma için büyük törenler yapılacağını ve resimler çekileceğini nereden bilebilirdim?

Boşuna üzülüyorum. Ne babamı, ne de nişanlımı değiştirmek kabil değil.

Çetin'den bugün de bir haber çıkmazsa yarın onu arayacağım .Kendimi suçlu hissetmediğim halde aramızda bir dargınlık, bir kırgınlık olmasını istemiyorum.

20 HAZİRAN

Dün akşam geldi. Biraz sinirliydi ama ben aramızda bir şey yokmuş gibi onu neşeli karşıladım. Gerçekten sevinmiştim. Onu göreceğim geldiğini söyledim.Cevap veren sesi de somurtkandı. Anlamamış göründüm. Kavga etmemeye kararlı idim.

— Aşkolsun Çetin dedim. Şerefine bu elbiseyi giydiğim halde birşey demedin.

— Farkında olmamışım. Yeni mi?

Beyimiz kendini ağır satmak istiyordu. Aldırmadım.

— Elbet yeni. Farkında olmadığına teşekkür ederim.

— Kinâye mi ediyorsun?

— Etmez miyim, özenerek şıklaştım, güzelleşmeye uğraştım.

Yüzündeki gerginlik biraz yumuşadı.

— Her zaman güzelsin.

— Teşekkür ederim ama elbisemi beğenip beğenmediğini söylemiyorsun?

— Çok güzel olmuş. Sana da yakışmış. Güle güle giyl

Yanına yaklaştım. Elini tuttum.

— Hani farkında değildin?

Elini çekmedi. Yüzüme dikkatle bakıyordu.

— Bana işkence etmekten zevk mi alıyorsun? dedi.

Yanımda bir tabanca patlamış gibi irkildim.

— Ben mi? Ben mi sana işkence ediyorum?

Cevap vermedi. Elimi sımsıkı tutmakta idi. Kurtarmaya çalıştım, bırakmadı. Üzgün olduğunu, fakat beni üzmek ve benimle çatışmak istemediğini anlamıştım. Onun gönlünü almak gerekti. Bir iki saniye ne yapacağımı bilemeden öylece kaldım. Sonra başım yavaş yavaş onun göğsüne dayandı. Kalbinin hızla çarptığını duydum. Bir şey söylemeden kolunu boynuma dolayarak beni daha sıkı kendine çekti. Nefesim kesiliyor, boğuluyorum sandım. Zorla başımı yukarı kaldırdım, ona baktım. Yüzü acı çekiyormuş gibi kırışmıştı. Parmaklarımın ucuna basarak yükseldim.

— Öp beni Çetin dedim.

Boğazından iniltiye benzeyen boğuk bir ses çıktı, dudakları dudaklarımı kavradı.

Gözlerimi kapadım, ölüyorum sandım.

Kaybettiğim **Çetin'i bulmuştum.**

22 HAZİRAN

Çetin bugün tekrar geldi. Onun geldiği vapurla terzi de gelinliği yollamıştı. Paketi açmamız için çok yalvardı. Annem razı olmadı.

— Suna'nın arkasında görürsün oğlum, dedi.

— Hakkınız var ama merak ettim.

— Biraz sabırlı ol. Aslına bakarsan siz de bir hafta görüşmeseniz daha iyi olur.

— O da neden? Böyle bir âdet mi var?

Annem güldü.

— Adet böyledir. Birbirinizi göreceğiniz gelsin!

Çetin bir kahkaha attı.

— Bizim her gün birbirimizi göreceğimiz geliyor. Değil mi Suna?

Ben de güldüm.

— Öyle ama annemin de hakkı yok değil. Birkaç gün görüşmesek beni gelinlik kıyafetimle daha çok beğenirsin.

— Saçma âdetler bunlar.

— Sen nasıl istersen öyle yap oğlum. Evimize her gün gel. Hoş geldin, safa geldin.

Bu yüzden de aramızda bir çekişme olmaması için annem konuyu böylece kapattı.

Yakında evleniyorum. Bugüne kadar yaşadığım bu evden, bu köyden, özellikle annemle babamdan ayrılacağım.

Yarınlarda ne var? Beni neler bekliyor?

30 HAZİRAN

Dünkü konuşmalardan sonra Çetin'le nikâh salonunda buluşacağımızı sanmıştım. Yanılmışım. Bugün erkenden geldi.

— Seninle konuşmak için geldim, dedi.

— Her zaman konuşmuyor muyuz?

— Dün gece önemli bir karar aldım. Bunu sana söylemek istiyorum.

— İstersen bahçeye çıkalım, rahatça konuşuruz.

— Tamam. Çayımızı orada içeriz.

— Oldu.

Her zamanki tahta kanepeye oturduk. Yüzünde ciddi bir ifade vardı.

— Çabuk söyle. Merak ettiğimi biliyorsun.

— Sen balayı için bir yere gitmemizi istiyor musun?

— Balayı mı? Bunu hiç düşünmemiştim.

— Ben düşündüm. Bir Avrupa yolculuğuna ne dersin?

— Şaka mı ediyorsun? Boş yere sevindirme beni!

— Ne demek istiyorsun...

— Böyle bir teklifi kim kabul etmez?

— Öyle ise yarın ben bu işe girişirim.

— Ne zaman ve nereye gideceğiz?

— Nikâhın ertesi günü yola çıkarız. Uçakla ilkin İsviçre'ye, sonra da Londra, Paris, Roma.. Bu kadarı yetiyor mu? Belki bu vesile ile benim vaktiyle gittiğim bazı tekstil merkezlerine de uğrarız.

— Şaka ediyorsun Çetin. Buna inanamıyorum.

— Biraz evvel de bunu söylemiştin. Tekrarlamak için bir sebep yok.

— Rüya görüyorum galiba. Böyle bir yolculuğun gerçekleşeceğine inanamıyorum.

— Uçağa bindiğimiz zaman sözlerimin şaka olmadığına inanacaksın şekerim. Şimdi, kararıma sevinmişsen bunu ispat et bakayım.

— Nasıl?

Cevap vermeden başımı iki eli arasına aldı ve yanaklarımı, gözlerimi uzun uzun öptü.

Akşam yemeğinde haberi annemle babama verdiğim zaman ikisi de öyle şaştılar ki kendimi tutamadım, güldüm. Babam sordu:

— Yolculuğunuz ne kadar sürecek oğlum?

— Bir ay... Belki de kırk gün... Gideceğimiz bazı şehirlerde işlerim de olacağı için şimdiden kesin bir şey söyleyemem.

— Çok güzel; yolunuz açık olsun çocuklar.

Annem biraz evhamlandı.

— Uçakla gitmeseniz olmaz mı?

Çetin her zamanki yatıştırıcı sesiyle ona cevap verdi:

— En rahat ve güvenilir yolculuk budur. Size sık sık kartpostallar yollarız.

— Birbuçuk ay uzun zaman. Gözlerimiz yollarda kalacak.

— Sayılı gün çabuk geçer anneciğim. Ben de sizi çok

özleyeceğim ama, dönüş daha tatlı olacak. Şimdi sen bana söyle bakayım, sana Avrupa'dan neler getireyim?

— Aaa... Vallahi bir şey istemem. Siz sağ salim dönün, bize yeter. Öyle değil mi bey?

Babam gülümseyerek başını salladı.

— Elbette öyle ama çocukların da gezmek, eğlenmek hakları. Onlara hayırlı yolculuklar dilemekten başka bir şey diyemeyiz. Yalnız ben nerelere gideceğinizi öğrenebilir miyim?

— Buradan doğruca İsviçre'ye... Ben orasını iyi bildiğim için Suna'ya da tanıtmak istiyorum. Bir süre orada bir süre de Londra'da kaldıktan sonra Fransa'ya geçeceğiz. İlkin Paris'te, bütün hanımlar gibi Suna'nın da şıklığını güzelliğini işittiği şehri ona göstereceğim. Oradan da Romaya geçeceğiz. Birkaç gün, sonra da ver elini İstanbul... Şüphesiz bu sırada bir kaç tekstil merkezine de gideceğiz. Oralarda bazı iş konularını görüşeceğim.

Çetin bu zengin programını anlatırken ben heyecandan yerimde duramıyordum. Babam damadını dikkatle dinledikten sonra hiç beklemediğim bir noktaya değindi:

— Çok güzel bir program hazırlamışsın oğlum, dedi. İnşallah sağlıkla gider, dönersiniz. Yalnız bu yolculuk senin için fazla fedakarlık olmaz mı? Oralara gidince mutlak bir miktar alış-veriş de yapacaksınız değil mi?

Çetin, babamın asıl maksadını anlamamış göründü:

— Ne gibi bir fedakârlıktan bahsediyorsunuz efendim?

— Şüphesiz maddi bakımdan...

Çetin'in yüzünün bir anda bozulduğunu, kaşlarının çatıldığını gördüm. Babama ters bir cevap verir diye ödüm koptu. Çok şükür böyle yapmadı ama lüzumundan fazla ciddi bir sesle:

— Bu bakımdan endişeniz olmasın doktor bey, dedi.

Fedakârlık dediğiniz bu yolculuğu ben sevinerek ve ne yaptığımı bilerek yapıyorum.

Bu sözlerden sonra yerinden kalktı.

— Artık bana müsaade! diyerek anemle babama veda etti. Onu bahçe kapısına kadar geçirdim. Canım sıkılmıştı.

— Sen babamın sözlerine aldırma Çetin, dedim. Kötü bir düşüncesi yok onun. Ne de olsa yaşlıdır.

— Biliyorum yavrum. Sen üzülme. Onu iyice tanıdım artık.

— Onu benden evvel tanımıştın.

— Evet. Çok seneler geçti. O zaman ben bir delikanlı idim. O da genç denilecek yaşta bir doktordu.

— Onu beğenmiş, sevmiştin.

— Doğru. Onu bir kurtarıcı olarak yıllarca hatırlamıştım.

— Onu bulmasaydın beni de bulamayacaktın.

— Hakkın var. Onun senin baban olduğunu her zaman hatırlayacağım.

— Onu hâlâ seviyorsun değil mi?

— Bunu niçin soruyorsun Suna?

Sesi birdenbire sertleşmişti. Şaşırdım.

— Ben onu çok seviyorum da...

Çetin son sözlerime cevap vermeden eliyle çenemi tutup başımı kaldırdı. Gözlerimin içine uzun uzun baktıktan sonra:

— Sen çok tatlı bir kızsın Suna, dedi.

Beni öpmeden gittiğini sonradan hatırladım.

10 AĞUSTOS

Evimize döneli bir hafta oldu. Evimiz diyorum ama burada ancak nikâh dairesinden dönüş bir gece kalmıştım. O akşam annem, babam ve Çetin'in dadısı bir otelde

akşam yemeğini yedikten sonra annemle babamı Paşabahçe'ye bırakarak biz üçümüz buraya gelmiştik.

Ahbaplar, akrabalar, arkadaşlar, hatta bizimkiler nikâhın müzikli, eğlenceli, danslı bir lokalde kıyılacağını çok umdukları halde Çetin, her nedense bunu istememişti.

— Başkalarını eğlendirmek için zahmetlere, masraflara katlanmaya ne lüzum var? Nikâh, resmi dairede yapılır, biz de evlerimize döneriz, demişti.

Biricik kızının çok pahalı elbiselerini ona çok yakıştığı söylenen dantel duvağını, hele damadın ve dadının taktıkları çok kıymetli mücevherleri eşe dosta göstermeyeceği için annem oldukça üzülmüştü ama babam onu yatıştırmıştı.

— Artık insaf et hanım. Damat Karun kadar zengin değil. Düğün için avuç dolusu para sarfettiği yetişmiyormuş gibi bir de uzun yolculuğa çıkmak kolay mı? Onun dediği gibi elleri eğlendirecek yerde kendileri gezip eğlenirler.

Ben bu konuşmalara hiç katılmamıştım. Kimin haklı, kimin haksız olduğunu düşünecek durumda değildim. Biraz şaşkın, biraz sevinçli, biraz heyecanlı ve biraz da korkulu idim. Son günlerde Çetin'de, sebebini anlayamadığım bir değişiklik sezmekte idim. Bazen onu kendime yabancı, bazen de fazla yakın hissediyordum. Bu garip ruh hali içinde ,nikâh memurunun sorusuna «Evet!» dedim ve kendi arkadaşlarımla, onun ahbaplarının, her nikâh dairesinde işittiğimiz:

— Ayağına bas! Ayağına bas! seslerine aldırmadım. Çetin hafifçe ayağıma dokunduğu için alkışları o topladı ve ben, aynı ruh hali içinde, o gece, kendimi onun kolları arasına bıraktım. Ertesi sabah da yola çıktık.

Son dakikada eşyalarla ve başka işlerle uğraşmamak için Çetin fabrikadaki adamlarından birini erkenden hava

limanına yollamıştı. Yanımdan bir saniye bile ayrılmıyor, arada bir gözlerimin içine bakarak:

— Yorgun musun? İyi misin? gibi ilgi dolu sorular soruyordu.

O da biraz telaşlı idi. Çok seyahat ettiği halde uçağın bir saat gecikmiş olmasını normal karşılayamıyor, bana:

— Böyle gecikmeler her zaman olur...

Dediği halde kendisi sabırsızlanıyor, yerinde duramıyordu.

Bana gelince, bu yaşa kadar İstanbul'dan ayrılmadığım için ortalıktaki geliş gidişle, uçaklarla, yolcularla ilgileniyordum.

Bizi Zürih'e götürecek uçağa binince:

— İstersen camın yanında otur, dışarısını seyredersin dedi. Koltuğu biraz öne doğru çekti ve yol süresince benimle meşgul oldu.

İlk yolculuğum olduğu için uçakta rahatsızlanmaktan korkuyordum. Çok şükür ne yükselip alçalmalar, ne hava boşlukları bana dokunmadı. Rahatça bulutları, görebildiğim kadar yeşillikleri, suları seyrede seyrede Zürih'e vardık.

Seyahat güzel şey! Kendi dar çerçevesinden çıkıp dünyaya açılmak çok ilginç ve dinlendirici. Yorgunluğa rağmen ben de dinlendim.

Çetin beni nerelere götürmedi! Ayrupa'nın en güzel şehirlerini, en zengin müzelerini, en büyük hayvanat bahçelerini, en şık mağazalarını, sözün kısası en güzel yerlerini gördüm. Buralarda bilmediğim şeyleri öğrendim. Buralarda Çetin bana çok güzel elbiseler, çantalar, türlü tuvalet eşyası aldı ve bu alış-veriş sırasında benim için en güzellerini seçti. Bir taraftan da özel işleriyle uğraşıyordu. Fabrikalarına ait malzemeleri yeni çeşitleri, kata-

logları alırken, sanki ben bunlardan bir şey anlıyormuşum gibi fikrimi soruyordu.

Fakat Çetin tezatlarla dolu bir insan. Buna karşılık, bir firmanın bekleme salonunda, onun içerideki işlerini bitirmesini beklerken, önümdeki masada beni en çok ilgilendiren bir kumaş desenleri kataloğunu gördüm. En yeni ve zengin çeşitlerle dolu idi. Dışarı çıkınca Çetin'e bu katalogdan almak istediğimi söyledim. Yolculuk boyunca doğrudan doğruya ondan istediğim tek şey bu iken hemen reddetti.

— Deymez. Ben sana daha yeni ve zengin kataloglar bulur, alırım dedi. Fakat ben almayacağını biliyorum. Çünkü o çelişkilerle dolu bir insan. Belki benim yeniden bir yarışmaya katılmamdan korkuyor. Çok garip bir direniş bu... Üstünde durmadım, kırıldığımı da belli etmedim. Yıllarca severek emek verdiğim ve mesleğim saydığım bir işle ilgilenmeme bile razı olmayışına ne isim vereceğimi bilmiyorum ben. Ondan anlayış beklerken aksine ufak bir sebeple keyfimi kaçırıyor. Bu yüzden, son durağımız olan Roma'nın da zevkini tam çıkaramadan İstanbul'a döndük.

Kocamı anlamaya çalışıyorum. İyi niyetle ,onun huylarını öğrenmeye çabalıyorum. Büyük meziyetleri yanında, küçük gibi görünen, aslında büyük kusurları da var. Çok kuşkucu ve kıskanç. Bunların tepkileri lüzumsuz derecede büyük oluyor.

Bir de hiç anlamadığım ve bana çok garip gelen bir huyu da para bakımından da çelişkiler içinde oluşu. Canı isterse benim için binlerce lira harcıyor da, benim elime bir lira bile vermiyor. Benim doğrudan doğruya para sarfetmemi istemiyor. Niçin? Halbuki bana kalsa kendime bu kadar lüzumsuz şey almazdım. Bana danışmadan az kaldı bir vizon manto bile alacaktı. Çok genç bir kadının o kadar ağır kürk giymesini doğru bulmadığımı söyleyince şaştı. Kendime göre daha hafif bir kürk almaya onu razı edene

kadar akla karayı seçtim. Buna karşılık da belki bir şey beğenir de alırım diye çantamda birkaç para bulundurmak istediğimi söyleyince kaşları çatıldı. Sert bir sesle:

— İstediğin şeyi bana söylersin ,alırım dedi. Bir daha da ona böyle bir teklifte bulunmadım ama doğrusu bu güvensizlik gücüme gidiyor ve izzet-i nefsime dokunuyor. Kafasının içinde büyüttüğü bazı kuşkuları, yahut bana söylemediği gizli bir amacı var. Bir türlü onu keşfedemiyorum.

Balayı yolculuğundan döner dönmez bunları yazmak ihtiyacını neden gördüm? Huysuzluk mu benimki? Neden balayı denilen bu devrede ne kadar mutlu günlerim de olduğunu düşünüp yazmıyorum? Neden acı taraflar ağır basıyor? Neden sevdiğim adamı bazan bir yabancı gibi görüyorum? Neden bana aldığı her şey için kendisine minnettar olduğumu göstermemi istiyor? Bunu göstermesem bile ona daha çok yaklaşarak bu duyguyu belli etmemi bekliyor? Neden bütün ölçüleri para? Neden babamın evinde yoksuluk içinde yaşadığımı sanarak beni hediyeye boğmaya çalışıyor? Benim bu hediyelerden çok mutlu olacağımı, onu daha çok seveceğimi mi umuyor? Bu ters düşünecleriyle beni ne kadar küçülttüğünü ve üzdüğünü anlamıyor. Neden? Yoksa anlamak istemiyor mu?

27 AĞUSTOS

Bugün Ferhan telefon etti. Çoktandır görüşmediğimizi, beni çok göreceği geldiğini söyledi. Bize gelmesini teklif ettim. Evlerde oturmaktan bıktığını, beraber Hilton'da bir çay içmemizi istedi. Benim için de bir değişiklik olur diye kabul ettim. Dadıya, biraz geçikirsem merak etmemelerini söyleyerek evden çıktım.

Hilton'un terasında Ferhan'la yanyana saatlerce otu-

rup konuştuk, çay içtik, akademideki hayatımızı anarak vaktin nasıl geçtiğini anlamadık. Eve döndüğümde Çetin gelmişti. Beni asık bir yüzle karşıladı. Bense hâlâ geçirdiğim tatlı saatlerin tesiri altında olduğum için:

— Çok mu geç kaldım? Açıktın mı? Affedersin kocacığım diyerek onun boynuna sarıldım. İki eliyle kuvvetle beni itti, kendisinden uzaklaştırdı. Yanımdaki masayı tutmasaydım yere yuvarlanacaktım.

Bir saniye içinde soğukkanlılığımı kaybederek öfke ile:

— Ne oluyrsun? diye bağırdım. Boğuk bir sesle sordu:

— Söyle, kiminle idin ve nerede idin?

Gözleri yerinden fırlamış gibiydi. Beni döver diye korktum. Mümkün olduğu kadar sükunetle ona cevap verdim:

— Bir arkadaşım telefon etti.

Lâfı ağzıma tıkadı:

— Arkadaşın kim? Senin telefon numaranı nereden bulmuş?

— Çıldırdın mı? Benim, daha doğrusu senin telefon numaranı bulmak güç mü?

— Cevap ver. Kimdi? Senden ne istedi?

— Arkadaşım Ferhan beni çaya davet etti.

— Evinde başkaları var mıydı?

— Eve gitmedik. Hilton'da çay içtik.

Yavaş yavaş benim tepem atmaya, sabrım tükenmeye başlamıştı. Bu saçma sorgulara katlanmak güçtü.

— Yalnız mı idiniz? Parayı kim ödedi?

— Bunu sormaya hacet yok. Elbette ikimizin hesabını da o ödedi. Benim cebimde para var mı? Oraya gitmek için bile dadıdan beş lira ödünç aldım.

Yarı alaycı, yarı öfkeli bir sesle söylediğim bu sözler onu büsbütün zıvanadan çıkardı.

— Benden başkasıyla çaylara gitmeyeceksin.

— Emredersiniz efendim.

— Kazandığın parayı ne çabuk tükettin?

— O parayı olduğu gibi babama vermiştim. Evin gelecek taksidini ödemesi için.

— Demek senden de para istedi o.

Bu sözlerin gizlediği anlamı ilkin kavrayamadığım için hep o sabırlı sesimle ona cevap verdim:

— Babam benden para istemedi. Kimseden de istemez. Ben taksiti ödeme zamanının yaklaştığını biliyordum.

— Baban kimseden para istemez. Öyle mi küçük hanım?

Birdenbire yıldırımla vurulmuşum gibi orada kaldım. Elim ayağım titriyordu.

— Ne demek istiyorsun sen? Babam gibi namuslu bir adamın şerefiyle oynamaktan seni menederim.

— Namusludur benim doktorum. Yalnız kızını zengin bir kocaya satar. O kadar.

— Yalan söylüyorsun?

— Kendisine sor. Evin taksitini senin o serseri nişanlına ödetecekti.

— Yalan... Yalan...

— Dur, dinle... Onunla nişan bozulunca bu parayı ben ödedim. Yoksa seninle nişanlanmama razı olmayacağını söyledi.

— Yalan söylüyorsun.

— Git ona sor...

Daha fazla konuşacak kuvvetim kalmamıştı. Koşarak odama kaçtım ama, oradaki yanyana iki yatağı görünce çılgın gibi geri döndüm, sandık odasına girip kapısını ar-

kadan kilitledim ve saatlerce hıçkırıklarımı tutamadan ağladım, ağladım.

Demek böyle zavallı babacığım. Sana öyle acıyorum ki benim fakirler babası doktorum. Böyle bir şey yapmaya mecbur kaldığın için ne kadar acı çektin kimbilir? Keşke bu nişana razı olmasaydın!

28 AĞUSTOS

Gözlerimi açtığım zaman etraf karanlıktı. İlkin nerede olduğumu hatırlayamadım. Yanımdaki yatağı arıyormuşum gibi elimi uzattım. Birdenbire aklım başıma geldi. Sandık odasında, katlanmış bir şilte üzerinde bükülüp uyumuşum. Ayni saniyede dün geceki olaylar korkunç bir film halinde gözlerinin önünden geçti. Lambayı yaktım. Ne yapacağımı neye karar vereceğimi düşünmeye başladım. Etrafımdan yardım bekliyormuşum gibi odadaki eşyaya bakarken, gözlerim, evlendiğim gündenberi bu defterlerimi gizlediğim küçük masaya takıldı. Bu masa bugün işe yaramayan bomboş iki çekmeceli bir yazı masasıdır. Bunca sene kullanılmamış. Hâlâ niçin orada saklandığını bilmiyorum. İhtiyar dadı eski şeylere kıymet veriyor herhalde.

İşte ben bu masanın gözlerini gizlice temizledim, kimseye söyleyemediğim düşüneclerimi yazdığım bu defteri de oraya koydum. Sözde dolaptan bir şey almak için sandık odasına giriyor, defterimi alıp yatak odama götürüyor, sonra tekrar orada saklıyorum.

İçimi kaplayan ve boğulacakmışım gibi boğazımı tıkayan öfke krizinden sonra o satırları yazmasaydım çıldıracaktım. Şimdi de daha sâkin bir kafa ile hareket edebilmek için, düşüncelerimi yine onunla paylaşıyorum, hem için için sorduklarımı gözlerimle görüyorum, hem de cevaplarımı karşıma alarak bir defa daha düşünüyorum.

— Buradan hemen kaçıp gitsem mi?

«— Evlendikten birkaç ay sonra tekrar babamın evine dönmek etrafta benim hakkımda çok kötü dedikodulara yol açabilir. Yılmaz'dan birdenbire ayrılıp Çetin'le evlenişimin tepkileri henüz ağızlarda dolaşıyor.»

— Gidip babamla bu konuyu konuşsam mı?

— Kesinlikle hayır. Adamcağıza inme iner. Çetin'in yalan söylemediği belli. Belki durumu biraz abartıyor. Sen de bazan babanın durumundan endişe etmiyor musun?

— O eğlence gecesi babanın odasına girdiğim zaman gördüğün ve işittiğin şeyleri unutma Yarışmadan kazandığın beş bin lirayı babana verince «Hızır gibi yetiştil» dememiş mi idi? Bu gerçekler ortada iken babanla nasıl bu konuyu görüşebilirsin?

— Tamam. Fakat Çetin'in bunları bana söylemesi doğru mu idi? Hem de nasıl sözlerle.

— Hayır... Çok çirkin kelimeler sarfetti. Senden özür dilemesi lâzım.

— Özür dilemesi durumu değiştirmez. Satın alınmış bir kadın olarak bu evde yaşayamam ben.

— Fakat onu seviyorsun. Öfke ile söylenen sözleri unutamaz mısın?

— Buna imkân yok. Hem onu artık sevmiyorum. Ondan şimdi nefret ediyorum.

Onun bana yaklaşmasına tahammül edemem.

— Hakkın var. Fakat onun da babana, velev ki borç olarak, para vermekle onu güç bir durumdan kurtardığını kabul etmelisin.

— Bunu kabul ediyorum ama beni satın almış olmasını ve bunu yüzüme vurarak beni esir pazarından alınmış bir esir durumuna düşürmesini hiçbir suretle kabul edemem.»

— Bunu kendisine söyle. Onunla açık konuş.

— Evet, en iyisi bu. Onunla konuşmalıyım.

— Yeni yapılmış bir yuvayı bozmak doğru değil. İyice düşünmeden karar verme.

— Onu seviyordum... Sevmiştim. O da beni sevmişti. Buna inanıyorum.

— O halde durumu daha dikkatle idare etmeye çalış.

— Babamı feda edemem. Gururumu kırmak bahasına da olsa Çetin'le konuşmalıyım, açıkça konuşarak bu söylediklerindeki gerçek payını anlamalıyım.»

— Acaba buna cesaret edebilecek miyim?

Kendi kendime sorup yine kendim verdiğim cevapları tekrar okudum. Hemen acele harekete geçmeyeceğim. Sinirlerimi mümkün olduğu kadar yatıştırmaya çalışacağım. Çetin'in bana karşı nasıl davranacağını görmeliyim.

Aklıma bir ata sözü geldi: Acele işe şeytan karışır.

Saat yedi buçuk. Çetin henüz kalkmamıştır. Dışarı çıkıp elimi yüzümü yıkayayım, üstümü değiştireyim. Sonra ne yapacağımı bilmiyorum.

Sen bana yardım et Allahım! Doğru yolu sen bana göster... Öyle Yorgunum ki...

29 AĞUSTOS

Kapıyı yavaşça açtım. Parmaklarımın ucuna basarak banyoya doğru gidiyorken pencerenin önündeki koltukta Çetin'i görmeyeyim mi? Ayaklarının dibinde dadı oturmakta idi. Beni görünce dadı yerinden fırladı. Bir saniye durakladıktan sonra, etrafıma bakmadan banyoya girdim. Soğuk sularla yüzümü yıkadım. Gözlerimin etrafı mosmordu. Aynada kendimi adeta yaşlanmış gördüm. Birkaç saat içinde bambaşka bir insan olmuştum.

Bütün gece üstümden çıkarmadığım için bumburuşuk olan elbisemi çıkardım, sabahlığımı giydim. Dışarı çıktı-

ğım zaman dadı kahvaltı sofrasını hazırlamıştı. Bir şey söylemeden, kimseye bakmadan sofraya oturdum. Az sonra Çetin geldi, karşımdaki iskemleye oturdu. O da susuyordu. Hiç konuşmadan çayımızı içtik. O benden evvel kalktı, giyindi, mutfağa gidip dadıya bazı şeyler söyledi ve beni öpmeden, Allahısmarladık diyerek çıkıp gitti. Kapıya kadar onu dadı geçirdi, İkimiz de asık suratlı ve küskündük.

Bir süre ne yapacağımı düşündükten sonra kesin kararımı verdim: Babamın borcunun bir kısmını olsun Çetin'e ödeyeceğim. Bu parayı ödemeden rahat edemiyeceğimi biliyorum. Ancak, borcun miktarını bilmediğim için belki parayı tam olarak ödemeyeceğim, yahut fazla vereceğim ama her halde kendi şerefimi kurtaracağım. Ancak ondan sonra Çetin'le konuşabilirim. Ondan evvel kocamla normal hayatımızı sürdüremiyeceğimi biliyorum. Parayı kabul etmezse ayrılırız. Çok üzüleceğimi bildiğim halde bunu yapmaktan başka çare bulamıyorum. Kırılmış bir oyuncak gibiyim.

Fakat normal hayatımızı sürdüremeyeceğim derken odamı ayırmak zorundayım. Kalkıp hemen bunu yapmalıyım, sonra da yine dadıdan ödünç para alarak Paşabahçe'ye gidip orada bıraktığım resim malzemelerimi ve bana gelen teklif mektuplarını alarak benden kumaş deseni isteyen müesseselerle telfonla konuşup siparişlerini almalı ve yarın çalışmaya başlamalıyım. Alacağım ücretle babamın borcunu Çetin'e öderim. Ondan sonra da beni satın almış olduğunu iddia edemez.

30 AĞUSTOS

Dün Paşabahçe'ye gidemedim. Beni çok yorgun gören Meliha dadı engel oldu. Paşabahçe'ye gidemedim ama yatağımı küçük salona naklettim ve dün gece orada yattım.

Dadı iki taraflı oyun mu oynuyor? Yoksa bana yaklaşması samimi miydi? Bunu henüz anlayamadım. Gerçek olan bir şey varsa çok üzgündü ve bana çok şeyler söyleyerek beni kararımdan caydırmaya çalıştı. Yatağımı kaldırmak üzere olduğumu görünce telaşla odama koştu. Ellerime sarıldı.

— Yapma kızım, benim güzel kızım, sen onun öfkesine ve söylediği sözlere aldırma, kalbi tertemizdir. Seni de çok seviyor. İnan bana, bütün gece gözüne uyku girmedi. Bir odadan ötekine dolaştı durdu. Yatağına yatması için çok yalvardım, beni dinlemedi, ilk defa olarak beni yanından kovdu.

Kadıncağız hıçkırıklarla boğulmakta idi. Dayanamadım, ona cevap verdim:

— Bana söylediklerini beğendin mi? dedim.

— Beğenir miyim yavrum? Kıskançlıktan gözü dönmüştü, ne yaptığını bilmiyordu.

— Onu kıskandıracak bir şey yapmadım ki...

— Haklısın. Ben de ona bunu anlatmaya çalıştım ama dinleyecek halde değildi.

— Ona çok kırıldım. Beni para ile satın aldığını nasıl söyleyebildi? Babama nasıl hakaret edebildi?

— Öfkesinden ne söylediğini bilmiyordu. Ağzından çıkan sesi kulağı duymuyordu.

— Beni itti. Düşebilirdim.

— Hepsini gördüm ve üzüldüm ama elimden bir şey gelmezdi. Sen onu affet!

— Buna imkân yok.

— O halde ne yapacaksın?

— Dün gece ondan ayrılmaya karar vermiştim.

— Ne münasebet! Böyle şey olur mu? Hem o dünyada buna razı olmaz. Seni çok seviyor.

— Evleneli daha iki ay oldu. Ayrılırsak ortalıkta türlü dedikodu olur diye vazgeçtim. Bir süre için odalarımı-

zı ayırırız. İkimiz de sinirlerimizi yatıştırarak soğukkanlılıkla düşünürüz ve gelecek günlerimizin kararını dostça veririz. Ya anlaşırız, beraber yaşarız, ya anlaşamayız, o zaman ikimizin de lüzumsuz fedakârlıklara katlanması için sebep kalmaz, ayrılırız.

— Bu ayrılmak sözünü aklından çıkar kızım. Ben Çetin'i tanırım. İnatçı adamdır.

— Benim de onurum var. Arkadaşlarımla görüşmekte bile serbest olamazsam, elimde bir mendil alacak kadar param olmazsa, evimde bile rahat yaşayamazsam bu evliliğin yürümesine imkân olur mu?

— Göreceksin her şey düzelecek. Fakat evinde neden rahat değilmişsin kızım?

— Bir misafirimi davet edebiliyor muyum? Kendi evimde misafir gibiyim. Her sabah kocam eve ne alınacağını, ne yemek pişirileceğini seninle kararlaştırıyor. Çünkü bana güveni yok, çünkü parasını bana teslim edemiyor, fazla sarfetmemden korkuyor.

Bu son sözlerim dadıyı şaşırtmıştı.

— Bak bunları ben de düşünmemiştim. Hakkın var. Çetin de, ben de eskiden alıştığımız gibi yaşamaya devam ediyoruz. Halbuki evin bir hanımı var artık, idareyi elbette eline alması gerek onun. Bunu onun, değil benim düşünmem lazımdı ama sen o kadar gençsin ki yorulmanı istemiyordum. Aslına bakarsan, Çetin'in evlenip bu işi benden almasını, karısına devretmesini senelerden beri ona söyleyip duruyordum. Yoruldum artık ben. Yaşlandım da... Bundan sonra köşeme çekilip dinlenmek ve doğacak çocuklarınıza dadılık etmek istiyorum.

Kendimi tutamadım bu son sözlere kahkaha ile güldüm.

— Sen ne söylüyorsun Meliha bacı! Ben ayrılmaktan bahsediyorum, sen doğacak çocuklardan.

— Hele sen biraz daha düşün. Bu iş aceleye gelmez. Son pişmanlık da fayda vermez. Sen okumuşkızsın. Bunu benden iyi bilirsin.

Dadı ile konuşmamız böylece sona erdi.

31 AĞUSTOS

Bu sabah yine dadıdan borç para alıp Paşabahçe'ye gittim.

Hem köyümü, hem de anamla babamı meğer çok göreceğim gelmiş!

Annem sevinçle boynuma sarıldı.

— Öğle yemeğine kalırsın değil mi?

— Tabii. Babamı da görürüm. Şimdilik ben odama çıkıp bazı şeylerimi alacağım.

— Sakın eski püskü bir şeyler alma!

— Resim malzemelerimi ve bazı kağıtlarımı, filanı bir çantaya koyup götüreceğim.

— Tamam. Şimdi gel de anlat bakayım. Damadım nasıl?

— İyi.

— Dadı?

— O da iyi.

— Kaç gündür ne yaptın? Nasıl geçti? Anlatsana...

— Yeni bir şey yok tontonum. Yoldan dönünce her şeyi uzun uzun anlatmıştım. Şimdi normal yaşamamız başladı.

— Gelen giden oldu mu?

— Birkaç arkadaşım geldi. Ben de bir gün bir arkadaşımla Hilton'da çay içmeye gittim.

— Çok güzel. Kocanın kıymetini bil kızım. Bu talih kuşu herkesin başına konmaz.

— Sen merak etme anne.

Bu konuşma saatlerce sorulu-cevaplı sürebilirdi. Kı-

sa kestim, hemen odama çıktım. Senelerce yattığım, bütün genç kızlık rüya ve hülyalarımı duvarları arasında yaşadığım yeri tekrar görmek beni bir sevgiliye kavuşmuş kadar duygulandırdı. Koltuğuma oturdum, gözlerimi kapadım, birkaç dakika dinlendim. Orası benimdi, orada rahat ve huzur içinde idim.

Aşağıdan annem:

— Haydi Suna, yemeğe gel! Baban nerede ise gelir.

Diye seslenince yerimden fırladım. Çekmemden bütün alacaklarımı toplayıp çantaya yerleştirdikten sonra koşarak merdivenleri indim.

Babam kapıda idi. Onu görünce birdenbire garip bir heyecanla kalbim çarptı. Onun yüzünden neler çektiğimi, çok sevdiği kızının saadetinin pamuk ipliğine bağlı olduğunu ve bu ipliğin ufak bir el dokunuşuyla kopabileceğini bilmiş olsa! Fakat O bunu bilmeyecek... Ne bahasına olursa olsun bilmeyecek.

Elimde çantamla eve döndüğüm zaman Çetin henüz gelmemişti. Dadı beni güleryüzle karşıladı.

— Hoş geldin kızım. Annenle baban iyiler mi?

— Selâmları var. Çok şükür iyidirler.

Çantamı almak istedi. Vermedim. Doğruca yeni odama girdim. Bu gece herkes uyuduktan sonra sessizce kalkarak getirdiğim malzemeyi ve kağıtları bu defteri sakladığım çekmeceye koyacağım. Yarın da, ilkin yarışmayı açmış olan müesseseye telefon ettikten sonra odamda çalışmaya başlayacağım. Ondan alacağım cevaba göre başkalarına müracaat edip etmemeye karar vereceğim.

Çetin her akşamki saatte geldi. Yine karşı karşıya sessizce yemeğimizi yedik. Televizyon programının bir kısmını seyrettik. Ben onbuçukta odama girdim. Kapıyı kilitleyerek yattım, ama yine saatlerce uyuyamadım. Yeni yerimi belki yadırgadım.

Uyuyamayınca da kafamın içi karmakarışık düşüncelerle dolup taştı. Televizyon, programın sonuna kadar açık kaldı.

1 EYLÜL

Bu sabah geç kalktım. Çetin kahvaltısını edip gitmiş. Dadı endişeli sordu:

— Hasta mısın kızım?

— Hayır, neden sordun?

— Geç kalktın da?..

— Geç uyudum. Uyanamamışım.

— Sen uyuma, o gece saatlerce evin içinde dönüp dolaşsın! Bakalım bu işin sonu neye varacak?

— Bir şey olmaz. Sen merak etme.

— Merak etme olur mu? İkiniz de keçi gibi inatçısınız. Ne biriniz, ne ötekiniz «yeter bu dargınlık, barışalım artık!» demiyorsunuz.

— Tatlı canını üzme! Eelbette bunun da iyi kötü sonu gelir.

— Çayını getireyim mi?

— İşin varsa zahmet etme, ben alırım.

— Yoksa benimle de küs müsün?

— Bunu da nereden çıkardın dadı?

— Şaka ettim kızım. İkinizin de yüzünüz öyle asık ki ne diyeceğimi şaşırıyorum.

Bu zavallı kadıncağızın da kendi çapında hakkı var. Evdeki durum dayanılır gibi değil. İkimiz de sessiz bir sinir savaşına giriştik. Herhalde bu savaşta yenilecek ben olmayacağım.

Çaydan sonra biraz canlandım ve hemen telefon başına geçtim. Örnek Tekstil firmasını aradım. Karşıma Sedat bey çıktı, kendimi tanıttım ve evimde çalışarak kendilerine istedikleri desenleri hazırlayabileceğimi söyledim.

Sesinden buna memnun olduğunu anladım ama sözleri tam bir iş adamı ciddiliğinde idi.

— Olabilir Suna hanım, dedi. Lütfen adresinizi söyleyin ben desenleri aldırtırım. Yalnız ilkbahar çeşitlerini hazırlamakta geç kaldığımız için siparişlerin acele teslim edilmesini rica ederim.

— Kaç desen istiyorsunuz?

— Şimdilik üç tane yeter.

— Üç gün sonraya yetiştirmeye çalışacağım.

— Yedi deseni de bir haftada alabilecek miyiz?

— Tam gününü söyleyemem. Size telefon ederim. Olmaz mı?

— Tamam. Teşekkür ederim. Bu desenler karşılığında size borcum ne kadar olacak.

— Ben bu işte profesyonel olmadığım için bunu lütfen siz tayin edin.

— Sizi memnun etmeye çalışacağımdan emin olabilirsiniz Suna hanım.

Böylece on desen siparişini almış oluyorum. Zannederim babamın borcunu ödemeye yeter de artar.

İçime birdenbire bir sevinç doldu.

2 EYLÜL

Çalışmak beni dinlendiriyor. Bir eser yaratmak manevi bakımdan bana güç veriyor. Çetin'in bunu anlaması lâzımdı. Çünkü o da kendi işini çabalayarak başaran bir insandır. O da işini seviyor, başarılı olunca seviniyor, gücü artıyor.

Bunu bir gün Avrupa'da iken, ona söylemiştim. Cevabı şu olmuştu:

— Seni anlıyorum güzelim, fakat ben senin para kazanmak için çalışmanı istemiyorum. Benim kazancım ikimize de yetiyor.

— İstediğin kadar resim yapmanı kim engelliyor?

— Benim seçtiğim sanat kolu başka. Bunu pekâlâ anlıyorsun sen.

Bu sözlerime karşılık gülümsemiş, cevap vermemişti. O akşam da benim canımın sıkıldığını anlamış ve beni avutmak için Paris'in en eğlenceli bir gazinosuna götürmüştü.

Bu sabah Sedat beyle görüştükten sonra hemen odamda çalışmaya başlayınca o günkü konuşmamızı hatırladım ve acı acı gülümsedim.

Benim para kazanmak için çalışmamı istemeyen sevgili kocam, bu defa beni engelleyemeyeceksin. Çünkü ben bu para ile özgürlüğe kavuşacağım. Sonrası için şimdiden karar veremiyorum. Olayların nasıl gelişeceğini bilemem. Fakat Çetin direnirse, öyle sanıyorum ki kocama olan aşkım sanat aşkımı yenecek.

Acı gerçektir ama, benim gibi akademi veya üniversite tahsili yapmış olan pek çok kadının evlendikten sonra mesleğini yürütemediğini görüyorum. Acaba başka ülkelerde de durum böyle midir?

Şimdilik elimdeki sipariş beni meşgul ediyor, dinlendiriyor. Hazırladığım modellerin beğenileceğini umuyorum.

Birdenbire aklıma geldi. Yarın Sedat Bey'e telefon edeceğim. Modellerin benim tarafımdan yapıldığını ilân etmemesini rica edeceğim. İnşallah kabul eder.

6 EYLÜL

Kocamın kayıtsızlığına karşı dadı benim çalışmamla çok yakından ilgileniyor. Cahil bir kadının bana sorduğu sorulara şaşıyorum. Aslında zeki bir insan. Kimbilir hangi sebeplerle okuyup yazmak öğrenmemiş, sonra da felâketler yüzünden eller elinde çalışmak zorunda kalmış.

Arada bir yalvarıyor:

— Yoruldun hanımcığım, biraz dinlen, nefes al. Kahven soğudu. Keşke biraz evvel seni arayan arkadaşına buraya gelmesini söyleseydim. Ben size çabucak bir kek yapar, çayınızı hazırlardım. Sen de iki çift laf eder, açılırdın.

Annem yanımda olsa benimle ancak bu kadar ilgilenirdi.

Bazen de ben ona yalvarıyorum:

— Kuzum dadı, gel, bana birşeyler anlat! Evdeki bu sessizlik sinirlerimi bozuyor.

— Çalışırken rahatsız olmaz mısın kızım?

— Hayır.

— Benim ömrümde sana anlatacak bir şey kalmadı. Olsa olsa yine Çetin'in ailesine, onun çocukluğuna ait aklımda kalanları söyleyebilirim.

— Ne söylersen söyle, farketmez. Yeter ki yanımda bir ses duyayım.

Kadıncağız hafızasını zorlayarak bana kocamın annesiyle babasının iyi insanlar olduğunu, yolculuğa çıkarken yavrularını kendisine emanet ettiklerini, babasının çok çalışkan bir mühendis olduğunu, baba mirasını akıllıca değerlendirdiğini, ağabeyi gibi tenbel ve müsrif olmadığını, ağabeyinin kendi parasını az zamanda yiyip tükettikten sonra kardeşinin yardımıyle geçindiğini, sözün kısası bundan evvel dinlediğim hikayeleri kah kısaltarak, kah uzatarak bana anlatıyor ve yorgun başımın içinde kaynaşan konuları devamlı kurcalamaktan beni kurtarıyor.

Bugün bana hiç beklemediğim bir şey sordu:

— Kuzum hanımcığım, sen geçen gün Paşabahçe'den getirdiğin çantanın içindekileri nereye koydun? Çantayı sandık odasında gördüm. Boştu.

Birdenbire ona verecek cevabı bulamadım. Daha doğrusu bir yalan uyduramadım ve gerçeği söyledim.

— Sandık odasında eski bir yazı masası var ya?

— Evet. Çetin'in çocukluk masası.

— Her ne ise onun iki çekmesi var.

— Tozlar içinde, kırık dökük çekmeler.

— Ziyanı yok. Ben onları temizledim, içlerine kâğıt yaydım ve kendime ait bazı şeyleri işte oraya koydum.

— Söyleseydin ben temizlerdim. Kilitleri de bozuktur sanırım.

— Önemli değil.

Sonradan dadının bunu sormakta gizli bir amacı mı var diye kuşkulandım ama bu kuşkumu saçma buldum. Benim kâğıtlarımla, boyalarımla onun ne ilişkisi olabilir. Olsa olsa arada bir masanın tozunu alır. İşte o kadar.

7 EYLÜL

Durumumuzda bir değişiklik yok. Ben bütün gün kendi işimle uğraşıyorum. Akşam olunca takımlarımı toplayıp çekmeceye koyuyorum. Çetin her zamanki gibi saat yedide geliyor, odasına gidip üstünü değiştiriyor. Karşı karşıya sessizce yemek yiyoruz. Yine sessizce televizyon programını seyrediyoruz. Ben erkence odama çekiliyorum. O, programı sonuna kadar seyrediyor. Sabahları yine karşı karşıya çay içiyoruz. Günlük hayatımız böylece başlıyor. Ne vakte kadar buna dayanacağımızı tahmin edemiyorum.

Hele bu elimdeki işi bitireyim! diyerek kendimi aldatmaya çalışıyorum. Pek başardığımı sanmıyorum.

8 EYLÜL

Sedat Bey telefon etti. Siparişlerin hepsi tamamlanınca şirkete gitmemi rica ediyor. Arkadaşlarıyla birlikte modeller üzerinde bazı değişiklikler yapılıp yapılmamasını görüşmek zorunda oldukları için benim de toplantıya katılmam gerekiyormuş. Yarın öğleden sonra çaresiz oraya

gideceğim. Bugün işim bitecek. Omuzlarımın üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi hafifleyeceğim.

Yarından sonra saatler nasıl geçecek? Uzun günleri hep okumakla mı geçireceğim? Bostancı, Paşabahçe'ye bakınca çok sıcak. Arada bir Boğaz'a gitmeyi planlamalıyım. Oranın sert serinliğine hasret kaldım.

Kağıtlarımı ve boyalarımı toplayıp çekmeye yerleştirdiğimde saat altı idi. Sokak kapısı açılınca dadı telâşla yerinden fırladı.

— Erken geldin oğlum. Hasta mısın? Bir şey mi oldu?

Çetin güldü.

— Eve bir gün erken gelmişsem kıyamet mi koptu canım. İşim bitmişti. Çoktandır bir gezinti yapmamıştık. Belki birlikte çıkarız diye düşündüm. Fena mı ettim?

Soruyu yüzüme bakarak sormuştu. Anlamamış göründüm. Tekrarladı:

— Biraz çıkalım mı Suna?

Aramızda bir şey olmamış gibi normal bir hali vardı. Sanki günlerden beri çatık kaşlı, asık yüzlü olan o değildi, sanki bana unutamayacağım hakaretleri yapan o değildi.

Ben cevap vermeyince hep o normal haliyle bir oldubitti yapmak istedi.

— Dadı sen de hazırlan. Haydi Suna, geç kalmayalım.

Sakin bir sesle:

— Ben çıkmayacağım, siz gidin! dedim ve odama girdim.

Aklı sıra bir barışma adımı atmak istemişti. Geçenlerin önemsiz olduğunu, artık unutmamız lazım geldiğini anlatmak istemişti.

Benim çok kırıldığımı, kendisinin suçlu olduğunu bildiği halde, bir af dilemeden, yaptıklarına pişman olduğunu söylemeden, yanıma bile yaklaşmak lüzumunu duymadan, havadan konuşuyormuş gibi:

— Haydi gezmeye gidelim! demesi suç üstüne suç işlemek değil de neydi? Çocuk mu aldatıyordu?

— Ben teklif ettim. İstemedi. Günah benden gitti. İlk adımı ben attım, gururumu ve inadımı kırdım. Daha ne istiyordu? Gibi düşüncelerle durumu benim aleyhime çevireceğini umuyorsa yanıldığını isbat edeceğim. Bu teklifi yapmasının aramızdaki gerginliği yumuşatacak yerde katılaştırdığını ona anlatacağım. Bu akşam odamdan çıkmayacağım. Yarın sabah da o gittikten sonra kahvaltı edeceğim.

Yarın benim için büyük gün. Babamın borcunu ödeyeceğim.

9 EYLÜL

Örnek firmasına saat üçte gittim. Beni bekliyorlardı. Modeller üzerinde uzun uzun görüştük. Sedat Bey memnundu. Tekrar bana:

— Her zaman sizinle çalışalım Suna Hanım!.. dedi.

Üzülerek cevap verdim:

— İmkânsız beyefendi. Ailem izin vermez.

— Bizim işimiz genişliyor. Tanınmış ve zengin bir tekstil firması ile ortaklaşa bir kumaş fabrikası yapmayı kararlaştırdık. Yakında anlaşmamızı imza edeceğiz. Yabancı ülkelerden teklifler almaktayız. Kumaşlarımızın orta şarkın en güzeli olacağından eminiz. Yeni çalışmalarımız daha ziyade dış ülkelerle olacak. Bu sebepten sizden de istifade etmek istiyoruz. Bugünkü gibi, evinizde de çalışmanıza razı oluruz. Yeter ki siz kabul edin.

O kadar ısrar etti, ben de bu işi yapmaya o kadar hevesli idim ki tamamiyle reddedemedim.

— Hele siz fabrikanızı kurun, çalışmaya başlayın. Yi-

ne görüşürüz. dedim. Başka türlü yapmaya dilim varmadı. Ayrılırken:

— Kusura bakmayın, size layık değil! diyerek elime bir zarf verdi. Açmadan çantama koydum. Kaç para kazandığımı önemsemiyordum. Ne olursa olsun amacıma ulaştığımı, babamın borcunu ödeyebilecek kadar param olduğunu biliyordum.

Eve döndüğümde saat altı idi. Acele soyundum, yıkandım ve çoktan beri giymediğim bir elbisemi giyip de aynada kendimi eski Suna gibi görünce keyfim büsbütün yerine geldi ve zarfı açtım. Onbeş bin lira kazanmıştım. Bu kadarını hiç ummuyordum. Şaşırdım. Kendimi koltuğa atarak parayı taksim etmeye koyuldum. Gülüyordum. Bu kadar para kazanan Suna ile alay ediyordum.

— Demek istemiş olsam!..

— Demek sanatımı takdir ediyorlar!..

— Demek çalışmak benim için güç olmayacak!..

Hem bu sözleri mırıldanıyor, hem de üç tane beş binliği ayırıyordum:

— Bunu babamın borcunu ödemek için Çetin'e...

— Bunu evin son taksidi için babama.

— Bunu dadıya olan borcumu ödedikten sonra harçlık olarak kendime...

Yarın Ferhan'ı Hilton'da çay içmeye çağıracağım. Belki Ayşe ile Güzin'i de çağırırım.

Artık bundan sonra kimse bana, yarı şaka yarı ciddi, şöyle demeyecek:

— Suna, sen değiştin. Zengin kocaya vardıktan sonra hasis oldun. Eskiden babandan aldığın para ile daha çok gezerdin.

Şuraya buraya hep beraber gitmeyi teklif ettiğimiz zaman ezilip büzülerek «Gelemem, işim var» demezdin.

Oh, rahat bir nefes aldım. Çantasında parası olmak

meğer ne büyük bir mutlulukmuş! Vaktiyle buna hiç aldırış etmez, normal karşılardım.

10 EYLÜL

Dün yemekte Çetin Bey asık yüzlü değildi. Hatta dadının pişirdiği pilavı pek lezzetli bulduğu için ona iltifatlar yağdırdıktan sonra bana da:

— Pilav çok nefis olmuş, değil mi Suna? diye sordu. Kısaca:

— Evet, dedim.

Yemekten sonra yine odama girdim. Beş bin lirayı bir zarfa koydum, dadıyı çağırdım.

— Bu zarfı beye verir misin? dedim.

Şaşkın şaşkın yüzüme baktı. Sordu:

— Vereyim kızım ama inşallah ona kötü bir şey yazmadın.

— Merak etme dadı. Sen zarfı götür, ona ver.

Ayakları ilerleyemiyordu.

— Ya kabul etmez de bana kızarsa!

Güldüm.

— Kızarsa zarfı geri getirirsin.

— O vakit de senin dediğin olmazsa sen bana gücenirsin.

— Hayır. Gücenmem. Kendim odasına gider veririm.

— Olmaz... Böyle olmaz kızım. Tam biraz yumuşamaya başladınız, tekrardan bozulursunuz. Yaptığını iyi düşündün mü? Tekrar soruyorum sana:

— Evet, evet, merak etme, sen dediğimi yap!

— Vallahi elim-ayağım titriyor. Sanki bile bile size fenalık ediyormuşum gibi geliyor bana. Haydi şu zarfı yollamaktan vazgeç güzel kızım benim.

— Sana bir şey söylersem inanır mısın?

— Elbette inanırım.

— Bu zarfın içindekini alırsa aramızdaki soğukluğun gideriləceğini umuyorum ben.

Yüzü birdenbire sevinçle kızardı.

— Öyle ise ben kanatlanıp uçuyorum.

— Sana bir şey söylerse gelip bana bildirirsin. Olmaz mı?

— Olur kızım. Allah yardımcım olsun! İşte gidiyorum.

Beş-on dakika sonra geri döndüğü vakit Meliha dadı öfkeli idi. Kapıyı iyice kapadıktan sonra, ilk defa olarak sesini yükselterek bana hitap etti:

— Siz ikiniz de delisiniz. Başka söyleyecek sözüm yok.

— Niçin? Ne oldu?

— Ne olacak? Deli olmasan sen kocana zarf içinde para yollar mısın? Fakir olsa ne ise, bir dereceye kadar yaptığını hoş göreyim. İki fabrika sahibi olan bir kocaya beş bin lira yollamak çılgınlık değil de nedir?

— Sen bu sözleri bırak da onun cevabını bana ilet.

— O da başka deli. Zarfı açtı, parayı görünce bir kahkaha koyuverdi ki işitsen ödün kopardı.

— Niye gülüyordu?

— Elindeki paraya bakıp bakıp kahkaha atıyordu.

— Onu anladım. Birşey söylemedi mi?

— Söyledi.

— Ne dedi?

— Hanım Efendiye söyle, gönderdiği paraya teşekkür ederim. Onu bir uğur parası olarak portföyümde saklayacağım.

Tamam. Ben verdikten sonra ister saklasın, isterse yırtıp atsın.

— Sağ ol dadı. Sana zahmet verdim. Üstelik seni üzdüm de. Görüyorsun ya zarfta fena bir şey yokmuş.

— Sizin ne yaptığınızdan, ne de sözlerinizden birşey anlıyorsam Arap olayım.

— Hiç anlamaya çalışma.

— Yakında ikinizin de yüzünüz gülecek mi? Barışacak mısınız? Sen bana bunlardan haber ver. Ötesini kendiniz bilin.

12 EYLÜL

Programımı yerine getiriyorum. Çetin gittikten sonra arkadaşlarıma telefon edeceğim. Kabul ederlerse öğleden sonra buluşacağız. Sevinçliyim.

Sabah çay sofrasında onunla buluştuk. Yüzüne pek bakmadım. Herşeye rağmen biraz utanıyordum. Onun öfkeli olmadığını dadı ile konuşmasından anladım.

Kafamın içinde yine kaynaşmalar var.

Barışmadığımız halde Çetin'in bu durumumuzu artık normal görmeye başlamasının sebebi nedir? İki gündür bu soruma cevap bulmaya çalışıyorum. Acaba büyük kararlar almak niyetinde midir? Bu kararları ne olabilir? Ayrılmaksa neyi bekliyor? Neden bana karşı çok nazik davranıyor?

15 EYLÜL

Dün Paşabahçe'ye gidecektim. Kendimi çok yorgun ve bitkin hissettiğim için gitmedim. Annemle babamın beni hasta sanarak telaşlanmalarından korktum. Geceyi uykusuz geçirdiğim için kahvaltıdan sonra tekrar yattım ve biraz uyudum.

Kafamı kurcalayan en büyük soru şimdi bu:

— Çetin artık beni sevmiyor mu?

Bu acı ve öldürücü şüphe neden içimi yakıyor? Günlerden beri bunu neden düşünmemiştim de şimdi görünürde bir sebep yokken bu kurt içime düştü ve bir defa düştükten sonra içimi kemirmeye başladı. Kuşku zehiri ne kötü bir zehirmiş meğer! Bir defa damarlarıma bir damlası girince geride kalan damlaların hepsi birden hücum ettiler

ve beni gerilere tâ onu ilk tanıdığım günün gecesine götürdüler.

— Seni öptüğü için sevdiğini sanmak ne kadar çocukça bir düşünce. Erkek değil mi? Beğendiği bir kadını öper, onu seviyormuş görünür ama gerçekten sevmez.

— Yılmaz'ın durumunu ortaya çıkarmaya ne ihtiyacı vardı onun? Sözde babamın kızını kurtarmak, beni o nişanlıdan ayırmak vazifesini üstüne almış göründü. Ne saçma şey. Kahramanlık taslamaktan farkı ne? Sözde beni ilk görüşte sevmiş. Olacak şey değil. Sonra da beni nişanlımdan ayırdıktan sonra hem benim, hem de babamın şerefini kurtarmak görevini de üstüne aldı. Benimle nişanlandı ve kendi deyişine göre babam onu benimle evlenmeye zorladı. Çelişkilerle dolu işler bunlar. Bir taraftan kahramanlık taslıyor, öteden de babamın beni sattığını iddia ediyor.

Hal böyle olunca onun beni sevmiş olduğunu düşünmek için hayal kuvveti sağlam olmak lâzım. O zaman ben böyle mi idim? Onun beni sevdiğine inanmış mı idim?

Onu pek bilmiyorum ama ben onu sevmiştim. Bundan eminim. Gözüm kapalı ona inanmıştım.

— Acaba artık benden bıktı mı? Başka bir kadını mı seviyor ve istiyor?

Bunları düşünürsem çıldırırım. Bir dakika bu evde kalamam. Ben bir zevk kadını olmak istemiyorum. Ben ondan, aynı zamanda şefkat, saygı ve sıcak bir sevgi bekliyorum.

Yazdıklarıma bir göz gezdireyim dedim. Ne kadar saçma, abuk sabuk ve birbirini tutmayan şeyler yazmışım.

Artık onu eleştirmeyeceğim. Yazdıkça sinirlerim bozuluyor. Onu kendimden tamamiyle uzaklaşmış sanıyorum. Üzülüyorum, küçülüyorum. Bir delilik yapmaktan korkuyorum.

Çetin'in benim ona karşı olan duygularımı eleştirmeye kalkıştığını bir an için farzetsem, bende kendisine karşı tertemiz, sımsıcak ve varlığımın derinliklerine kadar sinmiş bir sevgiden başka birşey bulabilir mi acaba?

16 EYLÜL

İki gün evde bir hayal gibi dolaştım. Paşabahçe'ye kadar gitmek gücünü bulamadığım için lüzumsuz şeylerle uğraştım. Okudum, uyudum. Yazamadım. Defterimi bile açmak istemedim. Kendi yazılarım, kendi duygularım beni korkutuyor. Onlardan da kaçmak istiyorum. Ama işte yine elime kalemi aldım yine de yazıyorum. Ne vakte kadar?

Yarın mutlak Paşabahçe'ye gideceğim. Annemle babamı görmek belki bana biraz olsun rahatlık verir, belki düşüncelerimden uzaklaşırım, kendimi unuturum.

17 EYLÜL

Dadıya Paşabahçe'ye gideceğimi, akşam belki biraz gecikeceğimi söylemiştim. Annem beni her zamanki gibi sevinçle karşıladı. Yanaklarımı uzun uzun öptü. Onun omuzuna başımı dayamak, göğsüne sokulmak ne kadar dinlendirici oluyor.

Meğer insan, kaç yaşında olursa olsun, annesinin kolları arasında iken kendisini bir çocuk sanıyormuş. Korunmaya, sevilmeye susamış bir çocuk.

— Dur bakayım ,sen biraz zayıflamışsın Suna. Yoksa hastalandın mı?

Annemin en büyük endişesi budur. Zayıflamak, hastalanmak... Onu yatıştırmak için:

— Size öyle geliyor, tontonum dedim. Aksine ben kilo aldım.

Sevindi, yüzü güldü, bana inandı.

— Şükür Allah'a, dedi. Damadım nasıl?

— İyidir.

— Bu akşam o da yemeğe gelecekmiş. Öyle sevindim ki.

Şaşırdım.

— Öyle mi? Benim haberim yok.

— Sana sürpriz yapmak istemiş.

— Geleceğini nereden biliyorsunuz?

— Telefon etti ve istediği yemekleri söyledi.

— Çok tuhaf.

— Bunun tuhaflığı nerede? Damadım arada bir beni telefonla arar. Eksik olmasın pek saygılıdır. Kâh benimle, kâh babanla konuşur, bir isteğimiz olup olmadığını sorar.

— Bütün bunları benden habersiz yapıyor.

— Belki de sana söylemeyi unutuyor kızım. Adamcağızın işleri başından aşmış. Bir aralık telefonu açıp bizimle konuştuğunu akşam eve dönünce unutuveriyor.

— Olabilir anne. Benim bir şey dediğim yok.

— Şikayet ediyor gibi konuştun da Suna.

— Demek, bu akşam yemeğine gelecek. Bense erken dönmeye niyetli idim.

— Sakın ha! Öyle bir şey yapmayı aklına getirme.

— Neden?

— Saygısızlık olur da ondan kızım. Senden böyle bir hareket beklemem.

— Niyetli idim dedim. Gideceğim demedim. Öyle telaş edip durma.

— Beraber araba ile dönersiniz. Şimdi sen biraz otur da ben mutfağa gidip bakayım.

Keyfim biraz kaçtı ama çaresiz aileme karşı durumu belli etmemek gerekti.

Babam da erken geldi. Ona sürprizi söyledim İlkin inanmadı.

— Kızım öyle sürpriz bir defa olur ,dedi.

İnanması için ona aldığım siparişi kısaca anlattım ve zarfı uzattım.

— İşte size ayırdığım beş bin lirayı veriyorum baba. Öteki beş bin lira da benim harçlığım. Şimdi bu parayı alnımın teriyle kazandığıma inandınız mı?

— İnandım ve şaştım yavrum. Kocanın haberi var mı?

— Yok. Ona söylemeyeceğim de... Arada bir böyle kaçamaklar yapmak istiyorum. Yıllarca akademiye gittiğimin karşılığını almak benim hakkım.

— Orası öyle ama Çetin bunu istemiyor.

— Ben de gizliden gizliye yaparım. Tabii çok sık değil.

— Sakın kızım sakın onu gücendireyim deme! Sana her istediğini verdiğine göre para kazanmak için çalışmaktan vazgeç.

— Siz üzülmeyin babacığım, ben onu gücendirmem.

— Eksik olma, bu defa da Hızır gibi yetiştin Sunacığım. Gelecek ay son taksidi nasıl ödeyeceğimi düşünüp duruyordum.

— Artık düşünmeyin ve şimdiden taksidi ödeyin.

— Hakkın var. Bende para uçup gider.

— O zaman da siz açıkta kalırsınız. Artık bu yaştan sonra biraz da kendiniz ve annem için çalışsanız iyi olur babacığım.

— Doğru. Artık öyle yapmalıyım ama o fakirlere de öyle içim acıyor ki kızım.

— Doğru. Fakat bütün ömrünüz onlara yardımla geçti. Yaşlandınız. Şimdi biraz da kendinize acımanızın zamanı geldi sanıyorum.

— Öyle... Öyle. Artık aklımı başıma almalıyım.

— Bu kaçıncı yemin babacığım?

— Sonuncu. Her zaman Hızır'ın imdadıma gelmeyeceğini düşünmeliyim.

— Canım babacığım, sizin için her zaman elimden geleni yapmaya hazır olduğumu unutmayın!

— Seninle iftihar ediyorum yavrum.

— Asıl ben babamı fakirler babası olduğu için onu daha da çok seviyorum.

Bu sözler ikimizi de duygulandırmıştı. Kucaklaştık, öpüştük. Tuhaf bir rastlantı oldu. Biz böyle sevişirken kapının çalındığını duymamışız. Meğer Çetin gelmiş ve bizi seyretmekte imiş, ikimiz de suçlu çocuklar gibi birşey söyleyemeden ona baktık. Yüzü bir hoştu. Heyecanlı mı, öfkeli mi olduğunu anlayamadım.

Babam onu karşıladı.

— Hoş geldin oğlum. İşte biz böyle iki sevdalı gibi birbirimize kanamıyoruz. İnşallah senin de çocuğun olur, babalığın zevkini tadarsın.

Çetin onun elini öptükten sonra bana dostça gülümsedi. Rolünü iyi oynamıştı. Sabahleyin ayrıldığı karısını yaşlı babasının yanında öpemezdi.

— Sizi çok iyi gördüm efendim.

— Çok şükür iyiyim oğlum. Yaşlılığın getirdiği yorgunluklar olmasa daha da iyi olacağım.

— Yemekten sonra sokağa çıkmayacağınızı ümit ediyorum. Sizinle, daha doğrusu ailece bazı kararlar almak için bu gece buraya geldim.

Birden kalbim ağzıma geldi. Annemle babama ne söyleyecekti? Acaba aramızdaki durumu onlara anlatarak beni yola getirmelerini mi isteyecekti? Yoksa doğrudan doğruya bu şartlar altında yaşamaya artık tahammülü kalmadığını, ben istersem ayrılma davası açmakta serbest olduğumu mu bildirecekti.

Bu kuşkular ve çarpıntılarla ne yemek yediğimi, etrafımdakilerin neler konuştuklarını anlayamadım. Dalgındım. Annem durmadan göz kaş işaretleri yaparak beni uyarmaya çabalıyordu.

Yemekten sonra salona geçtik, kahveleri getirmek vesilesiyle mutfağa gittim ve elimi yüzümü yıkayarak kendime çekidüzen vermeye uğraştım. Bunu başaramadığımı

biliyordum. Kahveleri verirken tepsinin titrediğini ve bu titremeyi durduramadığımı görüyor, büsbütün şaşırıyordum.

Çetin'in kahvesini verirken bir anda her şey değişti. Yerinden kalkıp fincanı aldı ve her şey normalmiş gibi anneme hitap etti:

— Hatırınızda mı hanımefendi, size ilk geldiğim gün, hani doktor beyi arayıp da bulduğum gün, siz şu kanapenin üzerine uzanmıştınız, ben de yine şu koltukta oturmuş, Suna'nın bana kahve getirmesini beklemiştim.

Annem güldü:

— Hatırlamaz olur muyum Çetin? O günden bu yana sen öyle değiştin ki...

— Hakkınız var. O zaman sert, haşin, kaba, görgüsüz bir insan gibi hareket etmiştim. Benden nefret etmiştiniz.

— Yok canım, nefret etmemiş, korkmuştum. Durup dururken bir yabancı evimize gelmiş, kırk yıllık dostumuzmuş gibi teklifsizce hareket etmişti.

— Yalnız o kadar mı? İlle de doktoru bekleyeceğim diye tutturmuş. Suna ile kavga etmiş, sizin sinirlerinizi bozmuştum. Sözün kısası sizi bıktırmıştım. Fakat kendime göre hakkım vardı. Çünkü senelerden beri aradığım doktorumun yerini nihayet bulmuştum. Onu görmeden gidemezdim ve gitmedim.

— Pek de iyi ettin oğlum.

Bunu babam söylemişti. Çetin sözüne devam etti.

— Şimdi o eski anıları bırakalım da bugünümüze gelelim. Uzun konuşacağım, beni sabırla ve ilgi ile dinlemenizi rica ediyorum. Sözüme buraya ilk gelişimden başlamamın sebebi var. Çocukluğumu ve ilk gençliğimi kısaca anlatmazsam beni istediğim gibi anlayacağınızı zannetmiyorum.

Annem merakla:

— İstediğin kadar konuş oğlum. Seni sevdik biz. Senin her şeyini öğrenmek bizi rahatsız etmek şöyle dursun, bizi sana daha çok yaklaştıracaktır.

Şeker annem, nasıl diplomatça ve tatlı tatlı konuşuyor! Kocamı nasıl can kulağı ile dinlemeye hazırlandı!

— Ve... Çetin dört yaşında iken anasız babasız kaldığından başlayarak kısaca amcasının evindeki güç hayatını, şefkat ve ilgi görmediğini, cahil ve iyi kalpli bir dadının verebildiği kadar terbiye ve görgü edinebildiğini, yalnız yaşamaktan gelen sert ve öfkeli bir insan olduğunu, ailesi içinde yaşayan arkadaşlarını nasıl kıskandığını, bütün bu sebeplerden ötürü ,insanlara, cemiyete karşı ne kadar kin ve nefret beslediğini, kimseye acımadığını, kimseye inanmadığını anlattıktan sonra sözlerini şöyle bitirdi:

— Ben ancak kim olduğumu ve tanımadığım için sevemediğim babamın bana büyük bir miras bıraktığını öğrendikten sonra benliğimi buldum. Ve geçen senelerin intikamını almak içinmiş gibi dört elle işe atıldım. Hamdolsun başarılı da oldum.

Evet iş bakımından başarılı oldum ama insanları sevmeyi, onlara yaklaşmayı, onlarla ilgilenmeyi başaramadım. Bunu size geldiğim gün de anlamıştınız. Bir ailenin ne demek olduğunu, o havanın sıcaklığını yakından tatmadığım için bilemezdim. Her yerde kendimi bir yabancı hissetmekte idim. İnsanları paramla kendime bağlayacağıma inanıyor ve servetime güveniyordum. Evlerine gittiğim birkaç arkadaşımın ailesine karşı da çekingen, ürkek bir çocuk gibi davranıyordum. Onlarla konuşmakta güçlük çekiyordum.

Öte yandan ,görüştüğüm erkek ve kız arkadaşları şuraya buraya davet ederek onları bol paramın getirdiği rahatlıkla kendime doğru çekmeyi başarıyordum. Paranın çekici kuvvetinden kimsenin kurtulamayacağını sanıyordum. Bunda çok yanıldığımı, geç de olsa, anladığım za-

man hayat telakkilerim yavaş yavaş değişti ve ben kendimi terbiye etmeye başladım.

Üçümüz de büyük bir dikkatle dinlemiştik. Ona ne bir soru sormuş, ne de abartılmış bazı sözlerine itiraz etmiştik.

Bana gelince, büyük problemlerimin çözülmüş olduğunu anlamaktan gelen bir iç rahatlığı ve hafifliğiyle onu dinlemiştim. O ssutuğu zaman bir iki saniye derin bir sessizlik oldu. İlkin annem:

— Senin çok değiştiğini biz senden evel gördük ve buna çok sevindik oğlum.

— Fakat ben, sizin için tamamıyle yabancı ve görgüsüz bir erkek olarak karşınıza çıktığım halde, büyük bir şefkatle şımarttığınız ve gözünüzün bebeği bildiğiniz biricik kızınızı nasıl olup da bana verdiğinize hâlâ şaşıyorum.

Buna babam cevap verdi:

— Belki bu kadar kolaylıkla razı olmayacaktık ama en büyük kusuru inatçılık olan kızımız, bu yabancıyı sevdiğini, kesin kararlı olduğunu ve bu kararında direneceğini tekrar tekrar söyleyince akan sular durdu.

Şimdi onun bizden daha anlayışlı olduğunu itiraf etmek zorundayım. Sen gerçekten her bakımdan üstün bir insansın. Seni tebrik ederim Çetin.

— Teşekkür ederim. Tam bir insan olmaya çabalıyorum ve bunu başardığım gün mutlu olacağım.

Bu sözlerin doğrudan doğruya bana söylendiğini anladığım için içim sevinçle dolmakta idi.

Annem lâfı değiştirdi:

— Birer kahve daha içsek mi?

— Fena olmaz.

— Kızım, Hatice'ye sesleniverir misin?

Yerimden fırladığımı gören Çetin seslendi:

— Çabuk gel Suna! Şimdi asıl söyleyeceklerimi senin de dinlemeni istiyorum.

Yine kalbim çarptı. Ne söyliyecekti? Meraktan çatlıyacaktım. Hemen geri döndüm yerime oturdum ve onu dinlemeye hazırlandım.

— Şimdi söyleyeceklerim doğrudan doğruya benim bundan sonraki çalışmalarımı ilgilendiriyor. Bu bakımdan sizin de fikirlerinizi almak istedim.

— Sen bizden alâsını düşünürsün oğlum ama bir işe yararsak çok sevinirim.

Babama cevap vermeden kocam tekrar şöyle konuştu:

— Benim biri Pendik'te, öteki Topkapı'da iki fabrikam olduğunu biliyorsunuz. İkisi de iyi çalışıyor ama bir ihracatçı olarak Türkiye dışındaki ülkelerin isteklerini de yerine getirmek şarttır. Bu sebepten, Pendik fabrikasını biraz genişleterek Topkapı'nın imalâtını da ona yüklemek ve buna karşılık Topkapı'dakini Avrupa'da çok beğenilen kumaşlarımızın imalâtına tahsis etmek istiyorum. Son seyahatimizde görüştüğüm alıcı firmalar da bana bunu tavsiye etmişlerdi. Bu sebepten ben orada iken makine vesair malzeme siparişlerini vermiş, kataloglar almıştım, geçen hafta bunları gümrükten çıkardık.

Ancak ben bütün bu işleri tek başıma idare edemiyeceğimi anladığım için ciddi bir firmanın ortaklık teklifini kabul etmek üzereyim. Bu şirket her sene önemli miktarda dış satış yapmaktadır. Yakında onunla anlaşmamızı imza ederek işe başlıyacağız.

Benim onlara teklifim de ayrıca şu oldu:

Kumaşların hepsini dışarı yollamak, şehrin en kalabalık yerlerinden birinde bir mağaza açarak kumaşlarımızı sergilemek ve perakende satış yapmak. Bunun için de yine baba mirasından faydalanacağız.

Bana kalan emlâk arasında Mecidiyeköy'de birkaç arsa da vardı. Bunlardan bir kısmını satmış. Osmanbey'de

altı katlı, her dairesi yedi odalı bir apartman satın almış ve daireleri kiraya vermiştim. İki seneden beri kafamın içinde bu mağaza projesini yaşattığımdan dairelerden ikisinin mukavelelerini yenilememiş, boş bırakmıştım. Şimdi zemin katına büyük ve iki katlı bir mağaza yaptırmayı planlıyorum. Ortaklarımla anlaştıktan sonra bu inşaata başlayacağım. En üst katını da bu sene boşaltıp personele ve sanatkârlara tahsis edeceğim. Üçüncü boş daireye de, eğer Suna isterse, biz geçeceğiz. Bostancı'da şehirden biraz uzakta oluyoruz. Osmanbey bu bakımdan çok daha iyi.

Benim adım ortaya çıkınca her zamanki gibi annem benden evvel davrandı:

— Suna'nın yerinde olsam bunu sevinçle karşılardım.

Babam bana sordu:

— Sen ne dersin kızım? Fena bir fikir değil.

— Bostancı'daki evi seviyorum ben.

Bana doğrudan doğruya Çetin cevap verdi:

— Osmanbey'deki dairemizi dekoratör arkadaşlarınla birlikte döşer, donarsınız. Gönlüne göre yaptırırsın. Binanın asansörü var, bu bakımdan da rahattır. Şehirde dilediğin gibi çıkar gezersin. Dört büyük, bir küçük oda ile büyük bir salonlu daire fena sayılmaz.

Yine annem hemen araya girdi:

— Koskoca daire fena olur mu? Size de, çocuklarınıza da yeter.

Bu sözlere Çetin tatlı tatlı güldü. Tekrar bana baktı.

— İstemezsen oraya gitmeyiz Suna. Sen kararını ver ve bana bildir. Şimdi seni en çok sevindirecek bir konuya geldim. Üst katı personele ve sanatkârlara ayırdığımı söylemiştim. Bu dairenin bir odası senin olacak. Kumaşların desenleriyle modelleri, senin nezaretin altında, seçeceğin başka sanatkârlarla bir ekip halinde siz hazırlayacak-

sınız. Bu vesile ile sen de çok sevdiğin sanatını ihmal etmemiş olacaksın..

Tatlı bir rüya görüyormuşum gibi gözlerimi açmaya cesaret edemiyordum. Uyanırsam bu rüya bitecek, gerçek hayatım başlayacaktı.

Bu harikulâde projeyi önüme seren kocamı kucaklayıp öpmek istiyordum. Fakat birdenbire uyandım ve gerçeği gördüm. Evet, Çetin beni sevindirmek için bu planı hazırlamıştı ama bunda da psikolojik bir hata yapmıştı. Evimizde yalnızken benden ilkin af dilemesi icap edeceğini düşünmüş, bunu gururuna yedirememiş ve projeyi annemle babamın yanında ortaya koyarak beni kazanmak istemişti. Bunu o kadar kesinlikle anladım ki sevincim kursağımda kaldı. Üzüldüm ve saatime bakarak ayağa kalktım.

— Artık geç oldu, gidelim, dedim.

Annem telaşla yerinden fırladı.

— Durun canım, bir çay içeriz.

— Bostancı yakın bir yer değil anacığım. Öyle uykum geldi ki neredeyse şuracığa uzanıp uyuyacağım.

Babam imdadıma yetişti:

— Projen çok mükemmel oğlum, dedi. Allah kolaylık versin ve başarıya ulaştırsın. Haydi güle güle gidin. İyi geceler. Yakında yine bekleriz evlatlarım. Biz de bir akşam geliriz.

Çetin arabaya girmeden yanındaki kapıyı açtı ama ben ondan evvel davranarak arka kapıdan içeri girdim. Onun yanına oturmak istemiyordum. Bütün geceki karışık problemlerle konulardan başım yorulmuştu. Gözlerimi kapadım ve yol boyunca hiç konuşmadık.

Gönlüm istiyordu ki Çetin bütün bu anlattıklarını kendi evimizde ve yalnız beni sevdiği için ve haklı olduğumu bildiği için aldığını bana söylesin. Onu affetmeye hazırlanmıştım.

20 EYLÜL

Yorgunum, dünyaya küskün bir ruh hali içinde olduğumu anladığım halde bu küskünlükten kurtulmak için en ufak bir çaba harcayamıyorum. Halime dadı bile acıyor. Beni hasta sanıyor. Hasta değilim, iştahım da yerinde, yalnız her şeye karşı garip bir ilgisizlik içindeyim. Gazetelere bile şöyle bir göz gezdiriyorum. Halbuki her sabah sevdiğim yazarların köşelerini arar, kelimesini kaçırmadan okurdum. Şimdi onları da okumayı canım istemiyor. Kitaplıktan bir kitap çekip alıyorum, okumaya başlar başlamaz vaz geçiyorum, bir başkasını seçiyorum.

Kendimi hiç beğenmiyorum. İşte bu kadar. Ne bir arkadaşa telefon ediyorum, ne anneme, ne de dadı ile iki laf etmek istiyorum. Hele o zavallıcık, sadık bir köpek gibi gözlerimin içine bakıyor, benden bir ilgi, bir soru bekliyor. Bunu bile yapmaya üşeniyorum.

Çetin yine kaşlarını çatmaya başladı. Bir ileri, bir geri gidiyor. Ne yaptığını acaba biliyor mu? Bazen evde iken telefonla konuşuyor. Ortağım dediği adamlarla birçok şeyler tasarlıyor. Bazen de bir inşaatçıya emirler veriyor. Aklı fikri işlerinde ve kazanacağı parada.

Geçen gün onun adına postadan koskoca bir paket geldi. Kağıdı imzalarken baktım, Paris'ten geliyordu. Tomarla moda mecmuası ve büyük terzilerin reklâmları.. Onları bile açmaya üşendim. Paketi olduğu gibi odasına bıraktım. Akşam yemekten sonra masanın üzerine onları yaydı, uzun uzun baktı, okudu. Ben ilgisiz kaldım, erkenden odama girdim.

Bunun sonu neye varacak? diye düşünüyorum ve ümitlerim gitgide kırılıyor. Hâlâ bu duruma katlandığım için kendimi küçülmüş sayıyorum. Öfkeleniyorum:

21 EYLÜL

Ortağım dediği firmanın kime ait olduğunu pekâlâ tah-

min edebilirdim. Bana birkaç ipucu vermişti. Aldırış etmediğim için olacak, bunun Örnek Tekstil Firması olduğunu anlayamadım.

Eve hiç telefon etmezlerdi. Bu sabah her nedense çok acele bir iş için Çetin'i yazıhanesinde arayıp bulamamışlar ki onu evden aradılar. Telefona ben cevap verdim.

— Neresi efendim?

— Çetin Başaran beyin evi mi?

Sedat beyin sesini tanımıştım.

— Burası Örnek Tekstil Müessesesi. Çetin bey evde mi hanımefendi?

— Evde değil efendim.

— Gelirse lütfen bizi aramasını söyler misiniz? Önemli bir iş için.

Kendimi tutamadım.

— Nasılsınız Sedat bey? diye sordum.

Şaşırdı.

— Suna hanım.. Siz... Siz orada ne arıyorsunuz!

— Burası benim evimdir. Bilmiyor muydunuz?

— Çetin bey karısının akademi mezunu olduğunu söylemişti ama siz olduğunuzu bilmiyordum.

— Şimdi öğrendiniz.

— Öğrendim ve sevindim. Bizimle çalışmak istemiyordunuz? Biz sizinle çalışmaya geldik. Buna çok sevindiğimi tahmin edersiniz. Yakında görüşürüz inşallah, güle güle efendim.

Bu konuşma lüzumsuzdu. Bunu ne maksatla yaptığımı bilmiyorum. Şimdi de pişman oldum.

Çetin'in ve Sedat'ın işleri benim ne umurumda? Neden kendimi aralarına soktum. Onlarla çalışmayacağımı biliyorum.

23 EYLÜL

Bu akşam yemekte Çetin:

— Bugün ortaklarımla anlaşmamızı imzaladık, dedi.

Yüzüne baktığımı görünce de sözüne devam etti:

— Yarın akşam yemeğine Sedat Bey bizi Nişantaşı'ndaki evine çağırdı. Geçen gün seninle telefonda konuşmuş, Suna hanımın bizimle görüşmek isteyeceğini umuyoruz dedi. Benim karım olduğunu bilmiş olsaymış şimdiye kadar çoktan karısını alıp bize gelirmiş. Sana sormadan daveti kabul etmedim. İstersen sen yemekten sonra onları ara, cevap ver.

Çoktandır benimle bu kadar uzun konuşmamıştı. Kısaca:

— Olur, dedim.

Çetin benim tek kelimemi duymamış göründü.

— Anladığım kadarı ile iyi insanlara benziyorlar. Bugün hanımı da yazıhaneye gelmişti. Görgülü, kültürlü, genç bir hanım. İki de çocukları var. Yemeğe erken gelirseniz bir içki ile ortaklığımızı kutlarız, dediler.

O sırada içimden o sabah imzaladığı anlaşmanın uğurlu olmasını dilediğimi kendisine söylemek geldi ama benden güçlü bir kuvvet sesimi boğazıma tıkadı. Kocama karşı çok ayıp ettiğimi biliyorum ve üzülüyorum. Artık bu durumun sona ermesi için Allah'a yalvarmaktan, bir mûcize yaratmasını dilemekten başka çarem kalmadı.

Yarın saat altıda Sedat Beylere gideceğiz. Kocamın şerefini korumak görevim olduğunu unutmamalıyım.

Saçımı yaptıracağım ve Çetin'in en beğendiği kahverengi esvabımı giyeceğim. Aramızda bir soğukluk olduğunu yabancılar anlamamalı, aksine çok iyi anlaşan bir çift olduğumuza inanmalıdırlar. Bu akşamki davranışına bakılırsa Çetin de buna kararlı görünmektedir.

Sedat Beyin hanımı bana göre yaşlı değilse ve onunla anlaşırsak her zaman görüşmemize bir engel olmayacak sanırım.

24 EYLÜL

Çok değişik ve neşeli bir gece geçirdik. Şimdi saat ikl.

Böyle iken uykum yok. Kendimi güçlü, keyifli hissediyorum.

Sabah kahvaltıda Çetin'e, Sedat Beylere çiçek göndermesini söyledim. Belki o da bunu yapacaktı ama bugüne kadar onun sosyal hayattaki davranışlarını görmediğim için önceden tedbir almayı uygun bulmuştum. Saat beşte beni almaya geldiği zaman berberden yeni dönmüştüm. Onu çok bekletmeden giyindim. Berbere gitmeden her şeyimi hazırladığım için vakit kaybetmedim. Salonda gazetesini okuyordu. Kapımı açtığımı duymadı.

— Ben hazırım.

Diyerek seslendim. Gazetesini bıraktı, hemen ayağa kalktı. Yüzyüze geldik. Birdenbire olduğu yerde durarak başımdan ayağıma kadar beni süzdü.

— Kıyafetin pek güzel, teşekkür ederim dedi.

Bir kızdım, bir kızdım ki. Kendisi için özenip bezendiğimi sandığı için bana teşekkür etmeyi ödev sanmıştı herhalde. Aksini düşünemem. Çünkü ona yüzlerce defa:

— Elbisemi veya herhangi bir şeyimi beğeniyorsan iltifatı bana yap, eşyaya değil, diye tekrarlamıştım. Öyle iken *bana Paris'ten* aldığı esvabı giydiğim için teşekkür etti.

Dadının dediği gibi iki inatçı keçiden başka birşey değiliz. Karşılıklı inat yarışı yapıyoruz. Bunu bildiğim halde bu gece ona gücenmemeye, surat etmemeye kararlı olduğumdan o sözlerini işitmemiş görünerek eşarbımı, çantamı alıp yürüdüm.

Acele adımlarla arkamdan geldi. Asansöre bindik. Otomobilin kapısını açmasını bekledim. Ben de ona teşekkür ederek yanına oturdum. Şımarık çocuklara benziyorduk. Konuşmadan Nişantaşı'na vardık.

Çetin'in araba kullanmasını çok beğeniyorum. Sür'ati kesmeden, dikkatli ve rahat bir hali var. Sanki o kullanmıyor da araba kendi kendine kayıyor gibi.

Kapıyı temiz bir kız açtı. Beyaz önlüğü kolalı idi. Dikkatimi çekti. Aynı saniyede Aylin Hanımla Sedat Bey, güleryüzlü ve sevimli ev sahipleri koşar adımlarla yaklaştılar.

— Buyurun efendim, sefa geldiniz.

Aylin Hanım sevimli, tatlı bir hanım. Ömrünü misafir karşılamakla geçirmiş bir insan rahatlığıyle elimi sıktı ve:

— İzin verir misiniz? diyerek yanaklarımı öptü. Yaşı benden biraz farklı ama onunla dost olacağımızı anlıyorum. Sedat Beyde iş adamından ziyade sosyete adamı hali vardı. Elimi öperken:

— Suna Hanım, dedi. Sizi evimde karşılamak benim için büyük bir şereftir.

Aylin bir yandan bana oturacağım yeri gösterirken bir yandan da konuşuyordu:

— Kocam sizin sanatkârlığınıza hayrandır Suna Hanım. Yarışmaya gönderdiğiniz eserleri görür görmez bana:

— Bu hanım kazanacak, demişti. Bambaşka bir çalışma tarzı var. Gerçekten de jüri ilk bakışta aynı karara vardı. Sizi ne kadar tebrik etsem azdır.

— Beni şımartmayınız Aylin Hanım. Akademiyi yeni bitirdim. Yarışmaya belki katılmadılar ama öyle kabiliyetli arkadaşlarımız var ki.

— Olabilir ama biz sizi beğendik ve sonradan gönderdiğiniz eserlere de hepimiz hayran olduk. Bu kadar alçak gönüllü olmayın lütfen.

Çetin'e baktım. Öyle mutlu bir hali vardı ki onu tanıyamadım.

— Bana bu kadar eziyet eden, çalışmama engel olan bu karşımdaki adam mı? diye düşündüm.

Sedat Bey iltifatını kocamdan da esirgemedi.

— Hanımınızla iftihar edebilirsiniz dostum. Genç yaştaki bir sanatkârın bu başarısı gerçekten övünülecek şeydir.

Çetin gülümsedi:

— Ben de karımla övünüyorum Sebat Bey. Yalnız aramızda anlaşamadığımız bir ufak nokta var. Ben onun para kazanan bir sanatkâr olmasını istemiyorum. O da, nereden öğrendiğini bilmiyorum bir ata sözü varmış, onu ileri sürüyor: «Müşterisi olmayan mal ziyan edilmiş demektir» diyor ve dünyanın bütün sanatkârlarının eserlerini sattıklarını söyleyip duruyor.

Ev sahipleri kahkaha ile gülerek Çetin'e baktılar:

— Suna Hanımın yerden göğe kadar hakkı var, dediler.

Tartışmanın uzamasını istemediğim için:

— Çağlayarak akan bir suyu durdurmak güçtür, dedim ve yanıma yaklaşan küçük kızla ilgilendim.

— Ne cici kızsın sen. Bu ne güzel saçlar. Bu ne güzel esvap.

— Kızımız pek kokettir teyzesi.

— Görüyorum Sedat Bey. Tatlı ve zarif bir küçük hanım. Okula gidiyor mu?

— Bu sene başlayacak.

— Ağabeyisi ile beraber okula gidecek değil mi?

— Öyle. Oğlumuz bu sene ikiye geçti.

— Allah bağışlasın, pek şeker yavrular.

— Sizin çocuğunuz yok mu?

Benden evvel Çetin cevap verdi:

— Birkaç ay evvel evlendik.

— Öyle mi?

— Ben biraz geç kaldım.

— İdealinizdeki kadını bulmakta güçlük çekmişsiniz.

— Orası öyle. Çok aradım ve hiç beklemediğim bir anda onu buldum.

— Çöp çatan çatmış. Allah bir yastıkta kocamak nasip etsin.

— Âmin.

Ötekiler yüksek sesle, ben de içimden bu duayı ettim.

— Ne içersiniz? Viski mi, votka mı?

Sedat Beyin sorusuna Çetin:

— Ben buzlu bir viski alırım, cevabını verdi. Ben bol portakallı bir votka rica ettim.

Ayakta, zengin mezeleri yiyerek konuştuk, gülüştük. Aylin Hanım bana evini gösterdi. Çok zevkle döşenmiş, geniş ve rahat bir ev. Bu yuvada onların çok mutlu oldukları belli.

Biz salona döndüğümüz zaman Çetin'in Sedat Beye Osmanbey'deki apartmanını anlattığını duyduk. Aylin Hanım hemen:

— Komşu olacağız Suna Hanım, dedi. Dairenize yerleşmeniz için elimden gelen yardımı yapacağıma emin olun.

— Henüz oraya geleceğimizi kararlaştırmadık.

Bu cevabıma Sedat Bey itiraz etti:

— Öyle şey olmaz Suna Hanım. Oyun bozanlık yapmayın lütfen. Biz projemizi en küçük ayrıntılarına kadar hazırladık. Allah'ın yardımıyle hepsini sırasıyle yapacağız. Yardımcı olmanız için Bostancı'dan şehre inmeniz lâzımdır. Yoksa Çetin Bey çok yorulur. Öyle değil mi üstadım?

Aylin Hanım Çetin'e yaklaşırken Sedat Bey de beni kolumdan tutup masa başına götürdü.

Nefis yemekler, bol içki ve meyve. Tatlı konuşmalar bizi saat bire kadar masa başından ayırmadı. Kâh güldük, kâh erkeklerin iş konuşmalarını dinledik, kâh onlar bizim moda konuşmalarımıza katıldılar. Bir ara Sedat Bey bana:

— Yeni mağazamızda sergileyeceğimiz kumaşlar için sizin fikirlerinizden ve sanat bilginizden bol bol istifade edeceğiz, dedi.

Çetin'den öç almak için:

— Sanmam, dedim. Siz para kazanacaksınız diye ben sanatımı satmam.

Üç kahkaha birden duyuldu. Kocam:

— Taşı gediğine koymak buna derler dostum. Suna'dan bize hayır yok. Anlaşıldı, para ile başka sanatkâr bulacağız.

Sedat Beyin cevabı şu oldu:

— Buna kesinlikle razı olmam. Ya Suna Hanım ve onun ekibi yahut mağaza açmak yok.

Çetin bu konuda son sözü söyleyen bir insan ciddiliğiyle:

— Karım nasıl isterse öyle yaparız, dedi. Benim yorgunluğum önemli değil.

İçkinin getirdiği keyifle Aylin Hanım şakrak bir kahkaha attı:

— İdeal koca böyle olur. İşittin mi Sedat? Karım nasıl isterse öyle olur diyor.

Sedat Bey yarı şaka, yarı ciddi cevap verdi:

— Ne yapalım karıcığım, herkes Çetin Bey gibi ideal koca olamaz. Sen de kısmetine küs.

— Öyle ise haydi sofraya oturalım.

Ayrılmadan Cumartesi akşamı onları, çocukları ile birlikte yemeğe çağırdım. Çetin'in buna memnun kaldığını, aynı daveti tekrarlamasından anladım. Dönüşte ıslıkla hafiften bir melodi çalarak arabayı kullandı. Ben gözlerimi kapadım, uyuyor göründüm ama uyumadım.

Neşeli geçen saatlerden sonra içime inceden inceye bir acı düştü.

23 EYLÜL

Evlendikten sonra ilk defa evime misafir davet ettiğim için oldukça telaşlı, biraz endişeli idim. Dadının benim istediğim yemekleri yapabileceğinden pek emin değildim. Annemden bir börek yapmasını rica etmeyi düşündüm, dadıyı gücendirmekten korktuğum için vazgeçtim. İyi ettiğimi sonradan anladım. Meğer o hatırı sayılır bir aşçıbaşı imiş. Misafir geleceğini ona söyler söylemez:

— Sen hiç üzülme, yorulma kızım. Bana ne yemekleri istediğini söyle ve ötesine karışma! Benim senelerce, ilkin rahmetli kaynananın, sonra da Çetin'in yengesinin bitmek tükenmek bilmeyen davetlerinde ne yemekler, ne mezeler hazırladığımı bilsen böyle üzülmezdin.

Göğsümün üstünden ağır bir yük kalkmış gibi rahat bir nefes aldım. Kendimi tutamadan dadının boynuna sarıldım. Hay Allah senden razı olsun dadıcığım. Beni ne kadar sevindirdiğini bile mezsin. Bu gece rahat uyku uyuyacağım. Yarın da sana yemek listesini hazırlayacağım. Lâzım gelen malzemeyi alırsın. Cumartesi günü de ben sofra ile uğraşırım.

— Onu da beraber yaparız yarım.

Sen ancak günlük takımların yerlerini biliyorsun, öteki dolapları henüz açmadın bile.

— Her şeyi sen yaptığın için bana sıra kalmıyor ki...

— Hakın var. Geçen gün de Çetin'e söyledim, artık evin idaresini hanıma bırakacağım dedim, razı olmadı. Gençtir, ona iş yükleme diyor.

— Lâf. Evimin işi bana neden yük olsun?

Hele senin gibi bir yardımcım ve yol gösterenim olursa.

Bu konuşmadan sonra ben ancak cumartesi günü berberden dönüşte sofra ile meşgul olabildim. Çetin eve erken geldi. O içkileri hazırlarken odama girip giyindim. Kendi evimde olduğum için son moda fakat biraz daha hafif bir elbise giydim. Annemden düğün hediyesi olan eski bir broşu göğsüme taktım. Pırlanta yüzüğümü parmağıma geçirdim, evlendiğimiz gün Çetin'in verdiği platin bilezikli saatimi koluma taktım, böylece tuvaletim tamam oldu. Aynaya baktım, kendi kendime: «Pembe rengin bana yakışmayacağından korkmuştum. Fena olmamışım, dedim.»

Keyfim yerine geldi. Güler yüzle odamdan çıktım. Az sonra misafirler geldi. Ne şeker insanlar! Kırk yıllık dostmuşuz gibi sade, sevimli, rahat...

— Eviniz şahane! Sizin güzelliğinize de diyecek yok Suna'cığım. Pembe renk size çok yaraşmış. Modayı artık sizden öğrenmeli.

Daha ne iltifatlar, ne iltifatlar! Fakat bunlar göstermelik değil. Aylin candan konuşuyor. Bana da Suna dedi ve «Artık aramızda hanımlık beylik kalmasın kuzum» diye yalvardı.

Evi gezerken de:

— Buradan ayrılmak istemediğinize hak veriyorum, dedi. Fakat Osmanbey'deki apartmanınız da bundan aşağı kalmayacak. Göreceksiniz, elbirliği ile orasını da ne şirin bir yuva yapacağız.

Yemekler, mezeler, dondurma umduğumdan daha nefis olmuş. Dadıya söyleye söyleye bitiremediler. Her yemekten tekrar aldılar.

Ziyafetin başarılı geçtiğine çok sevindim. Kocama karşı utanırım, eksik, fena bir şey olur diye korkuyordum. Bu geçirdiğim ilk imtihandı.

Yalnız yemeklerin nefis olması gecenin başarılı geçmesine yetmiyordu. Neşeli bir ev sahibi rolünü de iyi oynadığıma inanıyorum. Çünkü mümkün olduğu kadar onların ilgileneceğini tahmin ettiğim konulardan söz açtım, onları da konuşturdum. Kısacası, vaktin geçtiğinin farkında olmadan saat üçü buldu. O arada onlara sıcak çayla bisküvi ikram etmekte de kusur etmedim.

Misafirler gittikten sonra Çetin yine:

— Çok başarılı bir gece oldu, teşekkür ederim, Suna dedi.

Bu teşekkürlerle beni kızdırdığını anlamıyor. Beni neden hâlâ evin hanımı saymıyor? Misafirleri ağırlamanın benim görevim olduğunu neden kabul etmiyor?

Bu satırları yazdıktan sonra durdum. Belki ben haksızım, belki onun yaklaşmalarına karşı hâlâ bir heykel soğukluğu ile davranışım onu şaşırtıyor, beni nasıl memnun edeceğini yahut niçin gücendiğimi düşünemiyor.

Bugünler ben de aşırı derecede sinirli oldum. Bunu da itiraf etmeliyim. Belki bir doktora gitmem lâzım.

28 EYLÜL

Bugün gene bomboş dolaştım. Ne okumak, ne müzik dinlemek, ne de sokağa çıkmak... Dadı ile de ahbaplık etmedim. Yatağımın üzerinde uzanıp gözlerimi tavana diktim. Uyudum mu; düşündüm mü? Pek bilmiyorum. Saatlerin geçmiş olduğunu ancak Çetin'in anahtarı ile kapıyı açtığını duyunca anladım ve lüzumsuz bir telaşla yataktan fırladım. Giyinecek zamanım yoktu. Aynada saçlarımı şöyle bir düzeltiktken sonra sabahlığımı giyip dışarı çıktım. Beni ilk defa o saatte, bu kıyafette gören Çetin şaşkın bakışlarla beni süzdükten sonra endişeli bir sesle:

— Hasta mısın? diye sordu.

— Hayır, uyumuş kalmışım.

Galiba sesim sertti. Yemeği de iştahla yemeden tekrar odama çekildim ve yine yatağıma uzandım.

Çetin her nedense televizyonu açmadı. Gazetesini okudu. Ben salondaki saatin çalışını dinleyip durdum: On iki... bir... iki...

Gözlerim tavanda, uykuyu bekliyordum. Kapımın yavaçça açıldığını duydum. Son zamanlarda artık Çetin'in kapımı zorlamayacağına inandığım için kilitlemiyordum. Yarı karanlıkta bir gölgenin karyolama yaklaştığını görür gibi oldum. Korku ile seslendim:

— Sen misin dadı? Bir şey mi istiyorsun?

Cevap gelmedi. İki kuvvetli kolun omuzlarımı sardığını, onun başının ağırlığını göğsümde hissettim. Saçlarının sevdiğim kokusunu hasretle içime aldım. Hiç düşünmeden dudaklarım arasından bir feryat yükseldi:

— Çetin!

— Karıcığım, sevgilim, seni ne kadar özledim bilsen!

İkimiz de o kadar heyecanlı idik ki konuşamadan öy-

lece birbirimize sokulmuş durduk. Gözlerimden akan yaşlar onun saçlarını, yüzünü ıslatıyordu. Dışardaki saat üçü, dördü çaldı. Uyumak istemiyordum. Mesuttum. Onun da uyumadığını anlıyordum. Öpüşmeden, sevişmeden, birbirimizi kaybettikten sonra bulmanın sevincini içimize sindirmekle en büyük mutluluğu tatmakta idik.

Gün ışığı perdenin arasından odayı aydınlatırken Çetin başını kaldırdı, yüzüme baktı.

— Beni affettin mi güzelim?

Böyle bir soruyu artık beklemiyordum. Onu tekrar yanımda görmek bütün kararlarımı eritmişti. Cevap verecek yerde ona dudaklarımı uzattım.

— Öp beni Çetin, dedim.

Uyandığımız zaman saat ondu. Telaşla Çetin'e seslendim.

— Geç kaldın.

— Yarı uykulu, yarı uyanık cevap verdi:

— Bugün canım çalışmak istemiyor.

Şaşırdım.

— Nasıl olur şekerim. Haydi kalk, çayını iç, gidersin.

— Bugün Pazar olduğunu unuttun mu?

Gerçekten unutmuştum. Bütün günü beraber geçireceğimize sevindim.

— Öyle ise biraz daha yatabilirsin.

Doğruldu. Yüzünde ciddi bir ifade vardı.

— Şimdi çayımızı içeceğiz. Ondan sonra odamızda sana çoktandır söylemek istediğim bazı şeyleri söyleyeceğim.

— Ne gibi şeyler? Merak ettim.

— Sana kendimi anlatacağım Suna ve ikimizi de haftalardan beri hırpalayan olayın neden ileri geldiğini, neden kendimden geçerek sana çılgınca sözler söylediğimi öğreneceksin.

— Bunlara lüzum yok artık. Geçenleri unutalım sev-

gilim.

Yalvarmama aldırmadan kaşlarını çattı.

— Bugün için ve her zaman için bunları öğrenmeni istiyorum. Beni huysuzluklarımla ,olduğum gibi sevmeni istiyorum.

Dayanamadım, yavaşça mırıldandım:

— Seni seviyorum Çetin... Çok seviyorum.

Çevik bir hareketle yataktan atladı, kollarımdan çekerek beni de indirdi ve neşeli bir sesle:

— Haydi çayımızı içelim küçük kız, dedi sonra beni dinleyeceksin, hiç ses çıkarmadan, uslu uslu dinleyeceksin.

— Elimi yüzümü yıkadıktan sonra seni can kulağımla dinleyeceğim. Bana yarım saat müsaade et!

Banyodan çıkınca adımlarım beni yine yalnız yattığım odaya götürdü. Bomboştu. Dadı, çabucak yatağımı odamıza taşımıştı. Arkama onun beğendiği bir sabahlığı giydim, saçlarımı topladım ve karşısındaki koltuğa rahatça yerleştim.

— Seni dinliyorum Çetin, dedim.

Ve o anlattı:

Çocukluğumun nasıl geçtiğini, anne ve baba sevgisi tatmadan dadımın yanında nasıl yaşadığımı biliyorsun. Bunları geçelim. Ben sana hayatımın normal taraflarını değil, özel benliğimi anlatmaya çalışacağım.

Aile içinde yaşamadığım için vahşi huylu bir delikanlı olmuştum. Okulda çok çalışıyordum ama bu çalışma beni mutlu edemiyordu. Yalnızdım. Yalnızlık cehennemiinde yaşıyordum. Arkadaşlarım, dostlarım olduğu halde yine kendimi yalnız hissediyordum. Bu sebepten dostlarımı da kaybedersem bomboş dünyada tek başıma kalmış olacağımı düşünür ve onlara hasta denecek bir duygu ile bağlanırdım. Onların benden uzaklaşacaklarını düşündüğüm zaman korkunç bir vehim beni sarar, günlerce üzülür, hırpalanırdım. Dadımı bile başkalarından kıskanırdım. Onun yalnız

bana ait olmasını isterdim. Yaşlandıkça, tanıdığım, görüştüğüm kadınları da hep o hasta ruh hali içinde benimsedim. Onlarla aramızda bir sevgi bağı olmadı. Olamazdı da, çünkü onlar daldan dala uçan kelebeklerdi. Onlardan biriyle ömür boyu yaşamama imkân yoktu.

Liseyi bitirdikten sonra arkadaşlarımdan bazıları üniversiteye gittiler ,bazıları nişanlandılar. Ben Avrupa'ya gitmeye karar verene kadar nişanlanan arkadaşlarımın bir genç kıza aşkla bağlanmış olmalarına hayretle karışık bir kıskançlıkla bakar, sevebileceğim bir kadının benim gibi kimsesiz bir erkeğe nasıl yaklaşabileceğini düşünür, böyle bir rastlantıyı imkânsız bulurdum. Sözün kısası Avrupada ve İstanbul'da ömrüm para ile elde edilen kadınlarla geçti. Bir taraftan da bütün zevkim, babamın bana bıraktığı mirası değerlendirmek ve zengin olmak için çalışmaktı. Bankadaki param arttıkça, Çetin Tekstil Firması kâr ettikçe seviniyordum. Bunun sonucu ne olacaktı? Bunu düşünmüyordum. Çalışıyor, çabalıyordum. Bu yalnız geçen ömrümde bir akrabam, bana aile hayatının gidişini gösterecek bir yakınım yoktu. Bütün bunlara yabancı bir insandım. İşte sana sokakta rastladığım gün bana «Kaba, görgüsüz adam» demene bunun için kızmamış sana hak vermiştim. Senin bana mertçe karşı koyuşun beni sana yaklaştırmıştı.

Sonra seni evinizde gördüm. Sevdiğim, minnet duyduğum bir doktorun kızı idin. Seni seven, biraz şımartılmış bir annen vardı. Onu sabırla, şefkatle idare ediyordun. Güzeldin, çekici idin. Hoşuma gitmiştin. Hiç düşünmeden seni babandan isteyebilirdim. Buna karar verdiğim anda parmağındaki yüzüğü gördüm. İlk tepkin öfkelenmek oldu. Benim olmasını istediğim bir kızı bir başkası nasıl benden evvel alabilmişti. Bu büyük küstahlığı nasıl yapmıştı? Hiç şüphesiz haksızdım. Asıl küstah olan bendim. Ancak sonraki durum herşeyi değiştirdi. Yılmaz'ı tanıdım ve sevdiğim saydığım bir doktorun kızının böyle bir adamla evlen-

mesinin bir cinayet, bir intihar sayılacağını düşünerek harekete geçtim. Bunda özel bir bencillik de yok değildi. Seni korumayı düşünürken aynı zamanda kendimi de düşünüyordum. Bir daha böyle bir ailenin böyle bir kızının karşıma çıkmasına imkân olamayacağını biliyordum. Seni elimden kaçırmak istemiyordum.

Olaylar bana yardım etti. Seni o nişanlının elinden kurtardığım için bugün de memnunum. Yalnız ortaya iki taraflı aile meselesi çıkınca herşey karışmıştı. Yılmaz'ın ailesi seni elinden kaçırmak istemiyordu, senin ailen de böyle bir damadı kaybetmekten üzüntü duymakta idi.

Gelelim benim babanla görüşmeme: İlkin şuna inanmanı istiyorum: Ben vaktiyle bana maddi ve manevi yardımlar yapmış olan doktora, icap ederse karşılık vermek kararıyla onu aramıştım. Bu maksatla yanıma çek defterimi de almıştım. Baban doğrudan doğruya benden para istemedi. Daha görüştüğümüz anda ,henüz Yılmaz'ın problemi ortaya atılmadan evin taksidini güç ödemekte olduğunu bir dost olarak bana açıklamıştı. Sonradan onun zengin bir damadı kaybettiği için üzüldüğünü anlayınca kendisine beş bin liralık bir çek verdim. Onun adresini sorduğum eczaneden babana «Fakirler doktoru» adını koyduklarını, varını yoğunu fakir hastalara verdiğini öğrenmiştim. Doktora, «Hastalarınıza yardım edersiniz» diyerek çeki uzattığım zaman yüzündeki sevinçten bu para ile taksidi ödeyeceğini anlamak zor olmadı.

Yılmaz konusuna tekrar dönmek üzere şimdi, senin hakkı olarak şikâyet ettiğin, para konusuna geliyorum.

Az evvel sana, bekârken görüştüğüm kadınların benden sadece para istediklerini söylemiştim. Evlenince durumun elbette değişti. Ama, üzülerek söylüyorum, ben hemen değişemedim. Senin de bana param için bağlandığın şüphesi beni çılgına döndürüyordu. Sen mağrurdun, benim paramla, daha doğrusu servetimle ilgin olmadığını

defalarca söylemiştin ve bunu sana aldığım en pahalı ve en güzel hediyeleri öteki kadınlar gibi büyük bir sevinçle kabul etmemekle isbat etmiştin ama, böyle bir tok gözlülüğe bir türlü inanamıyor, şüphe içinde yaşıyordum. Bunu, biraz da benden para koparark keyifle gezip tozmak için hazırladığın bir oyun olarak görüyordum. İşte sana harçlık vermediğimin sebebi bu idi. Hayalimde ne kadar budalaca bir sebep icat etmiş olduğumu acı acı anladım.

Bunların hepsi, hiç şüphe yok, dediğim gibi bir aile terbiyesi görmediğimden, cahil bir dadı elinde büyüdüğümdendi.

Şimdi sana o korkunç akşamda neden bir çılgına döndüğümü söyleyeceğim. Senin bazen benden uzaklaştığını, aramızda görüş ayrılıkları olduğunu görüyordum. Sen benden görgülü bir insandın. Benden evvel görüştüğün bir ailenin oğlu ile nişanlanmıştın. Onu ne dereceye kadar sevdiğini bilemem. Yalnız bana ondan bahsederken terbiyeli, nazik, görgülü bir genç olduğunu söylemiştin. Aklımda kaldığına göre, sana evlenme teklifini yaptığım zaman bu teklifi Yılmaz'ın başka kelimeler kullanarak yapmış olduğunu söylemiştin. Bu bakımdan ben onun gibi olamazdım. Ömrümde bir nişan merasimi bile görmemiştim. Kendime göre bir konuşma tarzım vardı. Fakat içimdeki şeytanı susturduğum zaman candan bir insan oluyordum. Senden hoşlanmıştım, bir gün içinde seni sevmiştim... Diyebilirim ki o zamana kadar hiçbir kadını sevmediğim gibi sevmiştim. Seni o adamın elinden kurtarmakla sana iyilik edeceğimi düşünmüştüm, bunu içtenlikle istemiştim. Bugünkü aklım olsaydı belki seni ilk görüşte sevdiğim halde öpmezdim diye düşündüğüm anlar da oldu ama nişanlının sendeki kadınlık duygularını uyandırmış olmadığını anladığım için o günkü davranışımı mazur görüyorum, çünkü sen de beni öpmüştün ve nişanlını öyle öpmediğini kendin itiraf etmiştin.

Ben seni severek aldım Suna, sen de bana severek vardın. Bunu biliyorum ama evlendikten sonra da içimdeki şeytan beni rahat bırakmıyor.

Bazen çok beğendiğin o eski nişanlını hatırladığını, belki de özlediğini düşünüyor, onu kıskanıyorum.

Senin benden habersizce Hilton'a gittiğin o güne gelelim:

O gün tekstil üzerine çalışan firma sahiplerinin bir toplantısı yapılmıştı. Kokteylde Yılmaz'la karşılaştım. Bu gibi toplantılarda fazla içki içilmez. Halbuki Yılmaz daha erkenden gelmiş ve içmeye başlamış. Ben gördüğüm zaman sarhoş denecek kadar içkili idi. Yanıma yaklaştı, selâm vermeden:

— Nişanlımı çaldın. Bunun intikamını alacağım dedi.

Dengesini kaybetmiş olduğunu anladığım için yanından ayrıldım. Orada bir rezalet çıkarmasından korkmuştum.

Öteki odada yine beni buldu, yüksek sesle:

— Suna'ya söyle. Ona mektup yazmıştım, hâlâ cevabını bekliyorum dedi.

İşte bu sözler beni öfkelendirmeye yetti ;arttı da. Eve gelince senin de bir arkadaşına telefon edip nereye gideceğini ve kimle buluşacağını dadıya söylemeden çıkıp gittiğini öğrenince çılgına döndüm ve seni ezmek, hırpalamak için içimdeki şeytanın bütün gücünü kullandım. Senden şüphe etmediğim halde ediyormuşum göründüm. Babana hakaret ettim, senin satılmış bir kadın olduğunu söyledim. Sözün kısası, düşünmediğim bütün o ağır suçlamaları yaparak o sarhoş adamdan öcümü almak istedim. Seni ne kadar haksızca ve acımasız suçladığımı az sonra anlamıştım ama iş işten geçmişti. Şimdi senden özür diliyorum Suna. Acaba beni affedecek misin? Fakat ondan evvel sana en büyük itirafımı yapacağım. Lütfen bana

kızma, çünkü bu söyleyeceğim şeyi yapmasaydım ben ömrümün sonuna kadar mutluluk duymayacaktım, hep o içimdeki şeytanı yaşatacaktım. O şeytanı sen öldürdün Sunacığım. Bilmeden beni tedavi ettin. Bu sözlerime şaşma, güzel gözlerini açma, evet beni sen tedavi ettin ve kurtardın melek karıcığım. Nasıl mı? Bana kendini tanıtmakla.

Bana gücendiğin ve odanı ayırdığın geceden sonra benliğimi kaybetmiştim. Çalışmaktan, yaşamaktan hiçbir şeyden zevk almıyor, bütün gece senin odanın kilidini kırıp seni bulmak isteğiyle pençeleşiyordum. Bunu yapamayacağımı biliyordum. Çünkü sen böyle bir hareketi hiç bir zaman affetmeyecektin.

İçimdeki şeytanı susturmak için neler çektiğimi sana anlatamam. Bunları unutmak istiyorum artık. Asıl söylemek istediğim suça gelelim:

Uykusuz geçen gecelerimden birinde senin odanın açıldığını duyunca bir çılgın gibi yatağımdan fırladım, ışık yakmadan kapımı aralıkladım ve senin sandık odasına girdiğini gördüm. Bunu normal karşıladım ama ertesi gece ve ondan sonra senin, herkes yattıktan sonra bu odaya girişin beni kuşkulandırdı. Orada ne vardı? Sen ne yapıyordun?

İşte bir gece sen yine sandık odasına girip çıktıktan sonra ışığı söndürmeni bekledim ve yavaşça odanın kapısına kulağımı koyarak senin nefeslerini dinledim. Uyumuştun. O zaman sandık odasına girerek etrafı araştırmaya koyuldum. Kolay olmadı. Uzun aramalardan sonra nihayet masanın çekmecelerinde senin kâğıtlarını ve defterini buldum. Kâğıtların iş mektupları olduğunu görünce rahat nefes alacağım sırada elime Yılmaz'ın sana yazmış olduğu mektup geldi. Onu okudum, delice bir öfke ile okudum. Fakat asıl önemlisi senin defterindi. Hemen oradaki iskemleye oturarak yazılarını okumaya başladım. Okudukça seni anlıyor, sana hak veriyor ve kendimi daha suçlu buluyordum.

Lâfı uzatmayayım, ondan sonra senin yazılarını okumak benim için zevkle karışık bir işkence oldu. Senin üzüntülerini, beni tanımak için gösterdiğin çabaları ve nihayet kendi durumumu bir aynada görüyormuşum gibi görmek beni büsbütün şaşırtıyordu. Ne yapacağımı bilemiyordum.

Çetin'i heyecandan titreyerek dinlemekte idim ama onun söyledikçe daha büyük üzüntü duyduğunu anladığım için buna son vermek istedim. Benim de artık bunları dinleyecek gücüm kalmamıştı. Onu susturmazsam hüngür hüngür ağlayacağımı anlıyordum, büyük bir irade kuvvetiyle ona yaklaştım.

— Artık ne yapacağımızı sen de, ben de biliyoruz Çetin dedim.

Anlamamış gibi yüzüme baktı:

— Ne yapacağız? diye sordu. Sesi boğuktu. Gülümsemeye çalışarak onun boynuna sarıldım.

— İşte böyle sevişeceğiz ve birbirimizi daha iyi anlamaya, hoş görmeye çalışacağız.

— Defterini gizlice okuduğum için kızmadın mı?

— Kızacaktım, vazgeçtim. Barışmamıza, beni anlamana yardım etmiş.

Rahat bir nefes aldı, yerinden fırlayarak beni kucakladı.

— Sen dünyanın en temiz, en yüksek ruhlu kadınısın dedi.

Karşımda bir iki saniye durduktan sonra çenemi iki parmağı arasına alarak gözlerime baktı ve tatlı, yumuşak bir sesle konuştu:

— Seni seviyorum Suna, aşkın ne olduğunu ,nasıl olduğunu bana sen öğrettin sevgilim.

Bu sıcak sözler, üşürken ılık bir su içmişim gibi beni ısıttı.

30 EYLÜL

Mutluyum, alışkanlıkla yine defterimi elime aldım ama yazacak bir şey bulamıyorum. Halsizliğim, iştahsızlığım devam ediyor. Bu sabah Aylin'le telefonda konuşurken sesimden yorgun olduğumu anladı.

— Sen hastasın galiba Suna, Neyin var? Anlat bakayım.

— Hasta değilim kardeşim.

Telaşlandı.

— Seni yarın benim doktoruma götüreceğim.

— Yok canım, o kadar önemli bir durum değil. Geçer elbet.

— Sen beni dinle ve doktordan randevu almama izin ver.

— Zahmet etme. Babam doktordur. Ona telefon eder söylerim.

— Her hastalık babaya söylenmez.

Bu sözlere güldüm.

— Çocukluğumdan beri babam beni tedavi etti.

— Artık çocuk değilsin, evli bir kadın özel problemlerini babasına anlatamaz. İkiniz için de güç olur.

Hakkı vardı. Bunu düşünmemiştim.

— Peki. Lütfen doktordan randevu alın dedim.

Az evvel telefon etti. Yarın dörtte onun doktoruna gideceğiz.

1 EKİM

Doktor uzun muayeneden sonra gülümsedi.

— Bir şeyiniz yok Suna hanım. Yakında anne olacağınızı sanıyorum.

O kadar şaşırmıştım ki utanmadan:

— Anne mi olacağım? diyerek doktorun yüzüne bakakaldım. Yaşlı ve tecrübeli adam bu defa açıkça güldü.

— Gençsiniz. Tam çocuk büyütme çağındasınız. Ancak ben size kesin sözümü birkaç gün sonra söyleyeceğim. Belki de yanılıyorum.

Aylin sevinçli idi. Doktorun tavsiyelerini benim biraz önemsemediğimi anlamış olacak ki:

Siz merak etmeyin doktor, dedi. Ben Suna'ya tavsiyelerinizi tekrar anlatırım. Henüz gençtir, tecrübesizdir.

Aylin beni eve kadar getirdi. Ben hâlâ şaşkınlıktan kurtulamıyordum.

Ben... Suna... Anne olacağım, diye tekrarlayıp durdum.

Aylin yarı şaka, yarı ciddi:

— Bana bak Suna dedi. Bu haber belki yanlıştır. Sakın hemen kocana müjdelemeye kalkışma. Onu hayal sükutuna uğratırsan yazık olur.

Yavaş yavaş aklımı toplamaya çalışıyordum.

— Söylemem. Aslında hiç söyleyemem ona. Öyle utanırım ki.

— İlk çocuğumda ben de senin gibi şaşırmış, suç işlemişim gibi utanmıştım. Sonra alıştım. Sen de alışırsın. Şimdilik dadıya da bir şey açma.

— Ona söylemek, Çetin'e yıldırım telgrafı çekmek demektir.

— Tamam. Anlaştık. Allahaısmarladık cicim. Ben doktorla konuşurum. Ona gideceğimiz günü ve sonucu öğrenir, sana haber veririm.

5 EKİM

Aylin çok tatlı kadın. Benimle bir abla gibi yakından uğraşıyor.

Büyük sırrımı kocama açmamak için dudaklarımı ısırıyorum. Onun üzerinde nasıl bir tesir yapacağını çok merak ediyorum. O da benim gibi şaşıracak mı? «Ben mi? Ben mi baba olacağım?» diyecek mi?

6 EKİM

Aylin kesin cevabı söyledi. Doktor yanılmamış. Yarın onu göreceğim. Aylin gelip beni alacak, beraber gideceğiz.

Son günlerde Çetin'le ikinci balayı günlerimizi yaşıyoruz. Bana karşı o kadar dikkatli, o kadar candan, o kadar sevdalı ki bir mucize olduğuna inanacağım geliyor.

7 EKİM

Çetin'e bu akşam büyük müjdeyi söyleyeceğim. Acaba ilk günden ona haber vermediğim için bana gücenecek mi?

Birkaç ay sonra çocuğumuz doğacak. Artık ben de defterimle arkadaşlık edecek vakit bulamayacağım. Daha şimdiden annemin telaşlarını, babamın durgun, fakat tatlı tavsiyelerini işitir gibi oluyorum.

Annem sandığındaki, sepetindeki bütün kumaşları çıkararak torununun çeyizini hazırlayacak, Çetin'le aralarında, her zamanki gibi gizli konuşmalar olacak, benim itirazımı dinlemeden onlar anlaşacaklar. Hele dadı, O da bir başka âlem. Evde adım adım benim arkamdan gelecek.

— Şunu yapmam doğru değil hanımcığım.

— Sakın o koltuğu kaldırma.

— Ben burada iken ev işlerini yapmak sana düşmez. Sen kitabını al, oku kızım.

Etrafımdakilerin beni severek korumaları ile şımartılacağım ama bundan hoşlanmadığım için hırçınlaşmamaya, onları kırmamaya şimdiden karar vermeliyim.

Neler yazıyorum! Buna lâf kıtlığında gevezelik yapmak derler.

Çocuğum olacak, oğlan mı, kız mı?

Oğlan olursa inşallah babasına benzer.

8 EKİM

Dün doktordan dönüşte, aynada kendime uzun uzun baktım. Gözlerimin etrafında hafif bir morluktan başka bir şey görmedim. Yüzüm yorgun değildi. Saçlarımı tekrar düzelttim, dudaklarımı boyadım ve sevgili kocamı beklemeye koyuldum.

Yemekte heyecanlı idim. Televizyonu seyrederken de içim içime sığmıyor, odamıza çekileceğimiz saati sabırsızlıkla bekliyordum. Kafamın içinde durmadan sorular dolaşıyordu.

— Nasıl söyleyeceğim? Nereden başlayacağım?

— O ne diyecek? Sevinecek mi? Pek erken oldu, sırası değildi gibi sözlerle keyfimi kaçıracak mı?

Televizyon programını sonuna kadar bitirmeye tahammülüm kalmadı, uykumu, yorgunluğunu bahane ederek yatacağımı söyledim. Onun arkamdan geleceğine emindim.

Odaya girince yatacak yerde koltuğa oturup onun gelmesini bekledim. Az sonra kapı yavaşça açıldı. Yarı karanlık odada beni yatakta bulacağını sanırken koltukta gören Çetin telaşla lambayı yaktı. Yanımdaki koltuğa oturdu.

— Ne oldu? Niçin yatmadın? Hasta mısın tatlım?

— Hasta değilim, yorgunum.

— Ne yaptın? Neden yoruldun? Birkaç gündür bu yorgunluğun geçmiyor. Bir doktora görünsen iyi olacak yavrum.

— Eksik olmasın, Aylin beni kendi doktoruna götürdü.

— Öyle mi? Neden bana söylemiyorsun? Doktor ne dedi?

— Telaşlanma sevgilim, hasta olmadığımı söyledi.

— Yorgunluk duymanın sebebi neymiş öyleyse?

— Şeyi. Her kadında olurmuş bu...

— Ne demek? Senin yaşında bir kadın neden durup dururken böyle yorgunluk hissetsin? Yarın başka bir doktoro gideriz.

Hafifçe güldüm:

— Durup dururken değil canım. Sebebini de söyledi.

— Ne imiş? Allah rızası için beni bu kadar üzme Suna, doktorun ne dediğini açıkça söyle.

— Dur, ellerimi böyle sıkma, söyleyeceğim. Şey... Çocuk bekleyen kadınlarda yorgunluk, baş dönmeleri ve iştahsızlık olması normalmiş.

Birden söylediğimin manasını kavrayamadı. Şaşırdı. Kekeleyerek:

— Ne demek istiyorsun? Sen...

— Evet. Yakında anne olacakmışım.

Çılgın bir çocuk gibi boynuma sarıldı, başımı göğsüne dayadı.

— Bu büyük müjdeyi neden hemen söylemedin birtanem benim. Demek ben yakında baba olacağım. Ne saadet. İkimizin, seninle benim çocuğumuz olacak.

Sana anne diyecek, bana da baba. Bu ne olağanüstü bir şey! Bir mucize bu! Artık yalnız değilim. Karım var, çocuğum olacak, çocuklarım olacak. Benim de bir ailem olacak.

Gözlerinden akan iki damlanın yanağını ıslattığını hissettim.

— Çok mesudum karıcığım. Bana bir evlât vereceğin için sana teşekkür ederim.

— Evlât ikimizin olacak Çetin.

— Evet ikimizin.

— Az evvel içimden nasıl bir dilek yükseldi biliyor musun? Çocuğumuz erkek olursa inşallah sana benzemesini diledim.

— Şimdi de ben aynı dileği tekrarlıyorum. Çocuğumuz kız olursa inşallah sana benzesin Sunacığım.

— S O N —

— Sen böyle eğlencelere pek katılmazdın Suna. Çekingen bir kızdın. Sana ne oldu böyle?

— Biraz eğlenmek benim de hakkım. Bugüne kadar okuldan eve, evden okula gittiğim, hep senin dizlerinin dibinde yaşadığım yetmiyor mu? Benliğimi bulmak zamanı daha gelmedi mi? Artık kır çiçeği olmaktan, arkadaşlarımın bana taktığı bu isimden kurtulmak istiyorum.

YABANCI ADAM
KABALCI